

Editor:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05

Any XII N.º 595

Setmana del 17 al 23
de febrer del 1991

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

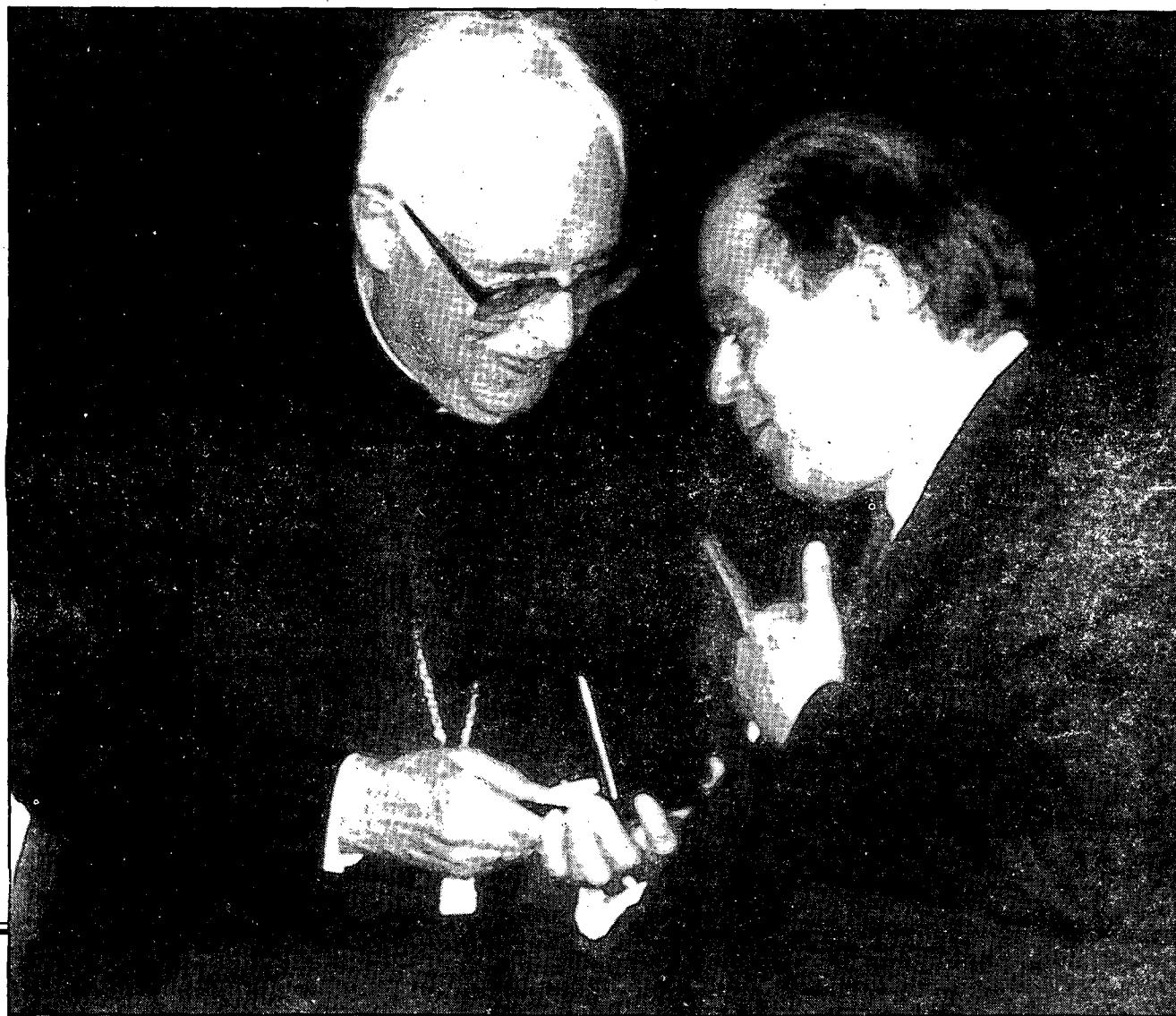
SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"Tots hem
d'esforçar-nos cada
dia per renovar el
nostre esperit i
alliberar-nos del
rovell de la
mortalitat. I, perquè
en el camí de la
perfecció sempre
podem millorar,
ningú no pot excusar-
se de la penitència,
per arribar a la
solemnitat pasqual
més net dels vicis i
dels pecats antics".*

Sant Lleó el Gran

Catalunya pot comptar amb els cristians per construir una societat més justa

El cardenal Jubany, Medalla d' Or de la Generalitat

En un acte que va celebrar-se al Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat, el cardenal Narcís Jubany va rebre de mans del president Pujol la Medalla d'Or de la Generalitat, màxima distinció que otorga la institució catalana.

A l'acte van assistir l'arquebisbe de Barcelona, doctor Ricard M. Carles; el president del Parlament de Catalunya, senyor Joaquim Xicoy; l'alcalde de Barcelona, senyor Pascual Maragall; el nunci del Vaticà a l'Estat espanyol, monsenyor Mario Tagliaferri, els bisbes de Catalunya i altres autoritats.

(Vegeu més informació a la pàgina 4)

AFINANT...

La nostra manifestació per la pau

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

Jesús ens ha advertit que hi ha possessions del Maligne que només es poden vèncer amb l'oració i el dejuni. La guerra, qualsevol guerra, totes les guerres, són avatars de la història en què el Maligne acumula trofeus. Queixar-se de la guerra és comprensible, però té un regust d'egoisme -sobretot quan només se sofreix de retop-; cridar contra la guerra és humà si se salva l'escull subtil que separa el sublim del ridícul; treballar contra la guerra, d'una manera efectiva, no és a l'abast de gaires, mentre que a tots se'ns promet la benaurança si som obrers de pau... La quaresma d'enguany ens invita a pregar i a jejunar per foragitar el dimoni de la guerra, tot caminant vers la Pasqua en què el Ressuscitat, el Vencedor de la guerra definitiva contra la Mort, ens oferirà la seva Pau. "Déu volgués! ("Ojalá" -in shá' al-láh) que les nostres esglésies estiguessin plenes aquests dies d'orants i dejunadors. Fóra la "manifestació" evangèlica, la menys sorollosa però la més eficaç per la Pau.

Morí a Roma després d'una llarga malaltia

Pedro Arrupe, un profeta del nostre temps

El dimarts, 5 de febrer, morí l'ex- preposít general de la Companyia de Jesús, Pedro Arrupe a causa d'una crisi cardíaco-respiratòria. Era un home apassionat pel servei a l'Església i al món. Va impulsar el reformisme de l'orde en la línia del Vaticà II, més per una confiança sense límits en l'acció de l'Esperit, que per la pròpia formació més clàssica. Sobrevisqué excepcionalment a la bomba d'Hiroshima i des d'aquell moment i, en especial quan va ser elegit preposít de la Companyia el 1965, la seva veu de profeta va ressonar amb més força. La seva opció preferencial per la justícia influí en el treball de frontera dels jesuïtes. Amb tot, sempre es mantingué fidel a l'obediència al Papa. Va ser un home d'Església. Va ser un home de fe.

(Vegeu pàgina 10)

AVUI, especial MANRESA

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS
DE **CATALUNYA CRISTIANA**

UNA OCASIÓ IMMILLORABLE PER ACUDIR A LA FONT DE LA
HISTÒRIA I L'ART DE LA ITÀLIA ACTUAL

FLORENCIA I LA TOSCANA

Del 8 al 17 de març

*Esplèndida visió d'art i d'història: des de l'antiga Etrúria o Tusca fins a l'època del Gran Ducat.
SIENA - PISA - LUCCA - SAN GIMIGNANO - VOLTERRA...*

També: BOLONYA i RÀVENA

Trajecte per: ARLES, NIÇA i MONTECARLO

Viatge en autocar - Allotjaments de categoria "turisme especial"

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o personalment a l'Associació AMICS DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

PER SETMANA SANTA:
PELEGRINATGE A

FÀTIMA

Del 23 de març a l'1 d'abril

Passant per Madrid, Trujillo i
Badajoz, Ciudad Rodrigo,
Salamanca i Sòria, i

visitant PORTUGAL

LISBOA, palaus de SINTRA i
QUELUZ, monestirs de MAFRA i
ALCOBAÇA, NAZARE, BATHALA,
COIMBRA, GUARDA, etc.

OBERTA LA INSCRIPCIÓ - DEMANEU-NE INFORMACIÓ

PER ANAR A CONÈIXER EL
PAÍS DEL SOL IXENT

Del 4 al 18 d'abril

VIATGE AL JAPÓ

Arquitectura - Costums - Religiositat -
Recursos - Progrés

TOKYO - NIKKO - KAMAKURA -
HAKONE - ODAWARA - NAGOYA -
TOBA - ILLA DE LES PERLES - ISE -
KYOTO - OSAKA - HIROSHIMA -
NAGASAKY

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT
PERQUÈ **CATALUNYA CRISTIANA** PUGUI SORTIR CADA SETMANA. FES-TE AMIC!

Per a informació: Plaça d'Urquinaona 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel. (93) 301 37 18

EDITORIAL

Volem posar de relleu la significació d'un acte important que acaba de tenir lloc: la concessió al cardenal Narcís Jubany i Arnau de la medalla d'or de la Generalitat

Es tracta, en primer lloc, del reconeixement per la institució màxima de Catalunya—ho és, hi governi qui hi governi, va subratllar el president Jordi Pujol— del treball, de l'encert, de la trajectòria global de la figura de l'anterior arquebisbe de Barcelona.

Els divuit anys del seu pontificat conegueren moments delicats en tots els aspectes. Eclesialment, l'acció del Cardenal va ser, sobretot, asserenadora, normalitzadora. També, impulsora d'institucions tan decisives com —per posar només un parell d'exemples— la que ha vertebrat les escoles cristianes de Catalunya i la que introduí a Espanya la modernització de l'economia eclesial. Les assemblees que promogué —la de preveres i la diocesana— significaren el punt àlgid de les inquietuds post-conciliars.

Medalla d'Or al cardenal Narcís Jubany

Pel que fa a la vida general del país, al cardenal Jubany li tocà de regir l'Església de Barcelona en la transició del règim polític anterior a la democràcia i a l'autogovern de Catalunya. La societat catalana, més enllà dels cercles eclesials estrictes, sempre pogué comptar amb dos valors del Cardenal, que ha acollit amb reconeixement: la seva delicada discreció i el suport de la seva actitud i de les seves paraules justes en els moments més crítics.

Ara bé, aquesta ha estat una medalla i aquest ha estat un reconeixement que, a través, del cardenal Jubany, arriben a tota l'Església catalana. L'estimació positiva i expressa de la contribució dels cristians —ahir i avui— al conjunt plural del país, feta pel President de la Generalitat, al capdavant del seu govern i en presència del Nunci del Papa, és un fet reconfortant i, diguem-ho tot, singular en el moment polític actual de l'Estat espanyol.

Felicitem de cor el cardenal Narcís Jubany per aquesta medalla, tan merescuda, i li desitgem que per molts anys pugui continuar acompanyant-nos amb la seva amistat i el seu consell.

També desitgem que des de la plena assumpció del pluralisme i del respecte a l'autonomia dels poders polítics, els cristians d'aquest país sapiguem fer al conjunt de la societat civil, i ben arrelats en ella, l'aportació fidel dels valors inestimables de la nostra fe.

Josef Zverina o la joia de ser Església

MANEL VALLS i SERRA

El dia 18 d'agost passat moria sobtadament el teòleg txec Josef Zverina, un dels homes més significatius de l'Església dels països de l'Est d'Europa. Fou una figura clau dins el pensament teològic del seu país i també un significatiu punt de referència en l'àmbit civil, en ser un dels primers signataris de la famosa Carta 77 que donà origen als esdeveniments de l'anomenada "revolució de vellut".

Nascut a Moràvia el 1913, Zverina estudià teologia a Roma i es doctorà en història de l'art a la Sorbona de París. Vers la fi de la segona guerra mundial ja conegué l'empresonament en un llaçer per mor de la seva obra de resistència als nazis. Més tard, el 1952, fou novament empresonat pel règim estalinista que s'apoderà del seu país. Li imposaren una pena de 25 anys. El 1965 fou alliberat anticipadament però no se li permeté d'exercir lliure-

ment el seu ministeri. Durant la "primavera de Praga", una vegada rehabilitat, desenvolupà una intensa activitat, col·laborant en les revistes catòliques més importants del país i ensenyant a la facultat teològica de Litomerice. Esclafat aquell moviment, Zverina fou allunyat de Praga i confinat en una paròquia rural. El govern d'Husak li retirà novament el permís de celebrar públicament i anul·la el procés de rehabilitació del 68.

L'obra teològica de Zverina, "Teologia de l'Àgape", resta encara inèdita en la seva major part. Dels tres llibres que han estat traduïts a l'italià per edicions CSEO de Bolònia, "Experiència de l'Església", "El coratge de ser Església" i "La joia de ser Església", només conec aquest darrer, però la seva lectura permet suficient-

ment de fer-se una idea sobre la seva persona i la seva obra. Inscrit en el corrent teològic de l'Escola de Tubinga (Josef Adam Möhler, Josef Matthias Sceebe, Romano Guardini els considera mestres seus) la seva obra està, sens dubte, marcada pels sofriments de la seva Església: "Darrera les barres de la presó, enmig de l'odi dels carcellers grans i petits, el testimoniatge dels companys m'ha portat a reconèixer que el màxim fonament de l'ésser, i en conseqüència, el primer principi ontològic, és l'amor". Per a Zverina sense amor la veritat no pot esdevenir altra cosa que una ideologia despiatada.

La "revolució de vellut" del 1989 protagonitzada, sobretot,

per la seva figura més representativa, Václav Havel, s'inspira precisament en el mateix principi de la teologia de Zverina. És prou conegut com el lema havelià "la veritat i l'amor venceran" tingué un profund ressò en tot el país. «La Veritat com a alliberament del regne de la mentida —explica Zverina—, l'Amor com a resposta a tots els odis. El factor decisiu de la nostra "revolució de vellut" és el canvi de la persona».

Enmig d'aquestes vicissituds i davant la nova etapa de reconstrucció que viu el país, Zverina experimenta "la joia de ser Església". La joia de ser Església, prové, segons ell, d'una joia més profunda, la joia de "l'ésser": en l'Església, amb l'Església, per l'Església. És una joia que passa a través del sofriment i que neix de la lluita per la veritat, en la fidelitat i en

el compromís de la lluita contra la por, la mentida, la violència. Sense joia, diu Zverina, fórem cristians a mitges, l'Església esdevindria una institució de funcionaris i la fe una ideologia.

Nosaltres, cristians de les societats marcades pel benestar i el consumisme, no necessitem, potser, redescobrir aquesta teologia de la sana afirmació de "l'ésser" i, per tant, de "la joia" (per superar el nostre nihilisme)? Quan l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, en les seves "Orientacions per a la pastoral diocesana" del 2 de gener, ens parla d'"identitat" i proposa una pastoral que "susciti cristians joiosos de ser-ho, fermes en la fe, capaços de proclamar la grandesa de la vocació cristiana i de dialogar i d'interpel·lar des de la fe la cultura actual", no ens proposa en el fons de viure allò mateix que constitueix el nervi de la teologia de Josef Zverina?

RESPIR

PREGUNTAR

Hi ha un proverbi xinès que diu: "Si preguntes una cosa que no saps, et tindran per ignorant durant cinc minuts; si no la preguntes, ho seràs tota la vida". Quan el vaig sentir, em va impressionar per la seva simplicitat i per la seva veritat, però fins al cap d'una estona no em vaig adonar que té una colla d'aplicacions en circumstàncies molt diverses de la vida. Si n'hi ha, de coses que no sabem! Si n'hi ha de coses que no gosem preguntar! Quina vergonya no ens fa que es vegi que no ho sabem tot! I quantes vegades inventem respostes a preguntes que ens fan i que no sabem contestar! Allò de l'Evangeli: "Digueu sí, quan és sí; digueu no, quan és no" també es pot aplicar aquí. Si saps la cosa, digues que sí, i respon; si no la saps, digues que no sense vergonya. Això forma part de la simplicitat en la comunicació, una de les actituds que més confiança engendra entre dos que han de dialogar.

MIQUEL ESTRADÉ

**Catalunya
Cristiana**

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Joan E. Jarque i Juglar
Sota-director: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels
Francisc Malsosa i Riera
Joan Carrera i Planas
Editor: C/ València, 244, 2n.
Tels.: 215/27 39 - 27 84
FAX: 215 28 05
08007 Barcelona
Fundació Catalunya Cristiana
Impressora: Publiograf, S.A.L.
Gerent: Pige, Valeri Serra, 30
Tels.: 254/16 30 - 17 77
Jaume Ràigé i Torrenteguer
Diseny: Barcelona
Josep Samper i Alejo
D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptas.
Resta d'Europa: 8.960 Ptas. □ Amèrica, Àsia, Àfrica i Filipines: 13.120 Ptas. □ Àsia més oriental i Oceania: 19.360 Ptas.

ARA MATEIX

Alguns aspectes de la nostra vida social fan pensar que la religió torna a ser bonica... La disjuntiva matrimoni civil - matrimoni per l'Església, per exemple, moltes vegades es resol a favor del segon per raons estètiques. La tendència de les parelles a cercar per a la boda les esglésies més atractives artísticament suscita alguns problemes pastorals... Però no és només això: també podríem parlar de motivacions d'aquest tipus per a celebracions tan diverses com la d'unes exèquies o una missa de festa major, i pel que fa a la valoració d'una imatge, d'una música, d'un costum...

No té res de dolent, d'entrada, que molta gent trobi bonica la religió, perquè ho és. Però sabem que aquí s'hi amaga un parany molt adient amb la mentalitat postmoderna que ens envolta. És propi de la postmodernitat agrair-se dels fruits i menysprear les arrels. Interessen l'immediat, la forma, la sensació. El parany seria d'acollir-se a l'estètica que brota de la fe... eludint-ne les implicacions ètiques.

Aquesta proclivitat a relegar el fet religiós a pura estètica també es fa palesa en certes crítiques del poder a l'Església. Que un bisbe revestit de pontifical presideixi, per exemple, la festa de la Mercè, a Barcelona, o que a Santiago de Compostel·la es faci l'ofrena

El parany d'una religió per fer bonic

J. CARRERA PLANA

a l'Apòstol són coses ben vistes, adornen la vida social. Però si l'homilia, trencant el convencionalisme, incideix en la vida real, o surt un document sobre exigències ètiques... alguns consideren que s'han trencat les regles del joc... estètic.

Tot amb tot, no és gens menyspreable una certa fretura de dignificació i de bellesa que trobem en molts. Arriba un moment que, a còpia de vulgaritat i de degeneració, el mal arriba a perdre fins i tot aquella pàtina fetillera que el fa temptador i deixa veure cruament la seva lletgesa. No ens cal gaire esforç per recordar, en aquest sentit, films, programes televi-

sius, converses, actituds de tedi, d'avorriment, d'indiferència... Quan d'aquí en surt el desig confús d'una altra cosa, val la pena afavorir-lo. Tant de bo aconseguíssim que la fe, a través de la pàtina també enganyosa que li donen les nostres misèries deixés veure tota la seva bellesa i aparegués als ulls de tothom com la veritable alternativa.

Ens cal, doncs, evitar el parany de l'estètica com a reduccionisme que voldria fer de la religió una peça amable de museu per alegrar la vista i, transformar-lo en un primer pas cap a la descoberta de les exigències ètiques. Sempre el treball pastoral consisteix —ja ho veiem en el fer de Jesús, segons l'Evangeli— a partir d'una demanda desorientada i, sense trencar el diàleg, donar-li la veritable resposta. Per això el treball pastoral és sempre una aventura nova i irrepelible que no pot ser suplert per codis, línies ni consignes.

Aquesta demanda, d'entrada, de la religió com a cosa bonica també la trobem en alguns aspectes de la religiositat popular. Hi ha però una matisació important a fer: no són la mateixa cosa —ni tampoc demanen, per tant, la mateixa resposta pastoral— els reduccionismes que vénen d'actituds "farisaiques" i els que vénen d'actituds "publicanes".

El president Pujol destaca el seu paper com a català i home d'Església

El cardenal Jubany rep la Medalla d'Or de la Generalitat

El cardenal Narcís Jubany va rebre de mans del president Pujol la Medalla d'Or de la Generalitat de Catalunya, màxima distinció que atorga la institució catalana. L'acte va celebrar-se al Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat i hi assistiren l'arquebisbe de Barcelona Dr. Ricard M. Carles; el president del Parlament de Catalunya, senyor Joaquim Xicoy; l'alcalde de Barcelona, senyor Pasqual Maragall; el nunci del Vaticà a l'Estat espanyol, monsenyor Mario Tagliaferri i altres autoritats.

El president Pujol, en el seu parlament, va subratllar la importància del cardenal Jubany

dins l'Església catalana i la incidència positiva que ha tingut en la nostra societat més enllà de la dimensió estrictament religiosa.

Va fer referència al document "Arrels Cristianes de Catalunya", del qual el doctor Jubany és coautor amb els altres bisbes de les diòcesis catalanes. En aquest punt va dir que les arrels cristianes són un fet històric que han anat fluïnt per tota la vida de Catalunya i avui representen un fet real, més enllà de les estadístiques sobre la pràctica religiosa. "La realitat cristiana de fons a Catalunya —va afegir— és un fet que l'Església ha posat en relleu sense cap complex".

El president de la Generalitat va parlar de la fidelitat de l'Església catalana al país i va destacar el paper del Cardenal en el fet que l'Església hagi tingut molt presents els conceptes de llibertat i de justícia. També va recordar la tasca del doctor Jubany en la pacificació del país i va fer esment del seu coratge, mà esquerra, clarividència i energia per fer front a una situació tensa i agitada.

Finalment, el president Pujol va parlar de la necessitat de construir el país sobre la base de la llibertat i de la justícia i en un clima convivencial. "El nostre país —va dir— no serà res sense qualitat moral".

Fer sentir la veu de l'Evangeli

El cardenal Jubany, pel seu cantó, va agrair aquesta distinció, expressant la seva satisfacció. En la seva intervenció, va parlar de la necessitat que els cristians facin ressonar la veu de l'Evangeli en uns moments de canvi, d'ambicions desfermades i de vigència d'una cultura de la modernitat que exigeix subjecció a imperatius amb els quals l'home d'Església no pot estar d'acord. Va reivindicar la cultura de la responsabilitat enfront la lleugeresa i la irresponsabilitat i va afegir que Catalunya pot comptar amb els cristians per construir una societat més justa.

El nunci del Vaticà a l'Estat espanyol, monsenyor Mario Tagliaferri, va recordar que el Concili va establir una llibertat plena dels bisbes en relació amb qualsevol autoritat civil, però que això no implica desinterès pels problemes de la ciutat terrenal.

El nunci va afirmar que l'activitat episcopal contribueix al bé social formant cristianament homes i dones i fent-los persones. També va dir que els bisbes han d'exhortar a l'obediència de les lleis justes i

a la desobediència de les que no ho són.

L'advocat i col·laborador del cardenal Jubany, senyor Antoni Bascompte, va fer una glossa de la tasca realitzada pel doctor Jubany durant més de 18 anys. Va destacar el seu activisme "que l'ha portat a donar orientacions en tota la tasca pastoral d'una diòcesi tan complexa com Barcelona" i la "seva preocupació per l'evangelització del poble".

T. PUNTÍ

ACUDIT

Dimecres, 6

Guerra del Golf: continuen els intensos bombardejos

Les forces aliades, segurament en previsió d'una possible ofensiva terrestre, continuaren ahir bombardejant intensament objectius al sud de l'Iraq: indústries d'armament químic i bacteriològic, ponts, carreteres i altres objectius vinculats a la logística iraquiana. Ahir, per primera vegada, tropes sirianes varen tenir un duel artiller amb tropes iraquianes que intentaven una penetració en territori de l'Àrabia Saudita.

Teheran: El contingut del pla de pau

Segons fonts polítiques fefaents fóra aquest: 1. Retirada de les tropes iraquianes de Kuwait 2. Iran convocaria a Bagdad una reunió dels dirigents àrabs i islàmics per demanar la pau a la coalició internacional. 3. Retirada de les forces aliades, i desplegament a la zona de forces islàmiques. 4. Reunió de tècnics àrabs i islàmics per discutir les diferències Iraq-Kuwait. 5. Creació d'un fons islàmic per atendre a la reconstrucció dels països afectats. 6. Firma d'un pacte de no-agressió entre tots els països de la zona. 7. Creació d'un sistema regional de cooperació econòmica i política.

Roma: Mort del pare Pedro Arrupe, S.J.

Ahir va morir a Roma el que havia estat preposat general de la Companyia de Jesús, el padre Pedro Arrupe.

Dijous, 7

Guerra del Golf: imminent el combat terrestre?

Sembla que Washington pot donar molt aviat l'ordre d'atac a milers de soldats aliats d'infanteria que es van col·locant en ordre de batalla en la frontera entre l'Àrabia Saudita i Kuwait, mentre la força naval se situa al nord del Golf Pèrsic i bombardeja les línies defensives iraquianes.

Golf Pèrsic: Continua l'activitat político-diplomàtica

L'agència iraquiana INA anuncià ahir el trencament de les relacions diplomàtiques amb els EUA, el Regne Unit, Itàlia, França, Egipte i l'Àrabia Saudita, si bé els Estats encara no n'han rebut una comunicació oficial. Alexandre Belonògov, vice-ministre d'Afers Estrangers soviètic visità ahir Teheran per estudiar amb detenció el pla de pau iranià. El rei Hussein de Jordània ha fet un sorprenent i dur discurs dirigint-se als líders àrabs i musulmans, fent un encès elogi del poble iraquí i criticant durantment l'ONU. Mitterrand vol estudiar també a fons el pla de pau iraquí. Faruq al-Shara, ministre d'Afers Estrangers sirí, s'entrevistà ahir a Londres amb el seu col·lega Douglas Hurd per parlar de la guerra i de la postguerra a l'Orient Mitjà.

Divendres, 8

Londres: Espectacular atemptat de l'IRA

L'IRA, en un dels atemptats més espectaculars que ha portat a terme, llançà ahir tres càrregues explosives contra la residència del primer ministre del Regne Unit, el nº 10 de Downing Street, des d'un vehicle utilitzat com a morter i que després varen fer explotar. Dues càrregues no varen esclatar, l'altra va caure al jardí i va provocar danys materials.

Guerra del Golf: Preparatius per a l'ofensiva terrestre

Mentre continuen els bombardejos de les posicions iraquianes, tropes especials dels EUA i de França es preparen per iniciar l'ofensiva terrestre que els analistes político-militars de les forces aliades són partidaris de començar al més aviat possible davant l'increment de l'adhesió pro-iraquiana en els països àrabs i musulmans. Més de 7.000 homes de la divisió francesa Daguet estan situats a menys de 500 metres de les posicions iraquianes de Kuwait. Dues divisions aereotransportades nord-americanes estan també preparades per entrar en combat. Mentre l'Iran, Turquia, França i l'URSS mantenen contactes diplomàtics per mirar si encara és possible un alto-el-foc, per procurar que en cas de guerra aquesta no vagi més enllà del l'alliberament de Kuwait i per estudiar

la possible organització político-militar de la regió una vegada acabi el conflicte.

Dissabte, 9

Roma: Achille Occhetto, secretari general del nou PDS

Després del fracàs de la votació del dilluns, i de la rebequeria personal del mateix Occhetto, disgustat per no haver obtingut la majoria necessària, ahir, en una nova votació, obtingué una àmplia majoria per part dels 547 membres del Consell Nacional del Partit: 376 a favor, 127 en contra, 17 abstencions i 4 paperetes en blanc. Occhetto ha garantit el pluralisme dins del Partit i el respecte a tots els corrents ideològics.

Vilnius: Avui plesbiscit sobre la independència

Tot i el decret de Gorbatzov declarant-lo ilegal i les maniobres militars soviètiques programades del 10 al 20 de febrer, avui el poble lituà ha de decidir si accepta o refusa que Lituània sigui "una República democràtica i independent". Aquest pot ser el primer article de la futura Constitució de Lituània.

Diumenge, 10

URSS: Mikhaïl Gorbatzov reprèn l'ofensiva diplomàtica

L'agència TASS ha fet pública una carta de Gorbatzov adreçada a Saddam Hussein, en la qual, amb cert dramatisme, li demana que sospesi tot el que està en joc, doni proves de realisme i permeti una sortida negociada del conflicte. Gorbatzov ha anunciat també que un representant personal seu, es desplaçarà a Bagdad.

Teheran: La resposta iraquiana a l'Iran

El vice-primer ministre iraquí Saadum Hammadi, arribà ahir a Teheran per lliurar a Rafsandjani la resposta de Saddam al seu pla de pau. La proposta iraniana ha estat ben acollida per l'URSS, pel secretari de l'ONU, Pérez de Cuéllar i França s'hi ha mostrat interessada, mentre que els EUA han reaccionat amb una certa indiferència.

Dilluns, 11

Bagdad: L'Iraq refusa el pla de pau de l'Iran

En un discurs de 20 minuts a través de ràdio Bagdad, Saddam Hussein ha refusat el pla de pau que li proposà Rafsandjani, president de l'Iran. Ha dit que aquesta és la seva decisió final, i s'ha adreçat al poble iraquí demanant-li paciència i donant-li la certesa de la victòria. La resposta iraquiana ha decebut a l'Iran, i Rafsandjani ha dit que no estava a l'altura que s'havia esperat.

Vilnius: El 90%, favorables a la independència

Els lituans, desafiant el decret de Gorbatzov que declarava il·legal el plesbiscit, han anat a votar i han donat una victòria rotunda al independentisme. El 90,5% es mostrà favorable, i el 6,5 per cent, contrari.

Dimarts, 12

Washington: semàfor vermell a la batalla terrestre

Sembla que Cheney i Colin Powell, d'acord amb el general Schwarzkopf, han aconsellat al president Bush, esperar un temps més abans de començar la batalla terrestre. Així es preveu que continuïn els bombardejos aeris contra les posicions iraquianes a Kuwait i al sud de l'Iraq. La finalitat és evitar el major nombre possible de víctimes humanes quan es porti a terme la batalla terrestre, que, probablement, tindrà lloc el mes de març.

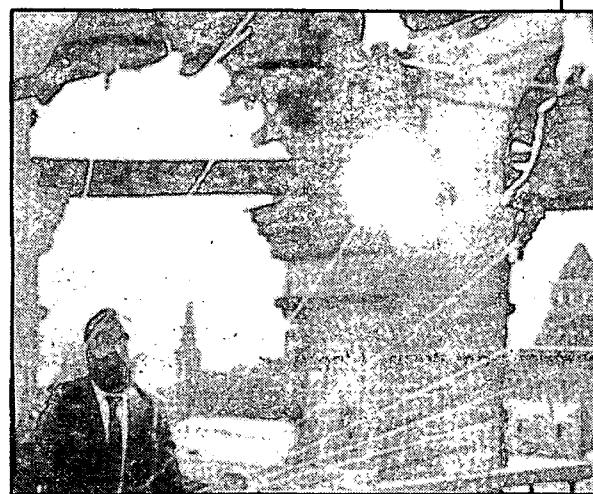
Desesperades gestions diplomàtiques

La Conferència de països no-alineats, minoritàriament reunida a Belgrad de manera extraordinària, ha aconseguit un pla de pau presentat per l'Índia i l'Iran. Els EUA, l'URSS i la Xina, i la mateixa Iugoslàvia donen suport aquest pla. Al mateix temps, Euguevni Primakov, arribà ahir a Teheran, camí de Bagdad, sense cap proposta prèvia. El vice-primer ministre iraquí, Hammadi, visità Tunis i Líbia, i visitarà també Sudan i Iemen.

Objectiu obert

Walesa, coherent amb la seva fe, col·loca la imatge del Crucifix en el seu despatx presidencial del palau de Belvedere. En el requadre, la seva muller i un grup d'amics.

Després de 67 anys de silenci, les campanes de la Basílica de Sant Basili, a la Plaça Roja de Moscou, tornaren a repicar

Fins i tot en els entrenaments militars, aquesta dona-soldat israeliana, no descarta la seva coqueteria femenina

Els mitjans d'informació l'han ocultat sistemàticament

Continua l'activa intervenció del Papa per la pau al Golf Pèrsic

L'activitat de la Santa Seu i del Papa personalment en la solució del conflicte del Golf Pèrsic ha estat intensíssima, malgrat que els mitjans d'informació l'hagin silenciada totalment.

Oferim només unes mostres d'aquesta intervenció de Joan Pau II: l'al·locució de religions monoteistes; les seves dues cartes a George Bush i a Saddam Hussein, i també les paraules a tots els països no implicats en el conflicte. Afegim una petició de Iasser Arafat demanant-li al Papa que faci de mediador entre les dues parts en litigi, en la qual li recorda la solució de la qüestió palestina, i una petició del govern hebreu, a través del seu ministre d'Afers estrangers, per tal que el Vaticà reconegui diplomàticament l'Estat d'Israel.

Crida a les religions monoteistes

El papa Joan Pau II, en l'audiència concedida als pelegrins de la diòcesi de Siena, va fer una nova crida a favor de la pau al Golf: "Jo invito a cadascun de vosaltres, va dir, a continuar pregant per tal que cessi la violència i la guerra. Jo us invito a invocar amb confiança Maria, Reina de la Pau".

Joan Pau II, evocant "el preocupant conflicte en curs a la zona del Golf Pèrsic" i les "víctimes humanes dels combats", desitja que santa Caterina de Siena ofereixi al món el do preciós de la pau". El divendres anterior, en el curs de la celebració de cloenda de la Setmana de pregària per a la unitat dels cristians a la Basílica de Sant Pau extramurs, el Papa també havia parlat "d'aquest moment difícil per la pau del món".

George Bush al Papa: "Els americans volem restablir la pau al Golf"

El president americà George Bush ha respost a la carta que li havia tramès Joan Pau II unes hores abans del venciment de l'ultimàtum imposat per les Nacions Unides a l'Iraq, segons declarà a Roma el director de la sala de premsa de la Santa Seu, Joaquim Navarro Valls.

En la seva resposta, George Bush subratlla que l'objectiu dels americans és "restaurar la pau al Golf". El president americà s'associa al desig ardent de pau del Papa. Quan a Saddam Hussein al qual Joan Pau II també havia tramès una carta en la qual li demanava que fes "el pas valent" a favor d'una solució pacífica, encara no ha respost. Sobre això, el representant de l'OLP (Organització per a l'Alliberament de Palestina) a Itàlia, Nemer Hammad, declarà que Saddam Hussein estava apunt d'enviar una carta d'apreciació en resposta a la carta del Papa.

El director de la sala de premsa de la Santa Seu precisà que el pronunci apostòlic Marian Oles, ambaixador del Vaticà a Bagdad, no marxarà del seu lloc.

El portaveu del Vaticà final-

ment anuncià que ha estat el president de la República italiana Francesco Cossiga qui ha posat al Vaticà al corrent la mateixa nit, de l'inici de l'atac de les forces aliades contra l'Iraq. El president italià telefonà al prosecretari d'Estat de la Santa Seu, Mons. Angelo Sodano el qual advertí el Papa. En rebre la notícia, Joan Pau II es posà a pregar en la seva capella privada.

Saddam Hussein contesta al Papa per mitjà d'un periodista suís.

La carta que el president Saddam Hussein ha fet trametre al Papa en resposta al missatge del 15 de gener de Joan Pau II ha arribat al Vaticà a través d'un periodista suís, Manfred Ferrari, col·laborador de "Radio Vaticà". Ferrari estava present a Bagdad del 17 al 21 de gener.

La resposta de Saddam Hussein ja havia arribat al Vaticà de forma oral a través de l'ambaixador soviètic a la capital iraquiana, segons anuncià el director de la sala de premsa del Vaticà Joaquim Navarro Valls. La carta original fou lliurada a Manfred Ferrari pel pronunci apostòlic a Bagdad, Mons. Marian Oles.

En un entrevista concedida a una agència de premsa italiana, el col·laborador suís de la ràdio Vaticana descriu Bagdad com una ciutat morta "sense llum, sense aigua, amb perill d'epidèmia, camins deserts, només els soldats... i els taxis ràpids, sota els atacs incessants dels avions aliats i el foc de la defensa antiaèria iraquiana que durant la nit omplen de foc al cel de la capital iraquiana". Segons Ferrari que havia tornat a Amman al cap de 16 hores de viatge en un cotxe abans de volar cap a Roma, "Bagdad sembla gairebé intacte, solament ací o allà algun mur tocat o destruït".

Comunicat de Iasser Arafat a Joan Pau II: Persuadir els EE.UU. que deixin de bombardejar

El cap de la OLP Iasser Arafat a demanat a Joan Pau II que serveixi de mediador "a títol per-

Un infant i un colom acompanyen el Papa en la seva desesperada crida a favor de la pau a l'Orient Mitjà

sonal" en el conflicte del Golf segons anuncia l'agència palestina Wafa. En la seva crida al cap de l'OLP demana també al papa Joan Pau II que intervingui prop de George Bush perquè cessin els atacs de les forces aliades contra l'Iraq.

"Jo us demano que intervingueu personalment —escriu Arafat segons despatx de l'agència palestina fet públic a Tunis—, amb tota la vostra influència religiosa espiritual i moral per persuadir els EE.UU i el seu president George Bush que posin fi a les operacions militars i obrin camí a una solució pacífica dels conflictes de la re-

gió". Iasser Arafat també lliga la guerra del Golf i la qüestió palestina.

Israel demana el seu reconeixement diplomàtic al Vaticà

El portaveu de l'ambaixada israeliana a Roma, Raphael Gamzou, ha demanat novament a la Santa Seu l'establiment de relacions diplomàtiques entre el Vaticà i l'Estat d'Israel. El portaveu del Vaticà, Joaquim Navarro Valls, precisà dies passats que la Santa Seu no ha posat mai en dubte l'existència de l'Estat

d'Israel des de la seva fundació al 1948 i que el reconeixia com a Estat.

Reaccionant a la declaració de la Santa Seu explicant que l'absència de relacions diplomàtiques entre els dos estats "no es basa en raons teològiques, sinó en motius jurídics" —annexió de la ciutat Santa de Jerusalem, estatut dels territoris ocupats i situació de l'Església Catòlica a Israel i els territoris ocupats—, R. Gamzou afirmà que aquestes relacions diplomàtiques eren necessàries pel diàleg. "La raó per establir relacions diplomàtiques és la necessitat d'utilitzar a aquest canals per discutir els problemes d'interès comú", va declarar.

Roma invita els països no implicats al conflicte que contribueixin a la pau

El Papa Joan Pau II invita els països que no estan implicats en el conflicte del Golf a aportar una contribució a la pau. Adreçant-se al nou ambaixador de Singapur prop de la Santa Seu, Jayalekshimi Mohideen, el Papa ha expressat l'esperança que els països com Singapur, "que no estan implicats en les hostilitats, s'uniran per cercar els mitjans nous i creatius perquè s'arribi al diàleg i la negociació com el camí vers el restabliment de l'ordre internacional i de la justícia".

FILTRANT LA NOTÍCIA

La mort de Saddam Hussein no arreglaria la pau de l'Orient Mitjà

"Nosaltres esperàvem fins a l'última hora que no hi hauria guerra, però ha esclatat i no s'aturarà tampoc amb la mort del president Saddam Hussein, perquè ell ha esdevingut un símbol heroic de la resistència nacional per tot el món àrab", ha declarat a l'agència APIC el patriarca catòlic caldeu, Raphael Bidawid, en arribar a Bagdad per una delicada "missió de pau". Aquests dies ha visitat Ginebra, Alemanya, França, Anglaterra i els Estats Units.

El patriarca de la Babilònia dels Caldeus, Bidawid, és el cap de gairebé vuit-cents mil cristians que viuen a l'Iraq i resideix normalment a Bagdad. Se'l creu proper a Saddam Hussein. Ha estat rebut en audiència privada pel papa, Joan Pau II. Al front d'una delegació de l'Església de l'Iraq, composta per l'arquebisbe armeni-ortodox, Avak Asadourian i pel metropolita siri (nestorià), Georges Sliwa, Raphael Bidawid ha visitat les principals organitzacions cristianes d'Europa i dels Estats Units, el Consell ecumènic de les Esglésies (COE) a Ginebra, les conferències episcopals i els Consells de les Esglésies dels països que han enviat tropes a la regió del Golf. També s'ha entrevistat amb personalitats polítiques, al Parlament Europeu i a l'ONU. Malgrat el desenvolupament de les hostilitats, el patriarca catòlic caldeu considera que la seva "missió de pau" és summament urgent.

"El president Saddam Hussein està disposat a combatre fins a la mort, n'estic segur", ha declarat el patriarca, el qual subratlla que els soldats musulmans estan disposats també a morir per la seva causa. Per altra part, els cristians iraquians són ciutadans lleials i "ells lluiten igualment per la defensa de la pàtria, perquè és un deure sagrat". El jerarca catòlic afegeix: "Vosaltres els europeus no coneixeu els àrabs; ells no perdonaran mai; la venjança dels mafiosos sicilians no és res comparat al seu costat". Segons diu el cap de l'Església caldea, Saddam Hussein no té cap possibilitat de guanyar la guerra, però la pot allargar i jo temo que el conflicte no s'apagui i que hi hagi sorpreses no solament a l'Orient Mitjà sinó a tot arreu".

Personalment el patriarca no desitja pas que la resistència s'allargui, però vol la pau, una "pau amb honor", ha manifestat. I per ells aquesta pau amb honor seria una conferència internacional que arranxés tots els problemes de la regió —Kuwait inclòs— "ja que el dret internacional cal aplicar-lo a tot el món".

Joan Pau II insistia en la retirada de Kuwait per part de Saddam, però també en el suggeriment de l'experimentat patriarca catòlic de Bagdad. Les propostes de Joan Pau II no foren escoltades, i la guerra no sabem com s'acabarà.

FRANCESC GAMISSANS

QUARESMA - 91

Com cada any, també enguany oferim als nostres lectors, durant les setmanes del temps quaresmal, una pàgina de reflexió sobre l'espiritualitat d'aquest temps litúrgic que ha de preparar el nostre cor i el nostre esperit per incorporar-nos més plenament al misteri de la Pasqua del Senyor, deu inexhaurible de salvació, d'esperança i de vida.

Així, tot acreixent la nostra conversió a la Paraula i a l'Amor del Senyor, envigorim també el nostre compromís de cristians militants, cridats a bastir, ara

i aquí, en el món d'avui, el Regne de Déu.

Aquest any 1991, en què commemorem el V centenari del naixement de sant Ignasi de Loiola, s'ha confiat aquesta pàgina de reflexió quaresmal a la prestigiosa ploma del P. Cristòfol Sarrias s.j. Endinsar-nos en els camins interiors d'Ignasi de Loiola, des que rebé les primeres mocions de l'Esperit, fins a desitjar, acollir i assumir la gràcia de la conversió, pot ser per a tots nosaltres un bon itinerari a seguir per fer realitat la nostra pròpia conversió personal, i renovar el nostre compromís d'amor i servei a Déu i als altres.

Si hi ha quelcom important en la vida d'Ignasi de Loiola és el fet inicial de la seva conversió. I el ressò que aquesta conversió té a través de tota la seva vida, des del moment que cau ferit en la defensa del Castell de Pamplona fins als últims instants de la seva existència, quan agonitzava en la petita estança romana de la primera cúria generalícia de la Companyia de Jesús.

Iñigo de Loiola pertanyia a una família de gent amant de la lluita i les empreses cavalleresques. La pairalia de Loiola era bressol d'homes que s'enfrontaven amb els seus veïns i amb els representants del senyor de l'època. El seu avi, Juan Pérez de Loiola fou desterrat a terres de moros per la seva bel·lcositat, a la vila gaditana de Jimena de la Frontera, i el seu castell enderrocat. Altívesa humana destruïda pels homes.

Iñigo havia heretat aquesta manera de ser, més proper als llibres de cavalleries que de les actituds pietoses que podien suposar la tonsura clerical que va rebre de jove.

Però en el seu camí s'hi creuà la Gràcia, i Iñigo es convertí en Ignasi. La trajectòria de la seva transformació començà quan caigueren a les seves mans llibres que li parlaven de Crist i dels Sants. La lectura del Flos Sanctorum i de la Vita Christi del Cartoixa foren el fonament del seu canvi d'actitud. Els somnis cortesans, l'amor per una dama d'alta noblesa, les aventures humanes que desitjava emprendre, es transformaren en l'afany per imitar sant Domènec i sant Francesc, les vides dels quals llegia. ("Si sant Francesc féu això, ¿per què no puc fer-ho jo?... Si sant Domènec féu això ¿per què no puc fer-ho jo?", es deia). Actituds interiors que el portaren a imaginar una "aventura en diví".

Iñigo ja no es lliurà a pensar en tot el que podia fer en la vida de les armes o de la cort, sinó a imaginar i planejar allò que anava a fer pels camins que porten a Déu. Experimentà en la seva ànima el poder d'un revulsiu que va presentar-li la vida d'altra ma-

(I) Sant Ignasi de Loiola: sentit de la conversió

nera, i féu del "soldat esqueixat i frívol" el pelegrí de Déu.

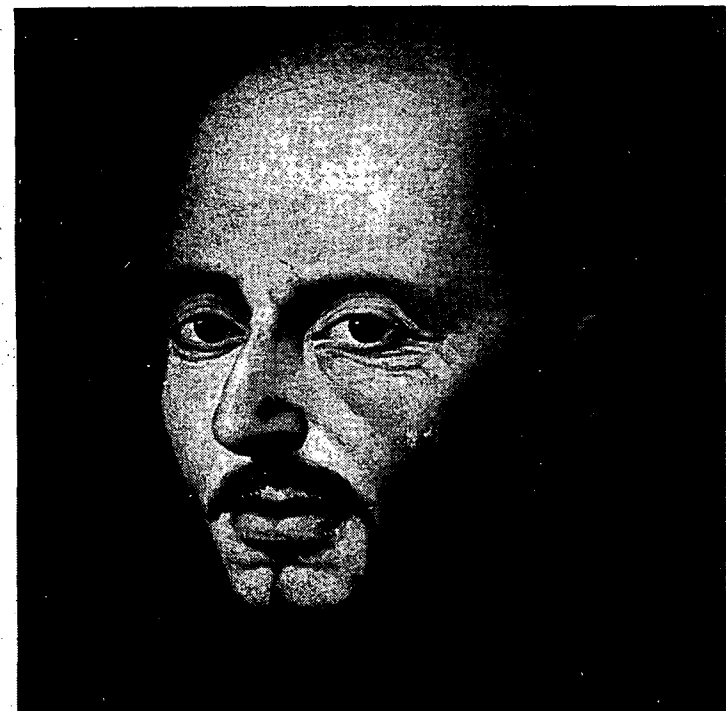
El seu camí vers Jesús: Montserrat

D'ací sorgeix el primer moviment que impulsa l'home d'acció que sempre havia estat. No es tractava d'emprendre camí vers les corts d'Arévalo o de Nájera, on triomfà com a cavaller i militar. Anava a buscar la manera com fer-se un autèntic "miles Christi", un soldat de Crist. I en la seva idea medieval, còpia dels costums i lectures anteriors (de l'Amadís de Gaula a Las Sergas de Esplandián), es lliurà a buscar la manera d'"armar-se cavaller" per servir Déu. Era una manera de mostrar exteriorment la seva conversió interior.

Perquè la seva estada a Arévalo, des de l'adolescència, prop del Comptador Major dels Reis Catòlics, i els seus anys de servei al Duc de Nájera, no foren més que ocasions per ser el "soldat esqueixat i frívol" del qual ens parla en la seva Autobiografia. Ara volia ser un home que buscava el "Senyor de les coses", i entreveia la manera de poder abastar-la.

La vetlla d'armes a Montserrat, el lliurament dels seus vestits a un captaire, els mesos de penitència exagerada a Manresa, i les múltiples hores d'oració i dura penitència a la cova, prop del Cardener, foren llargues jornades de purificació que li serviren, sobretot, per arribar a comprendre quins eren els camins per on el portava el Senyor. I no arribaren a ser altra cosa que les primeres etapes que el preparaven per un altre somni: l'anada a la terra de Jesús.

Després tot es conjuntà per tal que la conversió interior l'anés portant a una vida totalment diferent a la que havia imaginat

en els seus projectes inicials. Ja no seria solament el "pelegrí" que travessava "sol i a peu" tot Europa, intentant poder justificar amb els seus estudis davant dels homes les il·luminacions que havia rebut de Déu, sinó que es transformà en el General d'un Orde incipient, que seria el braç dret dels Papes en la tasca de la Reforma. Passà de l'"aventura" i la intuïció dels plans de Déu, a l'estabilitat i l'estratègia al servei de l'Església.

Els signes de la conversió

Què ens indica Ignasi amb les diferents etapes de la seva conversió? En primer lloc hi ha una gran disponibilitat a les inspiracions de l'Esperit. La "metanoia" paulina entra de ple en la seva vida, i el triple interrogant que l'encalça immediatament és el que col·loca ell al final de la "primera setmana" dels seus Exercicis Espirituals: ¿QUÈ HE FET PER CRIST? ¿QUÈ FAIG

PER CRIST? ¿QUÈ HE DE FER PER CRIST?

En la espiritualitat incipient d'aquest home, que ha abandonat els desvaris humans per lliurar-se en mans de la Providència, aquest interrogant és fonamental. Necessita sentir-se portat pel "Senyor Jesús", però això no tan sols d'una manera passiva, sinó amb una actitud d'acció i de transformació personal i —com es veurà més endavant a través de la seva vida— juntament amb companys que l'ajudin a fer realitat els plans que intuïa que Déu li estava dictant.

La conversió d'Ignasi és una conversió activa, oberta als altres, engatjada en el "servei". Ho demostrà personalment en l'evolució de les penitències i austeritats de Manresa, fins al constant lliurament a la tasca organitzativa d'un Orde que havia d'estar a primera línia al servei de l'Església. Aquesta és una característica essencial de la

seva conversió personal, i de tota conversió que sigui motivada per l'espiritualitat ignasiana: l'obertura al servei de Déu per ajudar els homes a trobar-lo.

Aquesta primera característica, que el porta —i ens porta, si el seguim— a ser "contemplatiu en l'acció" l'impulsa a passar per damunt de moltes reglamentacions per cercar essencialment el "coneixement intern de Jesucrist" per estimar-lo i seguir-lo millor. És una obligació que s'imposa des del començament, per tal que la seva vida no resti tancada en si mateix, ni acabessent un cercle d'egoisme tremendista, per espiritual que sigui. És un error creure que Ignasi comença i acaba en les primeres actituds d'un neòfit auster i exageradament penitent, que va sol per la vida, oblidant l'accessori optimisme de qui se sap portador del missatge de salvació que du al món el Jesús de l'Evangeli. Les seves contemplacions personals estan impregnades de l'amor expansiu de qui profunditza en la Bona Nova, i en vol fer participar els altres.

La conversió d'Iñigo batallador i cavalleresc en l'Ignasi servidor de l'Església, suposa l'entrada en la seva vida de l'aire vivificador d'una gran esperança. No accepta veure's tancat en el seu món interior personal, comunicat amb l'exterior, preocupat només per la seva història íntima, acorralat pels records de la seva trajectòria mundana. Ignasi és home que obre horitzons, que pensa portar l'Evangeli als més petits i als més allunyats. La seva conversió, feta pas a pas, i que va des del 1522 fins a la seva mort el 1556, fa que se senti instrument en mans del Déu de l'esperança, del Jesús "Rei Etern" la voluntat del qual és "conquerir tot el món" per al Regne.

Una conversió que suposa observació íntima, purificació personal, però també lliurament sens límits a l'Evangeli, amb tot el seu gran missatge d'Esperança.

CRISTÒFOL SARRIAS, S.J.

TARRAGONA

Uns articles que porten esperança

Monsenyor Ramon Torrella escriu a favor de la pau

TARRAGONA.— L'arquebisbe de Tarragona, monsenyor Ramon Torrella i Cascante, ha redactat un conjunt d'articles i escrits pastorals, titulats "A favor de la Pau". Actualment, cada dia ens arriba una informació sobre la guerra del Golf que és dolorosa, ensems que parcial i incompleta. En temps de conflicte la censura i la restricció informativa són una realitat que s'imposa. Amb tot, les pantalles dels televisors, les emissores de ràdio i la premsa escrita s'omplen d'un contingut bèl·lic que dona la raó a uns i condemna els altres, oblidant que no es tracta

d'una pel·lícula de bons i dolents, sinó que es juga quelcom essencial en la vida de l'home.

Aquests escrits, quatre sobre la guerra i dos més referits al Judaisme i a l'Islam, pretenen aportar unes reflexions serenes i contemplatives, fetes des de l'esperança de la fe cristiana i des de l'absolut de l'amor. Són una veu que recull la tradició de l'Església, sobretot a partir del Vaticà II, en la línia de Pau VI: "Si vols la Pau, treballa per la Justícia". En un dels articles, el Dr. Torrella diu: "És un deure de justícia facilitar que tots els països puguin promoure el seu

propi desenvolupament en el marc d'una cooperació exempta de tota la intenció de domini econòmic i polític. La causa de la pau demana actuar de manera que se suscitin obres que siguin el resultat conjunt d'una sincera voluntat de justícia i d'una sincera voluntat de pau. Practicar la justícia i actualitzar-la comporta algun sacrifici al propi prestigi i al propi interès".

Per a una major informació, hom es pot adreçar a la Delegació de Tarragona de Mitjans de Comunicació Social.

NÚRIA ORIOL PALAREA

Celebrada una Jornada de Formació a l'Espluga de Francolí

TARRAGONA.— El diumenge, dia 27 del passat gener, es va celebrar a l'Alberg "Jaume I", de l'Espluga de Francolí, una **Jornada de formació** convocada per la Delegació de Pastoral de Joventut. El lema de l'encontre era **Pren consciència, fixa el rumb**.

Els destinataris d'aquesta proposta eren els animadors dels grups de la coordinació diocesana de grups de joves, els iniciadors i animadors en grups dels moviments, els catequistes de joves, els directores i membres d'equips de responsables de centres d'esplai, els caps d'unitat i caps d'agrupament i els consiliaris.

En aquesta **Jornada** van participar Mn. Ramon Prat, Delegat diocesà de Pastoral de Joventut al Bisbat de Lleida, que parlà sobre la qüestió **On fonamentem la proposta als joves?**, i Mn. Xavier Morell, membre de l'equip de la Delegació diocesana de Pastoral de Joventut de l'Arquebisbat de Tarragona, que presentà una exposició sobre **La celebració de la Fe i sobre l'Eucaristia**.

Mn. Joan Anton Cedó, responsable de l'organisme convocant, ha explicat a la nostra redacció que "una Jornada de formació ofereix una possibilitat d'aprofundir en els continguts amb els quals eduquem els grups de joves i és, també, una ocasió per compartir el què vol dir ser responsable d'un grup a l'Església de Tarragona".

C.C.

Sopar de solidaritat amb el Tercer Món

REUS.— El dissabte, dia 2 de febrer, se celebrà als locals de la Parròquia de Crist Rei, de Reus, un **sopar de la solidaritat**, en el qual participà Montserrat Madrid, membre de l'organització no governamental **Nous camins**, la qual actuà com a ponent.

L'Esplai l'Albada, organisme convocant, ha informat a la nostra redacció que **Nous camins** —membre de la Coordinadora estatal i de la Federació catalana de les ONG— "va néixer l'any 1981 amb l'objectiu de cooperar en el desenvolupament integral de la persona". Actualment està realitzant un projecte sanitari i social a Kenya. Les àrees concretes d'actuació són Nairobi —on s'estan portant a terme diverses accions socials en alguns suburbis, en col·laboració amb entitats locals—, i la regió nord-est del districte de Tunkana —on el programa d'actuacions respon a la voluntat d'organitzar i fer funcionar la medicina preventiva i assistencial.

FEST I CRITERIS

Conversió i Evangeli

En començar la Quaresma ressonen en les nostres celebracions comunitàries les paraules de Jesucrist: "Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli".

Així, cada any, el nostre itinerari vers la Pasqua ha d'estar marcat per dues actituds fonamentals. D'una banda, una sincera actitud de conversió i, de l'altra, una renovada actitud de fe en la Bona Nova de la salvació.

La conversió significa la voluntat de trencar amb el pecat, l'egoisme i l'orgull. No és pas únicament una actitud negativa d'evitar el mal. És principalment una voluntat decidida de reorientar la nostra vida pel camí del bé. Esforcem-nos a fi que el nostre comportament, en paraules i obres, sigui cada vegada més conforme a l'Evangeli.

Conversió i Evangeli tenen, en la vida dels deixebles de Jesucrist, un nexe íntim i inseparable. També hem de recordar que, ser persones convertides i què creiem l'Evangeli, no vol dir pas que ens trobem en una situació estàtica i adquirida una vegada per sempre. Ser cristià és una realitat dinàmica que comporta unes exigències sempre creixents de fer la voluntat del Pare, com ens ha ensenyat Jesucrist.

Creure en l'Evangeli vol dir creure en la Bona Nova de la salvació. En l'Evangeli "es revela com Déu és bo i ens fa justos per la fe, ben bé per la fe, tal com diu l'Escriptura: "Viurà el qui és just perquè ha cregut" (Rom. 1,17).

La fe és una adhesió sense reserva a l'amor de Déu. La fe compromet tota la persona i tota la vida. No és pas fruit de les bones obres que hàgim pogut fer. És un do gratuït de Déu: "A vosaltres que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu: (Ef 2, 8).

Durant la Quaresma Jesús ens crida a viure la fe en l'esperit de l'Evangeli: per mitjà de l'almoina, de la pregària i del dejuni. La conversió té una triple dimensió reconciliadora: envers els altres, envers Déu i envers nosaltres mateixos.

La reconciliació amb els germans és el signe de la reconciliació amb Déu, com ens ensenya Jesús: "Ves primer a fer les paus amb el teu germà. Ja tornaràs després a presentar la teva ofrena" (Cf. Mt 5, 23-24). Si som persones reconciliades i pacificades, serem també persones pacificadoras: feliços els qui posen pau.

És urgent el restabliment de la pau al Golf Pèrsic. Siguem humils i sincers: la guerra és el resultat de l'ambició, de l'orgull i de la injustícia entre els pobles. Tots tenim la nostra responsabilitat: ¿No tenim discòrdies personals, ambició i enveja en els nostres cors?

Convertim-nos a una vida més conforme amb l'Evangeli. Siguem persones pacificadoras i demanem a Déu que torni la pau entre tots els pobles.

† **RAMON TORRELLA i CASCANTE**
arquebisbe de Tarragona i Primat

Els organitzadors de l'acte han explicat que "els sopars de la solidaritat són una taula oberta per informar-nos i dialogar sobre el tema que els ponents ens plantegen".

Aquesta iniciativa de l'Esplai l'Albada és un espai per a "l'exposició de tot un seguit de problemàtiques humanes, del tercer i del quart món, del medi ambient..., explicades per persones que coneixen els diferents

temes, ja que es troben treballant en projectes que intenten aportar solucions als problemes detectats".

L'activitat compta amb el suport de l'Institut Municipal d'Acció Cultural, de Reus —IMAC—, en conveni amb la Direcció general de la Joventut de la Generalitat de Catalunya.

C.C.

Aliment per al Tercer Món*

A Cerro Pacífico, Perú, Mans Unides hi ha construït una escola amb capacitat per a 300 alumnes. Aquesta és l'altra manera d'alimentar el Tercer Món. Oferir-los l'oportunitat d'accedir a l'ensenyament. Facilitar-los els recursos perquè puguin edificar el seu propi futur. Amb la teva ajuda podem fer molt més.

318 08 87

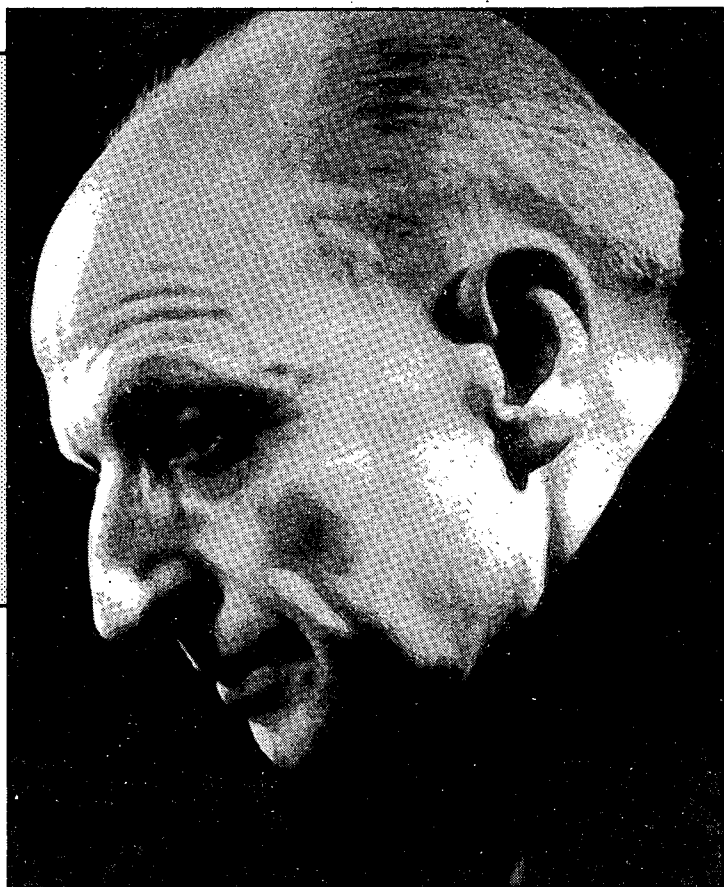
Informa't en aquest telèfon.

Mans Unides
TU HO FAS POSSIBLE

Ha mort el jesuïta Pedro Arrupe, ex-general de la Companyia

“Una aposta des de la fe per la justícia”

Va ser un home tocat per una profunda humanitat, forjada en una activitat incansable al servei de la Companyia de Jesús i de l'Església. La persona de l'ex-general dels jesuïtes, Pedro Arrupe, va culminar al Japó pels camins de la il·luminació i pels horrors de la bomba atòmica. Un basc universal com va ser-ho també Ignasi de Loiola, apassionat per obrir horitzons nous a la vida i a l'Església, perquè sabia que eren

Gràcies al seu tacte personal mantingué la Companyia unida.

possibles, sense pors i amb molta comprensió i tacte. Un home que sempre va ratllar les fronteres, siguin del diàleg, siguin de la missió, i per aquest motiu també es va fer incomprès, àdhuc per alguns papes i companys jesuïtes. Va viure l'obediència d'una manera radical i amb alegria, però també va plorar moltes vegades. Ell queda com un gran profeta del nostre temps. I els seus escrits persisteixen, ressona la seva veu profètica.

El dimarts, cinc de febrer de 1991 va morir a l'edat de 83 anys el jesuïta basc, Pedro Arrupe, que havia estat preposit de la Companyia des del 22 de maig del 1965 fins que una trombosi l'impedí de continuar la seva tasca l'any 1981. Va fer el traspàs a Roma; des del 26 de gener havia empitjorat el seu estat a causa d'una insuficiència cardio-respiratòria. Portava deu anys patint la seva malaltia.

Una vocació madurada

Pedro Arrupe va néixer a Bilbao el 1907, era el menor de cinc fills. Després de cursar el batxillerat en el Col·legi dels Escolapis, en 1922 inicià la carrera de medicina a Valladolid i va completar-la a Madrid. Mentre estudiava medicina, anava madurant una crida interior que es va consolidar definitivament durant uns Exercicis Espirituals. El 15 de gener de 1927 ingressà a la Companyia de Je-

sús en el noviciat de Loiola.

Amb l'expulsió dels jesuïtes d'Espanya l'any 32, hagué de continuar la seva formació a Bèlgica, Holanda i els Estats Units i va acabar els estudis de Filosofia i mençà els de Teologia. El 30 de juliol de 1936 va ser ordenat sacerdot, especialista en moral mèdica, participà en el Congrés Internacional de Eugenesia celebrat el mateix any a Viena. L'últim any de Teologia el va cursar a St. Mary's, a l'estat de Kansas.

Aquest Japó increïble...

El jesuïta Arrupe se sentia molt atret pel Japó, però no d'una manera superficial, sinó per la cultura i el sentit de la vida d'aquell país. Volia comprendre la psicologia japonesa i ho va aconseguir. No va ser exempt el

treball en la línia del zen, que va contribuir a enfortir encara més la seva fortalesa interna i que va forjar una espiritualitat mística inserida en la realitat, tal i com pretén sant Ignasi.

Admirava el Japó i alhora l'estimava. Quan va esdevenir la tragèdia d'Hiroshima, va guair i consolar els primers ferits, ell juntament amb els altres companys jesuïtes van passar setmanes dormint una o dues hores al dia, donant-se al màxim. Com escriuria més endavant: “No hi havia temps a perdre. Solament es podia pregar amb intensitat i treballar sense descans. Abans d'emprendre cap mesura vital, me'n vaig anar a la capella per demanar al Senyor llum en aquella foscor terrible que ens aclaparava. Per totes bandes, mort i destrucció. Nosaltres, aniquilats en la impotència. I Ell allí, en el Sagrari, coneixent-ho tot, contemplant-ho tot i esperant la nostra invitació perquè prenguéss part en l'obra de reconstruir-ho tot. Com se sent Déu en el fragor de la tempesta?”.

Va ser un dels pocs supervivents de la bomba atòmica i l'experiència d'aquells moments va marcar la seva trajectòria personal i religiosa. Sense mitjans ni medicines, va guarir moltes víctimes de la catàstrofe i convertí el noviciat en un hospital improvisat. Passaren pocs anys i la vida reneixia al Japó. L'any 1950 fou elegit procurador de la Missió d'aquell país i el 1958 primer provincial dels jesuïtes.

El servei com a General de la Companyia

El 1965 va ser escollit prepo-

sit general de la Companyia de Jesús —era el sisè espanyol en la seva història—.

A partir d'aleshores va conduir l'orde amb fermesa i inflexibilitat, evitant que es dividís en

dos. I a poc a poc anà introduint una sèrie de reformes que s'acordaven amb les exigències de l'època i que reprenien trets essencials de l'espiritualitat ignasiana. Pedro Arrupe estava convençut que l'opció per la justícia i pels pobres d'una manera preferencial era el camí vàlid, la senda per la qual la Companyia retrobava la seva vocació de servei al món i a l'Església en situacions de frontera o límits com altres han volgut anomenar-les.

Treballar en una missió de frontera suposava una constant superació d'un mateix, per estar sempre disposat al diàleg o a l'acció en aquelles situacions o en aquells moments extrems i delicats, on queden per obrir molts camins i s'han de definir encara moltes línies. Suposava el risc d'equivocar-se i d'haver de redreçar el camí. Amb tot, el jesuïta Arrupe es recolzava en una certesa interior fruit de la pregària i del sofriment.

Confiança en l'acció de l'Esperit

Aquesta mateixa certesa el feia confiar en les possibilitats d'obertura que significava el Concili Vaticà II; hi havia molts horitzons a explorar. Va introduir un estil nou d'autoritat i d'obediència que els sectors més conservadors de l'Església i de la mateixa Companyia van criticar. És absolutament inqüestionable la seva fidelitat al quart vot dels jesuïtes que se sotmeten de manera particular al Papa per ser enviats a les necessitats més urgents de l'Església. Aquesta fidelitat el va fer plorar no poques vegades perquè va obeir per sobre de tot.

Tampoc no aprovava el marxisme, però sabia que l'opció

per la justícia i pels més pobres necessita d'anàlisi en profunditat de la societat actual, i que a vegades s'han de fregar postures diferents per comprendre-les i veure la seva part de veritat. No tenia por de deixar fer, malgrat les equivocacions, mentre suposés anar endavant sota l'impuls de l'Esperit.

Però aquesta actitud no era ni és compartida pels sectors conservadors de l'Església. El general Arrupe, a més, va tenir tensions amb Pau VI i Joan Pau II, també amb Joan Pau I. Desgastat físicament pel servei que realitzava i per sofriments interiors va sobrevenir-li la trombosi cerebral a l'agost de 1981, quan tornava de treballar amb refugiats camboians i de Laos i vietnamites. El 18 d'abril de 1980 havia presentat la seva dimissió al Papa que no l'havia acceptada.

En el transcurs de la seva malaltia va haver d'assumir que el Papa nomenés un delegat personal seu a la Companyia, de manera que s'interrompia el procés constitucional de l'ordre. Era el jesuïta Paolo Dezza, i coadjutor seu el P. Joseph Pittau. Finalment, el 3 de setembre de 1983 la Congregació General XXXIII accepta la renúncia de Pedro Arrupe i elegix el jesuïta holandès Peter Hans Kolvenbach com a nou Superior General. Al dia següent es reuneixen els Congregants a la Missa celebrada a la capella de la Storta i es llegeix una homilia de comiat i agraïment preparada per Arrupe.

Aquest home, Pedro Arrupe, que parlava set llengües i que després de la trombosi només podia parlar en castellà, simbolitza una aventura apassionada al servei de l'Església. Es pot o no estar d'acord amb la seva postura. Amb tot, no es pot negar que va albirar amb esperança un món nou que el Vaticà II obria. No tenia por d'anar més enllà, sempre, perquè confiava en l'Esperit.

NÚRIA ORIOL PALAREA

EL MIRACLE

La Casa d'Espiritualidad us convida a unes jornades de reflexió i pregària en el temps propici per la conversió del cor: la Quaresma.

El silenci acollidor dels entorns i la mateixa casa us hi ajudaran.

De l'11 de març a les 7 del vespre fins el 17 després de dinar.

Dirigirà el pare Xavier Morell, monjo.
Per informació i inscripcions: Tel. (973) 48 00 45.

BARCELONA

A la Parròquia de Sant Gregori Taumaturg

Els escoltes celebren el Dia del Pensament

BARCELONA.— El proper vint-i-tres de febrer, en la parròquia de Sant Gregori Taumaturg de Barcelona, se celebrarà a les 6 de la tarda amb una Missa i altres actes, el "DIA DEL PENSAMENT". El Dia del Pensament és una festivitat scout, escolta. És el dia en què els Boy Scouts de tot el món se senten més units, el dia en què es té més present el que vol dir i el que ha de significar la GERMANOR SCOUT MUNDIAL. Aquesta data no està presa en va, perquè el dia anterior, el 22 de febrer, se celebra arreu l'aniversari del naixement del fundador del Moviment Scout, Robert S. Baden-Powell.

L'Agrupament Scout Gan-dhi que té els seus caus des de fa tres anys a la parròquia ha volgut

endegar de nou una vella tradició que fa ja anys que en el si de la seva associació scout, Scouts de Catalunya, no se celebrava, i ho ha volgut fer invitant a tots els Agrupaments Scouts de les altres associacions catalanes d'escoltisme, confessionals o no, perquè una festivitat com aquesta pugui ser un gra de sorra més, en el difícil i llarg camí d'una veritable Germanor Scout aquí a Catalunya. En aquests moments en què en l'àmbit català hi ha fins a sis associacions scouts, molts cops fruit de personalismes o de punts de vista diferents, creiem que no es pot parlar d'educar els nostres nois en idees de germanor mentre pel darrera fomentem la incomprensió entre nosaltres. Per això, cal treballar sense defallir per fer realitat el somni de molts

scouts catalans: que nosaltres, els scouts d'arreu de Catalunya, ens puguem dir, i el que és millor, ens puguem sentir germans.

En unes dates plenes de notícies terrorífiques, de guerres i fam, en què ens alegrem cada cop que es donen llistes de baixes enemigues, en què ressorgeixen les enemistats i intoleràncies religioses, volem que aquesta celebració sigui un prec per a la reconciliació internacional dels homes i dones. Cal pregar perquè els scouts d'ambdós bàndols que ara es troben en el camp de batalla, malgrat les dificultats sàpi-guen trobar en la seva Promesa Scout un estri de comprensió que estigui per damunt dels seus caps tant polítics com militars.

A Vilanova i la Geltrú pregaren per la pau al Golf Pèrsic

VILANOVA I LA GELTRÚ.— "La tan temuda i anunciada guerra al Golf Pèrsic, esclatà, finalment, malgrat les nostres voluntarioses pregàries. No obstant això, no deixa de ser significatiu que milers de cristians d'arreu del món s'hagin aplegat per pregar per la pau.

A Vilanova i la Geltrú, el propassat 14 de gener, els fidels de les quatre parròquies existents, vàrem ser capaços, oblidant qualsevol diferència, de congregar-nos a la parròquia de Sant Antoni Abat, per pregar units per

la pau a l'Orient Mitjà. Sens dubte, els qui visquérem aquella vetlla de pregària, la recordarem amb estima i respecte durant molt de temps.

Com amb moltes de les coses que depenen de Déu i dels homes, no sabem si serví per gaire, però els qui hi assistírem ens adonàrem que allò no era cap broma, no era un simple voler quedar bé, sinó una sincera súplica, una senzilla pregària adreçada des del nostre més humil ser persones a Déu Pare.

Molts, aquell vespre fred i in-

quietant, oferírem el nostre silenci i els nostres cants per a una veritable pau mundial. Descobrírem que més enllà del nostre abast, fins i tot del nostre entendre, els homes tornàvem de nou a vestir de dol una pàgina de la història. Ens conciençàrem que, a l'Evangeli, la pau porta un nom molt seriós: reconciliació. Una reconciliació amb el nostre propi jo i en la nostra més propera realitat quotidiana. Aquella nit demanàvem al Senyor, una pau mundial que passa per a la renúncia del sosteniment d'uns egoismes sagrats. Demanàvem una més gran humanitat i caritat cristianes, un no ser espectadors passius i il·lusos d'una guerra cruel i sense sentit."

ANNA-BEL CARBONELL

CARTA DOMINICAL

La consciència de pecat oblidada

Poc temps després de l'atemptat que gairebé costà la vida al Papa, un periodista comentava que molta gent es preguntava si, després de palpar, Joan Pau II, el risc que corria barrejant-se entre la multitud, tornaria a assumir-lo, o bé posaria una distància entre ell i el poble. I el mateix periodista responia: "Estic segur que tornarà a desafiar el perill, perquè és de la mena d'homes que tenen uns motius per a viure que valen més que la pròpia vida". Va encertar en el que succeiria i, més encara, en la motivació profunda de les actituds del Papa.

La vida d'un home va més enllà de la mera existència biològica. Perquè ve de més lluny que ella mateixa -d'una voluntat lliure de Déu- i perquè cada home és molt capaç d'escollir unes motivacions que superin el valor mateix de la "vida", revalorant, ensems, aquesta vida. Aquestes motivacions poden ser l'amor a Déu, als fills, a un ideal que és anteposat a la pròpia vida.

La primera motivació, l'amor a Déu, s'expressa, bellament, en el darrer llibre de la Bíblia, quan es parla d'aquells "que no estimaren tant llur vida, que temessin la mort". Alguns anys més tard, Pau hi afegirà: "Si vivim, vivim per al Senyor; si morim, morim per al Senyor".

Més d'una persona no troba motius per a viure la seva vida amb il·lusió, perquè tampoc no en té per a morir per aquells motius.

La motivació radical de la vida d'un creient és la de dedicar-la a la realització de la voluntat del Pare en si mateix i en la societat. I com que està convençut que no hi ha una renovació de la humanitat sense una renovació moral, i se sent dèbil davant aquest ideal, veu que necessita el perdó. En té consciència. Cal recordar-ho en el període quaresmal.

Un punt central de la crisi moral del nostre temps, per a molta gent, és precisament l'enfosquiment de la gràcia del perdó. Però sembla que, en aquest aspecte, estem en un moment positiu: la dimensió moral comença, a poc a poc, a ser tinguda en consideració. Es va reconeixent, posem per cas, que el desenvolupament científic i tècnic és discutible, i fins i tot destructiu, si no hi ha una correspondència amb un creixement moral.

El perdó concerneix la persona, el seu nucli més íntim. Ens solem referir a les dues mancances que turmentaven Pau i que eren com el resum del seu esforç de conversió: la integració-coherència de la seva personalitat cap a dins de si mateix, i la comunió amb el proïsme en el tracte amb els altres. Unitat amb ell i unitat amb els altres. Només a partir d'aquest esforç de cadascú neix l'Església, neix la comunitat.

El Regne de Déu és inicialment la conversió de l'home. Sabem, diu Rémi Lack, que la consciència religiosa es desenvolupa al mateix pas i al mateix ritme que la consciència del pecat. Però, quan es tracta del cristianisme, la progressió no és tan sols el creixement d'una saviesa: és un encontre, o sigui una consciència viva. "I així tots nosaltres, que amb el rostre descobert, contemplant com en un mirall la glòria del Senyor, ens anem transformant en aquesta mateixa imatge, passant d'una glòria a una nova glòria". (2 Cor 3, 18) La glòria de Déu ha pres un rostre humà en Crist i es reflecteix en el nostre rostre, a mesura que ens anem fent més conformes a Jesucrist.

Sabem veritablement qui és Déu, només quan ens fem semblants a Ell. Però el punt de partença és el reconeixement humil de la distància que ens separa de l'ideal evangèlic.

† RICARD M., arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Quaresma

Obro les sitges del record, i vénen a la memòria aquells temps que la Quaresma era com un gran misteri, que a mesura que hem avançat en edat s'ha anat esvaint i prenent un sentit més precís, més clar, que ens ajuda a apropar-nos a la realitat d'un temps que se'n diu fort i que, pres seriosament, ho és.

I trobo que la Quaresma d'ara té poc a veure amb aquelles quaresmes recarregades de penitències i dejunis, que potser no feien més que esperar-ne el final amb l'espècie del dissabte gloriós.

Recordo un mestre fuster que tancava la seva fusteria per no clavar ni un clau per respecte al silenci d'aquells dies.

Recordo alguna processó penitencial que, vista de lluny en el temps, no era més que una mena de divertiment.

I recordo un capellà que va esverar-se molt quan Pius XII va ordenar la primera reforma de la Setmana Santa; no li cabia al cap que la Setmana Santa es pogués celebrar d'altra manera de com s'havia fet fins aleshores.

Perquè ara, el gran esforç que ens demana la Quaresma és cercar més que mai el silenci interior, voltats del brogit de cada dia, per trobar la manera de donar aquell tomb, la conversió que ens és tan necessària, com difícil és d'abastar.

ORIOI CAMPS

Orgues Litúrgics

Des de 80.000,- ptes. fins la nota més alta

Finançament segons necessitats

Preus nets especials

Servei Tècnic propi

Exemptes pagament IVA Inst. Religioses.

Muntaner, 300

Telèfons

(93) 200 81 00

200 82 89

08021 BARCELONA

Curs
d'aprenentatge
gratuit.

Monsenyor Carles es fa seva, amb la visita, l'obra del nostre setmanari

12 anys al servei de la informació i la cultura catalana

El passat dia 29, l'arquebisbe de Barcelona, monsenyor Ricard M. Carles, va visitar les dependències del nostre setmanari i va tenir ocasió de conversar amb tots els qui fem "Catalunya Cristiana". En la seva visita va rebre tot tipus d'explicacions sobre el procés que se segueix setmana darrera setmana per confeccionar el nostre setmanari.

Va posar una atenció especial al taller que ha estat recentment equipat amb els més moderns mitjans d'autoedició i compaginació.

Posteriorment, el doctor Carles va saludar, al Saló d'Actes de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, on té la seva seu el setmanari, els membres del Patronat de la Fundació Catalunya Cristiana i els de l'Associació d'Amics.

Varen fer-se diversos parlaments que sintetitzem en els requadres que acompanyen aquestes il·lustracions d'una visita que té per nosaltres una gran significació. És la reafirmació, un cop més, que "Catalunya Cristiana" és un òrgan de comunicació de l'Església i per l'Església.

Al taller va rebre tot tipus d'explicacions sobre els processos de compaginació i autoedició.

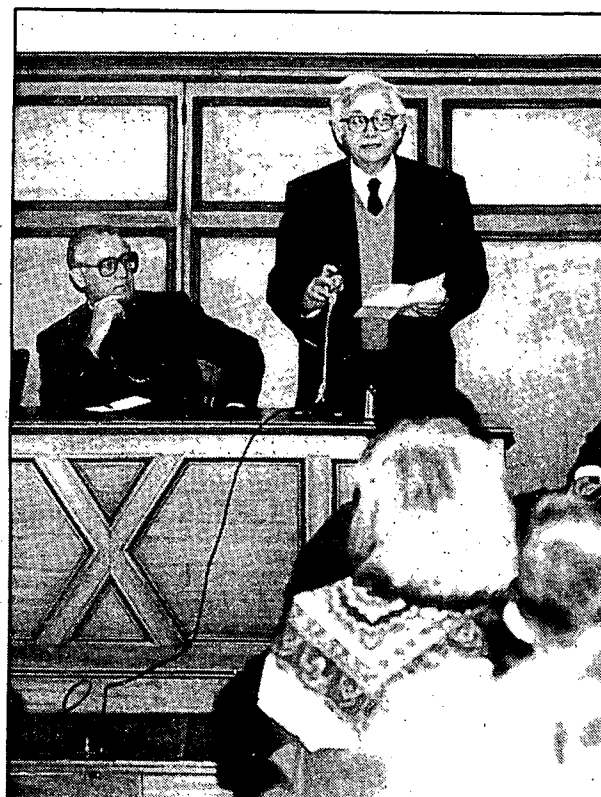
DOCTOR JARQUE

*"Voldria fer un gest simbòlic:
Donar les claus al senyor bisbe.
És a casa seva, entri i surti
sempre que vulgui".*

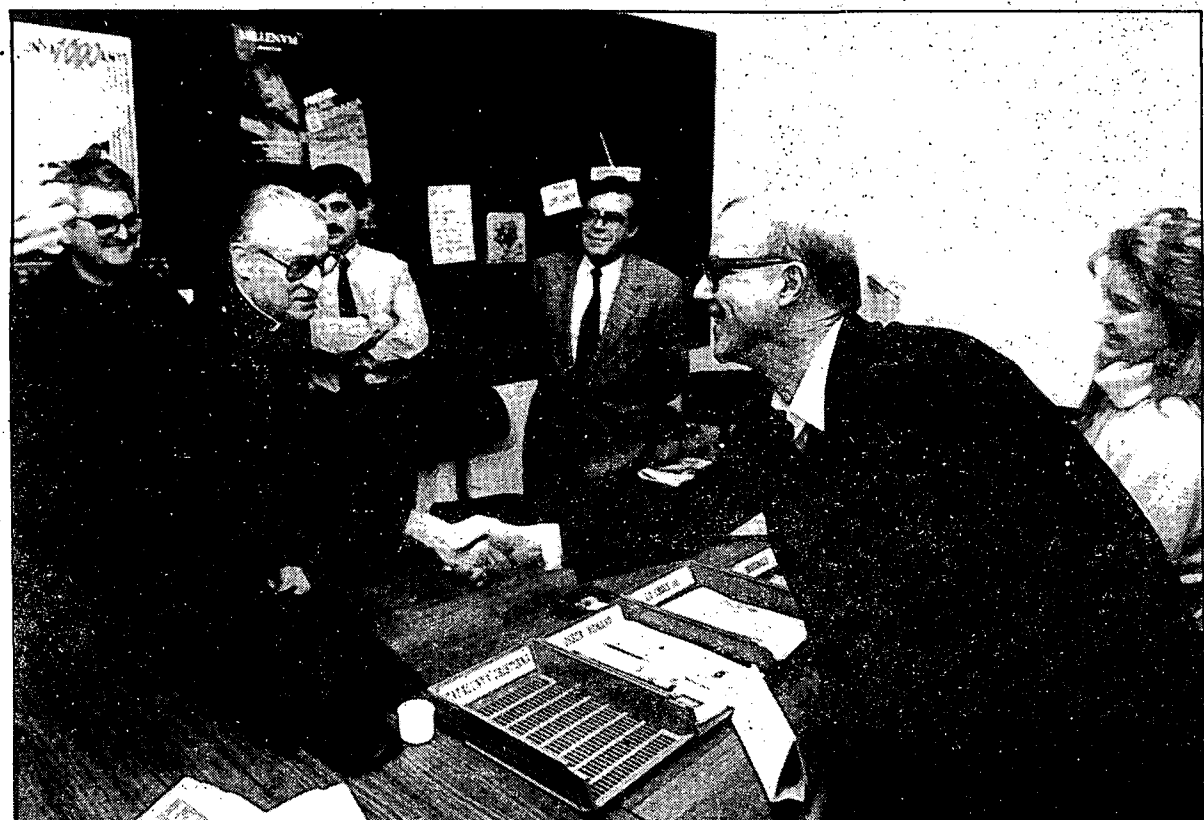
*"La visita de l'arquebisbe de
Barcelona és un signe molt
eloqüent, una mena d'Epifania.
Allò que era Catalunya
Cristiana des de fa 12 anys, avui
ha sortit a la llum".*

*"Un cos social mal informat es
deforma".*

*"El setmanari és fruit d'un
esforç tenaç de la crida al servei
d'apostolat per la premsa".*

Parlament del nostre director al Saló d'Actes de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, on té la seva seu el nostre setmanari durant els 12 anys d'existència.

En la visita que va fer a la redacció va tenir ocasió de saludar tots els periodistes que elaboren cada setmana "Catalunya Cristiana".

Va tenir ocasió de comprovar com s'acabava d'enllestir el setmanari. Manceb...

El doctor Carles inicia la visita, essent rebut pel nostre director i subdirector, doctor Joan E. Jarque i mossèn Francesc Malgosa.

MONSENYOR CARLES

"Si Catalunya Cristiana lleva la solitud a molta gent de les nostres diòcesis, ja val la pena".

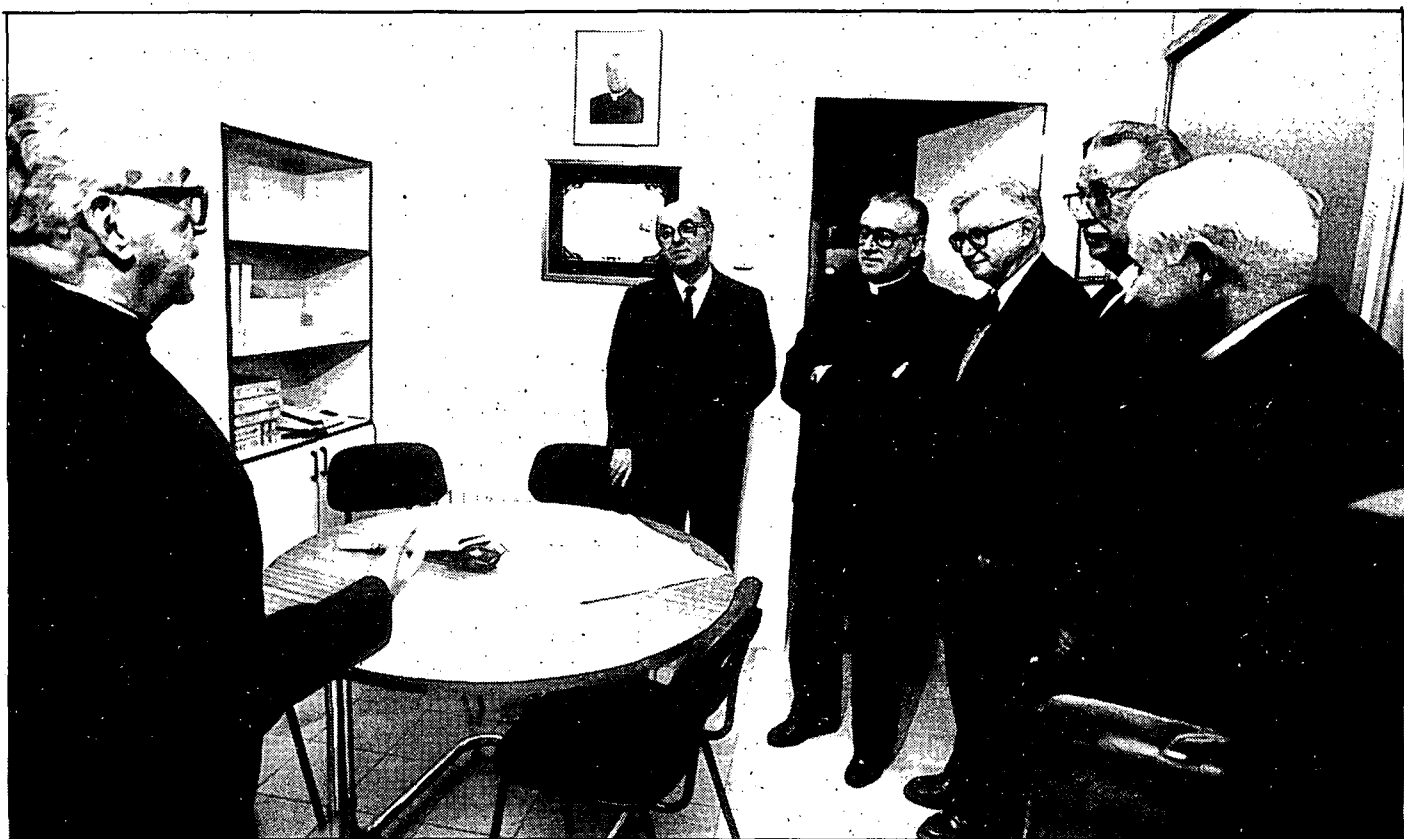
"Tant de bo que arribés a totes les parròquies, les famílies, per molt esforç que suposés, voldria dir que és el nostre mitjà de comunicació".

"A Catalunya Cristiana et sents com a casa, et sents molt ben acollit i estimat, personalment estimat, per allò que ets, no com un número".

MOSSÈN CARRERA

"Avui tots estem contents, perquè vostè és aquí. Ens sentim encara més família amb vostè com a pare i pastor de la diòcesi".

"Aquest és un setmanari amb una gran vocació d'Església. Ha sorgit de la base amb la finalitat de ser una veu de l'Església".

A la sala de visites, l'arquebisbe conversa amb el rector de la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, mossèn Miquel Badosa.

RICARD FORASTER

(patró de la Fundació)

"El fet de tenir un òrgan com Catalunya Cristiana ens serveix d'orientació de la nostra fe. Serveix per trencar una mica la solitud en què moltes vegades ens trobem els cristians".

"Estem necessitats del pastor. Avui tenir el pastor entre nosaltres és un motiu d'una gran alegria".

Un dels nostres subdirectors, mossèn Joan Carrera, va destacar que el nostre setmanari és una iniciativa sorgida de la base.

aven poques hores per al tancament.

CALENDARI

17 de febrer. Diumenge I de Quaresma. Els set fundadors dels Servents de Maria i St. Ròmul, mr.
El sol surt a les 6,44 i es pot a les 17,27 -Hora solar-
18 de febrer. Dilluns. Sts. Simeó i Eladi, b.b.; Silvà i Secundí, mrs.
19 de febrer. Dimarts. Sts. Àlvar de Còrdova, domic.; Gabí, mr.; Mansuet, b. i conrad, ermità.
20 de febrer. Dimecres. Sts. Nemesi i Potami, mrs. i Sta. Amada, relig.
21 de febrer. Dijous. Sts. Pere Damià, b. dr. i Vèrul, mr. Festa de la Misteriosa Llum a Manresa.
Festa Major a la vila manresana.
22 de febrer. Divendres. La Catedral de St. Pere Apòstol. Sta. Elionor, reina.
23 de febrer. Dissabte. St. Policarp, b. i mr. i Sta. Marta d'Astorga, vg. i mr.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

Diumenge, 17 de febrer. I de Quaresma. Lectures: Primera: Gn 9:8-15; Salm 24; segona 1Pe 3:18-22; tercera Mc 1:12-15.
Dilluns, 18 de febrer de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera: Lv 19:1-2.11-18; Salm 18; segona Mt 25:31-46.
Dimarts, 19 de febrer de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera: Is 55:10-11; Salm 33; segona Mt 6:7-15.
Dimecres, 20 de febrer de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera: Jn 3:1-10; Salm 50; segona Lc 11:29-32.
Dijous, 21 de febrer de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera: Est 14:1.3-5.12-14; Salm 137; segona Mt 7:7-12.
Divendres, 22 de febrer. Catedral de Sant Pere. Lectures: Primera: 1Pe 5:1-4; Salm 22; segona Mt 16:13-19.
Dissabte, 23 de febrer de la I setmana de Quaresma. Lectures: Primera: Dt 26:16-19; Salm 118; segona Mt 5:43-48.
Litúrgia de les Hores

Setmana I
Diumenge: Tot propi.
Dilluns: De Quaresma.
Dimarts: De Quaresma.
Dimecres: De Quaresma.
Dijous: De Quaresma.
Divendres: La Catedral de St. Pere, apòstol. Festa.
Dissabte: De Quaresma.
Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ
La ironia de Sòcrates

Quan Sòcrates oïa que parlaven malament d'ell, amb aquell aire irònic que gastava, sempre deia: —"Diguin el que vulguin de mi, perquè veig que, conforme el que diuen, estan parlant d'un altre, que no sóc jo".

Tots caiem, sovint, en l'error de parlar malament de les persones, com si fossin un objecte d'art o un artefacte. Sovint, ni un mateix s'entén. A mi, em passa. Som persones.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Fou beneït per l'arquebisbe de Barcelona al poble de Lavern

Un nou monestir de clarisses

"Escolteu, pobrissones, que heu estat cridades pel bon Déu. Visqueu sempre en veritat i moriu en obediència. No estimeu la vida de fora, que la de l'esperit és millor, i tingueu mesura de les almoines que us dona el Senyor". Això escrivia sant Francesc a santa Clara i a les seves filles espirituals, que seguiren l'esperit del sant, constituint el segon orde franciscà de les clarisses.

Segons una antiga tradició, a Catalunya les clarisses arribaren pels volts de l'any 1322. Els seus monestirs són autònoms. El de Santa Isabel el trobem per primera vegada a la meitat del segle XVI, fora de les muralles de Barcelona. Després, durant el segle XIX es traslladà a la "vila de Sarrià", i avui, per tercera vegada i, abandonant el brogit de la capital, s'ha traslladat i establert en una àrea del món rural de l'Alt Penedès, a quatre passes del poble de Lavern, tocant a l'antiga parrròquia.

El monestir es troba envoltat de vinya, on abunden els esquirois, conills de bosc i tota mena d'ocells i animals propis de la comarca. Sol, llum, aire pur i un gran silenci que ofereix la natura.

La funció de la vida contemplativa en l'Església

L'escriptor Daniel Rops creu que l'obra dels franciscans no hauria conegut els seus èxits en el món, si dotzenes i centenars de monestirs de clarisses no haguessin commogut el cor de Déu. De Déu i del poble cristià, afegiríem nosaltres.

La festa inaugural del monestir a Lavern fou multitudinària. La comunitat de monges es traslladà en processó a l'església parroquial plena de gom a gom. La celebració de l'Eucaristia fou presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard M. Carles, acompanyat del provincial dels franciscans, fra Jaume Codinachs, del rector de Lavern, mossèn Carles Mas de Xaxart, del vicari episcopal, Francesc Pardo, i d'altres sacerdots de la rodalia i de l'orde franciscà. Va actuar la coral de Lavern i féu acte de presència un grup de joves de "Renovació carismàtica". En l'homília, monsenyor Carles glossà el tema de la funció de la vida contemplativa en la

vida de l'Església, continuadora de la de Jesús que es retirava sovint a la soledat.

Les claus del monestir a la mare abadessa

Després, en un acte fraternal, l'arquitecte de l'obra, Anna Albín, féu una explicació detallada de tota l'estructura del nou monestir. El rector de Lavern expressà la seva satisfacció, i la de la seva feligresia, per comptar des d'ara amb una comunitat religiosa contemplativa. En acabat, el delegat diocesà de religiosos, Dr. Francesc Muñoz, llegí l'acte de fundació signat per l'arquebisbe, el qual, simbòlicament, lliurà les claus del cenobi a la mare abadessa de la comunitat, sor Isabel Ramos. Finalment, tots els assistents pogueren visitar les dependències del nou mones-

Monsenyor Ricard M. Carles lliura les claus del monestir a la mare abadessa, sor Isabel Ramos.

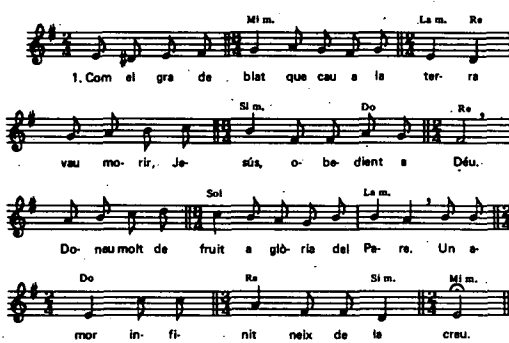
tir de Santa Isabel, que restaria després clausurat per sempre a la curiositat del públic.

La jornada acabà amb gran joia de tots, però en particular de les monges clarisses que

recordaven el salm responso-rial que havia cantat en la celebració litúrgica: "El Senyor ha estat gran amb nosaltres i estem contentes".

Sor M. VICTÒRIA TRIVIÑO, clarissa

Com el gra de blat

UN EXCEL·LENT REPERTORI DE CANÇONS DESTINAT A LES PARRÒQUIES I CENTRES DE CULTA

Una mateixa cançó podreu cantar-la sovint.

Lletres i música: Mn. Josep Soler. Il·lustracions: P. Oriol M. Diví, monjo de Montserrat.

TÈSTIMONI: Hem començat a cantar alguna cançó d'"Una veu exultant". Ha estat fàcil i engrescador d'aprendre-les amb el cassette. Les lletres amb el seu contingut bíblic ens ajuden a fer pregària.

Desitgem un bon èxit a aquestes cançons.
Germanes Caputxines de Manresa.

UNA VEU EXULTANT

- Vau sentir tristor quan va arribar l'hora de la vostra mort, font de salvació. Vau ser enlairat i abraçeu els homes. El perdó, oh Jesús, transforme el món.
- L'amor és possible, nova aliança heu pactat, Jesús, amb la vostra sang. Poseu en els cors una nova força que ens ajude a estimar Déu i els germans.
- Si no volem perdre la nostra vida com Vós, oh Jesús, l'hauréu de donar i la guardarem per a la vida eterna. Els seus fills, Déu mateix, honorarà.
- Sou el nostre Déu, i aquest poble vostre voldria lloar tot l'amor diví que amb Vós, oh Jesús, ha mostrat el Pare: Hem rebut el seu do de l'Esperit.

Cançoners

Cassette

Si vostè també valora aquestes cançons, envii el seu TÈSTIMONI a: Eufònic, apartat 9291 - 08080 Barcelona. Un dia o altre mirarem de publicar-lo. Gràcies!

Venda a les llibreries religioses.

Altres cançoners i cassettes: de Nadal, Infants, Pregàries, Excursió, Tocatimbal, Camins de la cançó, Caramelles i Poemes de Mn. Pere Ribot recitats per l'autor.

Un primer diumenge de Quaresma

EL SACERDOT QUE PREDICAVA L'HOMILIA, digué:

"Heus aquí que avui comencem els quaranta dies del camí quaresmal. Aquest camí ens portarà, com cada any, a la celebració dels tres dies sants de Pasqua, i sobretot a la Vetlla Pasqual. És un camí de retrobament del sentit de la vida cristiana, a la llum del misteri de la nostra fe: la Pasqua de Nostre Senyor Jesucrist, en qui tenim la salvació i el perdó dels nostres pecats".

Els senyors X. pensaren: "Tanmateix, aquesta manera de parlar de la Quaresma és diferent de la que es feia servir abans... Aleshores era ben clar que la Quaresma era per fer penitència, encara que la Butlla ajudava a que no fos excessiva... No sabem per què les coses no han de ser com abans".

El senyor Y., professor de sociologia, va pensar: "¿Com és possible voler insistir en la Quaresma en una societat post-cristiana? ¿No estarà desfasada la Litúrgia de l'Església?"

La senyoreta Z., estudiant de psicologia, va pensar: "És impossible mantenir l'atenció d'una comunitat en una mateixa qüestió durant quaranta dies! Només cal veure la rapidesa amb què desapareixen de primera pàgina les notícies, àdhuc les més colpidores!"

Els senyors D. pensaren: "És cert! Cal que aprofitem aquest període per viure més intensament la nostra vocació cristiana. La nostra vida de pregària pot millorar molt, la nostra relació familiar guanyarà si la polim a la llum de la fe, l'educació dels nostres fills ens demana una intensificació de dedicació i d'exemplaritat..."

I així, cadascú va pensar quelcom. Alguns es queda-

ren pensant els seus pensaments, i deixaren d'escoltar. Altres, però, continuaren escoltant, amb docilitat a la inspiració de l'Esperit.

EL SACERDOT QUE PREDICAVA L'HOMILIA, en efecte, va continuar dient:

"Bé és cert que aquest anunci, repetit cada any, pot arribar a semblar banal, i àdhuc llunyà de les preocupacions de la nostra societat. Ens pot semblar que no diem sinó frases fetes, que han perdut motivació. Però abans de decidir que realment és així, val la pena que ens atrevim a fer-nos una pregunta de fons a nosaltres mateixos: ¿volem, o no, progressar en la vida cristiana? ¿Les motivacions de la nostra pràctica cristiana, són prou clares i intenses? Jesucrist, ¿és o no és el centre de la nostra existència?"

La Quaresma és l'oportunitat anyal que tenim els cristians per fer la gran revisió de la nostra vida a la llum de la Paraula de Déu i del Misteri de Crist. Posem-hi els mitjans per aconseguir tota la seva força.

Tantes vegades, en altres aspectes de la nostra societat, trobem pràctiques d'ascetisme i profundització que són, materialment, les mateixes que podrien ser, durant la Quaresma, uns instruments força adients per aquest repensament sobre nosaltres mateixos. Pràctiques a les quals dediquem llargs i minuciosos esforços. Tot està en la motivació que ens guia, en el valor que representa per a nosaltres.

Quantes abstinències i dejunis, en la nostra societat, per motius higiènics —les dietes!—, o esportius, o per

dedicació al treball intens. Quantes "vetlles" per la conversa, per la música... ¿I no podrà ser un motiu suficient per dejunar i abstenir-se, per dedicar temps a la pregària, el de fer l'experiència que "l'home no viu només de pa, viu de tota paraula que surt de la boca de Déu"? En altres termes: si volem estar "en forma" i "al dia" per evitar de caure en decisions que ens allunyarien de Déu —el pecat—, ens és altament convenient fer experiència d'abstinència i de dejuni en coses senzilles. Desenganyem-nos: qui no està més o menys habituat a prescindir de quelcom, o a abstenir-se de fer allò que li agrada, estarà desarmat en els moments de dificultats greus de la seva fe i de la seva actuació com a cristià.

Però hi ha més. El papa Joan Pau II va proposar, fa uns anys, una quàdruple dimensió de la reconciliació: reconciliació amb Déu, amb els germans, amb si mateix, amb la creació. Heus ací tot un programa.

El camí quaresmal, precisament perquè és invitació a la renovació de la vida cristiana en comunió amb el misteri de Crist, ens parla de totes aquestes dimensions; perquè, en realitat, no són pas separades i divisibles, sinó vinculades entre si, aspectes d'una mateixa realitat: la Pasqua de Jesucrist, el fill de Déu fet home, reconciliant els homes amb el Pare, perquè en Ell puguem trobar el perdó dels pecats, l'amor fraternal, i la vida nova en el món nou.

La Quaresma proposa un marc i una indicació, rics i suggestius, però ineficaços personalment, si cadascú no hi posa la seva llibertat. La Quaresma és una gràcia de Déu, que cadascú ha de demanar: "Ajudeu-nos, Déu salvador nostre!"

LECTURES DE LA MISSA

"ALIANÇA DE DÉU AMB NOÈ, SALVAT DE LA INUNDACIÓ DEL DILUVI"

El text del Gènesi, més que del diluvi en si mateix, ens parla del post-diluvi, és a dir, de l'aliança de Déu amb la família de Noè, en la qual la resta fidel rep l'assegurança de l'amor de Déu, manifestat en el manteniment de la vida a la terra. Quan aquests dies es parla de "diluvi de foc", amb motiu de la guerra, hom s'adona fins a quin punt els homes ens allunyem de l'amor de Déu per tot allò que ha creat.

Lectura del llibre del Gènesi (9: 8-15)

Déu digué a Noè i als seus fills: "Jo faig la meua aliança amb vosaltres, amb els vostres descendents i amb tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres, els ocells, el bestiar i tots els animals domèstics i feréstecs que han sortit de l'arca. Jo faig amb vosaltres aquesta aliança meua: La vida no serà mai més exterminada per l'aigua del diluvi, no hi haurà mai més cap diluvi que devasti la terra."

Déu digué: "El signe d'aliança que poso entre jo i vosaltres i tots els éssers animats que hi ha amb vosaltres per totes les generacions és aquest: posaré el meu arc en els núvols com a signe de la meua aliança entre jo i la terra. Quan cobriré la terra de nuvolades i apareixerà l'arc entre els núvols, em recordaré de l'aliança que hi ha entre jo i vosaltres i tots els éssers animats; l'aigua no formarà més un diluvi que faci desaparèixer tot rastre de vida."

"TOT EL VOSTRE OBRAR, SENYOR, ÉS FRUIT DE L'AMOR FIDEL PER ALS QUI GUARDEN LA VOSTRA ALIANÇA"

Un càntic confiat, i d'invocació a la misericòrdia de Déu, és oportú per aquest primer diumenge de Quaresma. Ho necessitem, els pecadors, poder reafir-

mar amb força que el Senyor és bondados i recte, que ens ensenya el bon camí, el "seu camí". Ara ens disposem precisament a això: a reprendre amb decisió el camí de la renovació cristiana. Ho fem amb la seguretat que Déu ens estima com va estimar Noè i la seva família: ¿no ho ha manifestat tal vegada en el baptisme? (vegeu la segona lectura).

Salm 24: 4bc-5ab, 6-7b, 8-9 (R.: cf. 10)

Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins.
Encamineu-me en la vostra veritat, instruïu-me, perquè vós sou el Déu que em salveu.

R.: Tot el vostre obrar, Senyor, és fruit d'amor fidel per als qui guarden la vostra aliança.

Recordeu-vos, Senyor, de la vostra pietat i de l'amor que heu guardat des de sempre.
Compadiu-vos de mi, vós que estimeu tant. **R.**

El Senyor, bondados i recte, ensenya el bon camí als pecadors.
Encamina els humils per sendes de justícia, els ensenya el seu camí. **R.**

"L'AIGUA PREFIGURAVA EL BAPTISME QUE ARA US SALVA"

Aquesta lectura és un testimoni clar de com la narració del diluvi constituï, desde el principi de la fe cristiana, un element catequètic fonamental de la comunitat cristiana. Hi acompanya el testimoni de la pintura paleo-cristiana, a les catacumbes. Noè, salvat del diluvi en el seu refugi de l'arca, és la imatge de Crist que salva els homes en l'Església, pel baptisme que és, com el diluvi, judici i purificació, i alhora recomençament d'una creació purificada. També això ens parla, avui, d'un recomençament d'itinerari.

Lectura de la primera carta de sant Pere (3:18-22)

Estimats: Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit fou retornat a la vida. Per això anà a dur la seva proclama als esperits empresonats, que s'havien resistit a creure en temps de Noè, quan la paciència de Déu esperava, mentre preparaven l'arca. En aquella arca se salvaren a través de l'aigua unes poques persones, vuit en total, i l'aigua prefigurava el baptisme que ara us salva, i que no consisteix a deixar net el cos, sinó a demanar a Déu una consciència bona gràcies a la resurrecció de Jesucrist que se n'anà al cel, va rebre la submissió de les potestats i dels estols angèlics, i està a la dreta de Déu.

"ERA TEMPTAT PER SATANÀS I L'ALIMENTAVEN ELS ÀNGELS"

Amb gran brevetat i concisió, l'evangelista Marc es refereix a l'experiència de Jesús al desert, durant quaranta dies. És el tema clàssic d'aquest primer diumenge de Quaresma. L'anunci pasqual s'entreu en la presència dels àngels que alimenten Jesús. Hi afegim el començament de la predicació de Jesús, que escoltàvem ja fa uns dies (diumenge IV durant l'any).

Lectura de l'evangelí segons sant Marc (1:12-15)

En aquell temps, l'Esperit empenyé Jesús cap al desert, on passà quaranta dies, temptat per Satanàs. Viví entre els animals feréstecs i l'alimentaven els àngels.

Després d'haver estat empresonat Joan, Jesús es presentà a Galilea predicant la Bona Nova de Déu; deia: "Ha arribat l'hora i el Regne de Déu és a prop. Convertiu-vos i creieu en la Bona Nova".

L'Esperit empeny Jesús

Comencem un altre dels grans cicles de l'Any Litúrgic: el cicle de Pasqua. Som encara en ple hivern, però ja s'endevina la primavera a l'horitzó. Caminem cap a la celebració del misteri pasqual. Som convidats a emprendre el camí de la resurrecció en Jesucrist. I al llindar mateix del camí, cada any ens és presentada l'experiència de desert i de lluita personal contra el mal que va experimentar Jesús, també a l'inici del seu camí cap a pasqua. Va ser la seva quaresma. Advertiment i model del que cal que sigui la nostra. Enguany llegim el relat, més que auster, esquemàtic de sant Marc. Dos brevíssims versets —trenta paraules en l'original grec, vint-i-cinc en la versió litúrgica catalana— li basten al catequista Marc per donar-nos la lligó de la quaresma.

En aquell temps, l'Esperit empeny Jesús cap al desert (v. 12). Aquesta constatació, l'evangelista ens la posa immediatament després del relat de la teofania del Jordà. En el baptisme —més exacte: quan sortia de l'aigua— Jesús veié que l'Esperit baixava cap a ell i va sentir la veu del Pare que el proclamava Fill estimat (vv. 10-11). Jesús es deixa emparar de tot per l'Esperit Sant, que el menarà fins a la glorificació. En el seu esquematisme, la frase de sant Marc, suggereix com si una força violenta arrenqués Jesús de l'ambient de tast de glòria, que era l'experiència de la teofania, i el projectés cap al terreny de la lluita. És per fidelitat a l'Esperit que Jesús va ara al desert. El ministeri apostòlic de Jesús comença amb un acte d'absoluta obediència a la voluntat del Pare. Si Satanàs és l'enemic de Déu, —el Fill— es mantindrà fidel fins a l'heroisme a l'amistat

amb Déu. Sant Marc ens presentarà Jesús lluitant de paraula i d'obra contra el Maligne, per tal d'alliberar la humanitat de la seva influència. Per això insisteix una i altra vegada en el fet d'expulsar el Maligne dels homes i del món: **Anà per tot Galilea, predicant a les sinagogues de cada lloc, i talent els dimonis** (v. 39). Així sant Marc ens deixa clar d'entrada qui són els dos grans contendents en la lluita per l'alliberació de la humanitat: Jesús i el Maligne. I ens diu també l'absoluta necessitat que tenim d'alinear-nos al costat de Jesús, deixant-nos menar com ell per l'Esperit.

El desert

El desert és sinònim de solitud, silenci, deseiximent de tota influència aliena al jo personal. Evocació d'un terreny neutral per a la lluita cos a cos amb el Maligne. En certa manera, ni que sigui a un nivell ideal, el desert és retorn a la situació inicial de la humanitat en el paradís perdut. Al desert, Jesús hi passà quaranta dies (v. 13a). El Nou Israel —Jesús— en dirigir-se a la Terra promesa de la resurrecció, reproduceix en ell l'experiència de l'Israel històric en el pelegrinatge de l'Èxode. I com llavors, també ara, serà temptat. En el llenguatge bíblic, la temptació, quan ve de Déu, és prova de cara a valorar en tota la seva força el que realment val l'home i també per ajudar-lo a adquirir la seguretat

necessària en la seva lluita contra el mal. El desert de Jesús, la seva quaresma, és essencialment experiència de temptació, de posar a prova el seu valer i adquirir la seguretat precisa de cara a mantenir-se fidel al Pare fins al final. Per això serà un exercici d'ascètica. **Vivia entre els animals feréstecs** —com en l'equilibri inicial del paradís— i **l'alimentaven els àngels** (v. 13b). Amb Jesús la història de la humanitat retorna als seus inicis: és l'home en estat pur sotmès de nou a la prova de l'obediència amorosa, a la fidelitat a Déu en definitiva. Una prova que, contràriament al que va passar en la primera, acabarà amb la derrota del Maligne i transfiguració de l'home, aquesta vegada sí configurat a la glòria de Déu.

La quaresma del cristià

En la "col·lecta" de la missa d'avui demanem a Déu que faci que **les pràctiques quaresmals ens siguin profitoses per conèixer més i més el misteri de Crist i per viure'l d'acord amb les seves exigències**. Vet aquí l'objectiu d'aquest temps fort de la vida cristiana: arribar a conèixer més Jesucrist i a viure'l en compromís evangèlic. És també la consigna que sant Marc ens dona resumint la predicació de Jesús: **Sigueu conscients que som a l'hora de la veritat: convertiu-vos i sigueu fidels a l'Evangeli per deixar**

que Déu faci la seva obra en vosaltres i en tot el món. Les pràctiques quaresmals no tenen altra finalitat. El dejuni, la mateixa pregària, l'ascètica, si són cristians de debò, ens han de conduir a un millor coneixement personal de Jesús i viure amb sinceritat la seva salvació. Per això amb el salmista diem: **Feu que conegui, Senyor, les vostres rutes, que aprengui els vostres camins**. L'ascètica ens ha de portar a la seguretat del domini sobre nosaltres mateixos, no per complaure'ns en la nostra obra, sinó per menar-nos a descobrir el misteri de Jesucrist, que actua en nosaltres i en els altres i a adherir-nos-hi amb força. Per això també la quaresma del cristià és exercici de temptació, de prova. I encara afegiria que la quaresma del cristià té com dues dimensions. La dimensió del temps quaresmal concret de l'Any Litúrgic, que és camí i preparació per celebrar la Pasqua i renovar en nosaltres la força del baptisme. El resultat hauria de ser, doncs, un millor coneixement del misteri pasqual i de les exigències que aquesta celebració comporta en la nostra vida d'ara. La segona dimensió de la quaresma, podríem dir que és una dimensió existencial. No queda limitada a la brevetat d'unes setmanes, sinó que abasta tota la vida. El resultat seria llavors un coneixement cada vegada més pregon i més existencial de Jesucrist, fer-ne una experiència creixent, de tal forma que ens preparéssim per a la nostra pasqua definitiva, el pas cap al Pare. Aquesta segona dimensió de la quaresma demana també pregària, atenció a la paraula de Déu, vivència de la gràcia, sobretot dels sacraments, i mantenir-nos en una línia constant d'ascètica, per trobar la joia de sentir-se menat per l'Esperit i posseït pel misteri de Jesucrist.

CULTURA CIENTIFICA

Ciències físiques i filosofia de la naturalesa

54. Prigogine i l'indeterminisme de la física actual

Sigui quina sigui la interpretació que es doni als fenòmens del microcosmos —que fins ara tots han donat la raó a la teoria física anomenada "mecànica quàntica"— hi ha un fet que hem de donar per indubtable: les últimes partícules de la matèria tenen un comportament que no és explicable amb els postulats de la mecànica clàssica. És la conclusió que hem de treure de tot el que hem vist en els deu últims articles (nº 44-53). Aquella visió mecanicista que hom tenia dels fenòmens físics a finals del s. XIX, que considerava que tots eren reduïbles a fenòmens mecànics, o sigui explicables en termes de moviment i forces segons la física de Newton, ha desaparegut de la ciència actual. Cal que ho expliquem una mica més:

El determinisme de la física clàssica

Es pot dir que la que ara s'anomena "física clàssica" va néixer amb Galileu Galilei (1564-1642). El mètode que segueix per a fer ciència no és simplement experimental, és també, i potser més encara, hipotètic-deductiu. És veritat que fa experiments, però també parteix de principis. El principi que segons ell domina tota la resta és que les lleis de la natura (física) han de ser simples, que la natura és "un llibre

escrit en llengua matemàtica". Té per cert que els agents físics són veritables causes amb influència necessària en la producció de l'efecte. I, en conseqüència, la natura és inexorable, actua per necessitat i sempre es compleixen les seves "lleis". És això el que vol dir **determinisme**.

Aquesta línia galileana serà seguida per tots els físics fins ben entrat el s. XIX; però cal tenir en compte que en tot aquest temps la física es reduïa a la mecànica i era un determinisme de la natura inanimada; l'actuació dels éssers vius no hi entrava. I la gran acceptació que tingué entre els científics aquest determinisme fou degut sobretot a l'èxit de la mecànica d'**Isaac Newton** (1642-1727), que va poder explicar amb la llei de la gravitació universal els moviments dels planetes i amb les lleis de la dinàmica l'actuació sobre la Terra dels cossos materials. L'èxit de la teoria fou tan gran que **Immanuel Kant** (1724-1804) parla de la mecànica newtoniana com d'una adquisició definitiva, corresponent a estructures immutables del coneixement humà. Opinió que fou compartida per moltíssims, com si Newton, diu Prigogine, hagués estat el nou Moisés a qui haurien estat mostrades les taules de la llei (física). Alexander Pope compondrà aquest epitafi: "Nature and Nature's laws lay hid in night: God said:

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
Eclesiàstica de filosofia de
Catalunya

let Newton be! and all was light" (La natura i les seves lleis jolen amagades en la nit: Déu digué: que hi hagi Newton i tot fou llum). I hi hagué també, entrant ja al s. XIX, qui amplià aquest determinisme fent-lo extensiu a tots els fenòmens mundans. Com exponent d'aquesta mentalitat podem citar el cèlebre text de **Pierre S. Laplace** (1749-1827) a la seva "Théorie analytique des probabilités", de 1820, que ja vam citar al nº 32 d'aquesta sèrie d'articles i que diu: "Hem de considerar l'estat present de l'univers com l'efecte del seu estat anterior i com causa del que li seguirà. Una intel·ligència que en un moment donat conegués totes les forces que posseeix la natura i la situació respectiva dels éssers que la componen, si, a més, fos tan vasta que pogués sotmetre a l'anàlisi aquestes dades, comprendria en una mateixa fórmula els moviments dels cossos més grans i els de l'àtom més lleuger: per a ella res no seria incert i el passat, com el futur, seria present als seus ulls".

I haurà físics que no tan sols diran que tots els esdeveniments naturals són determinats pel seu estat mecànic anterior, negant així

la llibertat humana, sinó que hi veuran una necessitat absoluta ("Principi de la causalitat física tancada"), negant la possibilitat de qualsevol miracle.

Un determinisme tan absolut és incompatible amb la fe cristiana, que ens diu que l'home és responsable dels actes que fa lliurement i que Déu no ha perdut pas amb la creació la potència d'actuar sobre el món material. Però no cal recórrer a la fe; serà la mateixa ciència la que mostrarà la falsedat d'aquest punt de vista:

"Déu juga als daus... i els té trucats"

Un dels autors actuals que millor ha explicat la "metamorfosi" de la ciència que s'ha transformat de determinista a indeterminista és **Ilya Prigogine** (nº 1917). És un químic nascut a Moscou que quan tenia quatre anys es traslladà a Bèlgica, on n'adquirí la nacionalitat, i que obtingué el premi Nobel de química el 1977 per les seves troballes sobre sistemes dissipatius. El 1979 publicà "La Nouvelle Alliance" en col·laboració amb Isabelle Stengers, on exposa com el desenvolupament de la termodinàmica, seguit dels estudis sobre fluctuacions químiques, més tard la relativitat i finalment la mecànica quàntica han anat minuant aquella fe dels físics en la validesa universal dels principis

Porque lo invisible de Dios, desde la creación del mundo se deja ver a la inteligencia a través de sus obras: su poder eterno y su divinidad, de forma que son inexcusables.

Rom 1,20

deterministes, fins arribar al moment actual, en què clarament ja s'han bandejat del tot del marc de la ciència.

En una entrevista que li féu Guy Sorman, a primers de l'any passat de 1988, Prigogine explica alguns punts ja continguts o insinuats en el llibre que hem dit. Declara entre altres coses:

"El nostre món físic no és un mecanisme de rellotgeria sinó un caos imprevisible! Totes les teories deterministes basades en l'encadenament necessari de causes i efectes són substituïbles cada cop més per estadístiques". Del temps meteorològic, per exemple, diu: "La més petita variació en un lloc del planeta comporta efectes considerables. És l'anomenat efecte papallona: l'aleteig d'una papallona a Pequín pot provocar un lleuger corrent d'aire que a poc a poc acabi essent un huracà a Califòrnia". I més endavant diu: "L'atzar forma part de la realitat física, la matèria, com la vida, té un caràcter circumstancial; contra el que creia Einstein". I afegeix: "Déu juga als daus, i, a més, els té trucats!". Què vol dir amb això? Que "aquest caos malgrat tot, porta a estructures ordenades. Einstein deia que el més sorprenent del nostre univers és que és comprensible. L'ordre que neix del caos és la fórmula que resumeix millor la ciència actual".

L'itinerari dels Pessebres Vivents d'enguany

El diumenge 20 de gener va ploure quasi tot el dia. Ja ho havia fet el dissabte i el trànsit per les carreteres era molt inferior al dels dies feiners.

Feia quatre dies que havia començat la guerra del Golf Pèrsic (en les terres bíbliques del Paradís Terrenal) on el foc del cel, anunciat pels profetes, hi plovia d'una forma superapocalíptica.

Segurament que mai la Tele no havia tingut tants espectadors.

Amb un jove estudiant de filosofia, parlant de Plató i de Ciceró, sortírem del castell de Santa Maria de Miralles i anàvem cap a les Torres de Fals, a veure el Pessebre Vivent, amb l'escepticisme propi del nostre temps.

Sabíem que es tractava de l'escenari més grandiosos de Catalunya, més emboscats i feréstecs i ple de trencacolls.

—Estarà tot enfangat i, ni que pari de ploure, no hi compareixerà ningú!— comentàrem.

Torres de Fals és un poble que encara no existeix. No el cerqueu a l'Anuari Telefònic que no l'hi trobareu pas.

A les 4 de la tarda tot allò era un desert i, en els quatre masos escampats, l'immens castell i en el novíssim Centre Cultural, no ens contestà ningú, quan hi trucàvem.

No havíem dinat, però, forem amablement atesos al Molí de la Basseda...

A les 6 en punt, tot i que encara plovisquejava, una misteriosa lluminària de torxes, pots foguers i autèntics projectors elèctrics es posà en moviment; una gran gentada aplaudia frenèticament a final de cada quadre i més de cent cinquanta actors actuaven amb tota naturalitat i desimboltura, en successius escenaris situats de vegades a 200 m. de distància l'un de l'altre i a desnivells increïbles que utilitzaren ja els druides en el neolític.

En setanta anys que porto d'hores dedicades, la major part, a dialogar amb el bosc i la gent de muntanya, no hauria mai imaginat que ningú pogués muntar una cosa així.

Prats de Rei

El diumenge anterior, que feia bo i no hi havia guerra ni creïem molts que n'hi arribés a haver, vàrem assistir al Pessebre Vivent de Prats de Rei, dels quals sabíem que

l'organista de Santa Maria la Major, Mn. Miserachs hi havia compost un Oratori per a fons musical (un Oratori que està obtenint una audiència multitudinària en catedrals i altres auditoris de l'Europa que volem unir).

Prats de Rei, centre geogràfic de Catalunya, amb vestigis del temps que els bascons hi sembraren les pomeres que donaren el nom a la Segarra i vestigis de la romanització en els regnats de Marc Aureli i de Trajà, anà a parar a les mans dels Cavallers de Sant Joan de l'Hospital de Jerusalem i acabà convertit en un punt neuràlgic i conflictiu entre l'Urgell, la Segarra, i l'Anoia, riu que neix a la Font de Moriscó i esdevé famós en els molins de paper de Capellades.

A Prats de Rei (on anava a caçar el rei Jaume el Conqueridor i els seus successors fins l'Amador de la Gaia Ciència) avui no hi ha ni una vintena de famílies que l'habitin en el seu monumental medi urbà. Doncs bé, el Pessebre Vivent converteix aquest nucli en uns escenaris idonis per una visió pessebrística d'una vivacitat artística d'una categoria impressionant que manté el públic immòbil i enfebrorit fins a un grau, que tot il·luminat d'aquell diumenge ni els infants hi sentien fred.

Calaf

La setmana anterior havia vist un ple, de gom a gom, de

la magnífica, gran i confortable sala que ha fet famosos els Pastorets de Calaf. ¿Són uns Pastorets o un Pessebre Vivent? Recordo el que m'havia dit el mateix J.M. Folch i Torres (que els escrigué a correuita per complaure uns caputxins) i només sé que no hauria trobat paraules—tot i que per ell li era ben fàcil trobar-ne amb justesa per tot—per desfer-se en elogis.

L'Any Nou l'havia començat baixant d'Andorra a Sant Guim de la Plana, que la boira em va fer molt difícil de localitzar.

Es tractava d'aquells dies de gebre i boira tènere que el risc de trobar-te fent tomballons fora de la carretera, ja l'havia pagat molt car.

A Guissona no es veia ningú pel carrer.

Refiant-me d'algun cotxe que passava de tant en tant i seguint-lo, vaig trobar-me en una cruïlla on un servei d'ordre obligava amb una llanterna a la mà, a aturar-se tothom.

Se sentien moltes veus, però no es veia ningú.

No gosava baixar, quan s'acostà un senyor que m'havia identificat per la matrícula del cotxe.

—Veniu, veniu. Ja us esperàvem...

Hi havia una corrua de gent de totes les edats que s'agafaven per la mà o el colze i per passadissos i escales catacumbals us veïeu transportats a recintes i enclaus o espitlleres i finestres reixades, des

El 21 de febrer del 1987 s'estrenava a l'església de Sant Apol·linar el Poema Simfònic Coral "Nadal-El Pessebre Vivent de Prats de Rei" de Mn. Valentí Miserachs i Grau, fill de Sant Martí de Sesgueioles (Anoia), nat el dia 17 de juliol del 1943. Els organitzadors d'aquest Pessebre Vivent feren ofrena al Sant Pare, Joan Pau II d'un àlbum d'aquesta imponent escenificació, el qual tenia ja coneixement pel mateix autor, Mestre de Capella de Santa Maria la Major, basílica de Roma.

d'on descobríeu el que era, és i serà un Pessebre medieval per antonomàsia, en el qual les postures dels personatges (les figures) mantenien unes expressions i actituds que us colpien per la força magnètica que desprenien, com els personatges de la millor pintura holandesa.

Sant Guim de la Plana

A Sant Guim de la Plana, el marc del Pessebre Vivent és tot de carreus de granit de la mida dels dels murs de les catedrals... Almenys, era aquesta la sensació que donava aquella nit.

L'organització, la il·luminació, l'ambientació eren plenament assolides i els visitants no deixaven de fer-ho remarcar, els uns als altres, mentre anaven esguardant cada diorama vivent, embadalits.

Sortosament, encara ens resten aquests poblets que ens fan recordar els temps gloriosos i heroics, perquè han tingut algunes famílies que han

sabut preservar-ne valuosos testimonis venerables.

Igualada

Per a mi el contrast no podia ser més violent, ja que els dies de Nadal els havia passat entre els organitzadors del Pessebre Vivent d'Igualada que per escenari té la muralla i el desnivell que li donen un caràcter de vila avantguardista des del segle XIII, que es desprèn de l'administració feudal dels Castellolí, per convertir-se en pionera de totes les indústries de l'abillament i el refinament.

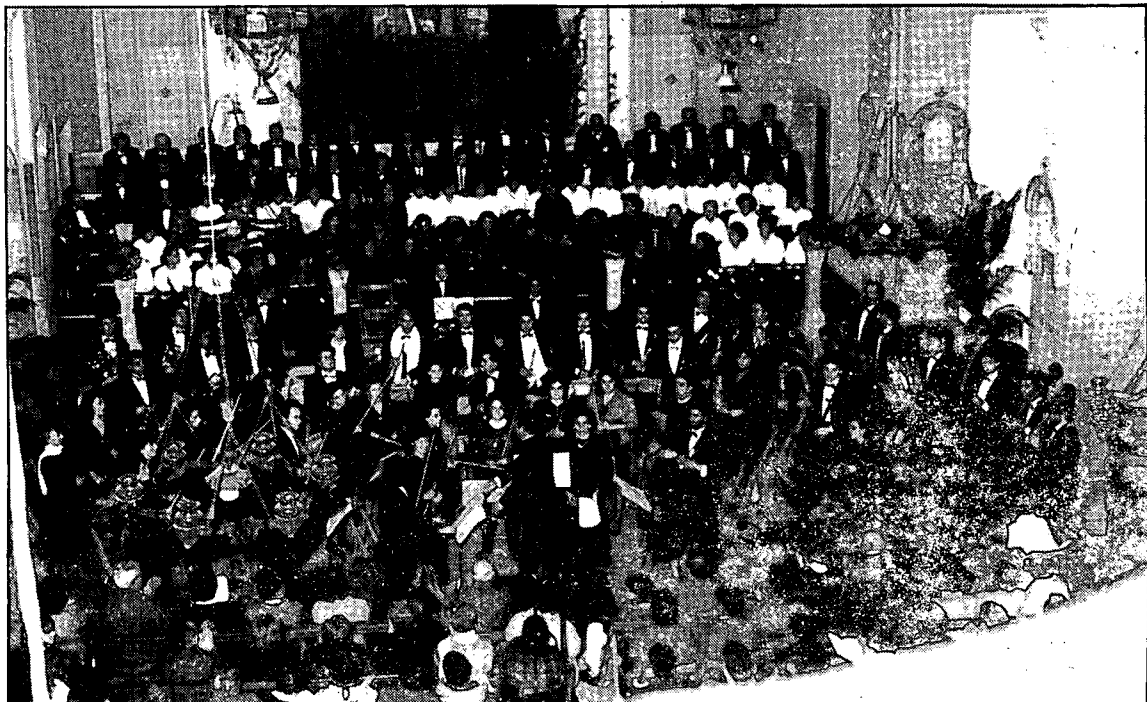
A Igualada ni que hi fes molt de fred, no en sentia ningú. Hi havia focs on hom podia escalfar-se i ser obsequiat amb una torrada i companatge i un entusiasme que enardia a tothom: actors, espectadors i organitzadors.

Pel recinte pessebrístic, a cada representació, hi transitaven més de dos o tres milers de persones, amb una cara de satisfacció i complaença per la multitudinària realització artístic-social, que s'encomanava espontàniament.

A Igualada el Pessebre Vivent esdevé una experiència pedagògica importantíssima i és realment un grup de pedagogs professionals i aficionats que l'articula i coordina, partint de la iniciativa dels pares o millor dit de les associacions populars culturals.

Creiem que és molt significatiu i molt prometedora aquest ressorgiment de l'esperit nadalenc no solament per anar superant el desgavell moral i material que ha tret de polleguera una quantitat de gent excessiva, sinó perquè l'actual cosmopolitisme del nostre territori vagi atenuant el desenfrè i la confusió i descobreixi els autèntics i bàsics valors de la nostra terra. Impulsar i coordinar aquest pessebrisme vivent ens pot donar molt bons resultats.

ESTEVE ALBERT

L'estrena d'aquest Poema Simfònic inspirat i destinat al Pessebre Vivent de Prats de Rei, sota la direcció del mateix Mn. Valentí interpretat per dues corals romanes i una de catalana (Cor Artesenc) i l'Orquestra Simfònica Lucana (Mafera, Itàlia) va fer-se a l'Església històrica de Santa Maria de Prats de Rei el dia 28 de desembre del 1988, durant el cicle de Representacions del Pessebre.

La primera comunió, un pas decisiu en la iniciació cristiana

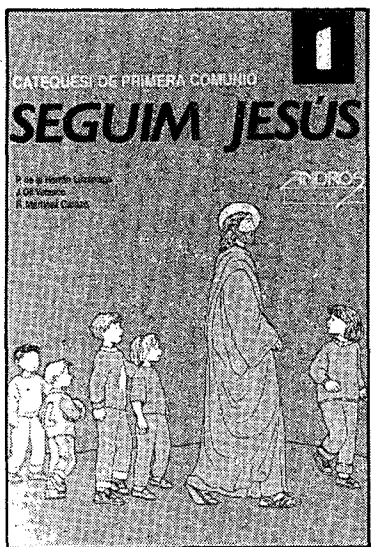
De fet, la primera comunió és l'accés formal a participar plenament de l'Eucaristia, i aquesta constitueix amb els sacraments del baptisme i la confirmació, la trilogia de la iniciació cristiana. Això fa que a l'hora de preparar-s'hi es presenti una bona ocasió — gairebé única, de vegades, o, si més no, especialíssima— per dedicar tots els esforços que calguin a l'ensinistrament necessari dels candidats segons un pla adient de catequesi.

Resulta del tot imprescindible, sobretot pels qui ja s'han trobat fets cristians, poder adquirir aquells coneixements bàsics en qualsevol iniciació; és a dir, tot allò que fa que hom pugui avançar coherentment i identificar-se de debò amb el col·lectiu a què pertany i amb tot el que representa i significa. Només així serà capaç de moure-s'hi conscientment.

Cal adquirir, doncs, unes nocions, que no són intel·lectuals sinó de vida, i, per tant, exercitar-s'hi; i cal poder-ho fer d'acord amb un testimoni. El primer, de testimoni, no cal dir-ho, és el de Jesús: l'únic eficaç de debò; però cal saber-se'n impregnar i engrescar-s'hi, i cadascú des del seu propi lloc i les seves circumstàncies.

"SEGUIM JESÚS" és un bon instrument per al que acabem d'exposar: una pauta molt útil per la catequesi de preparació a la primera comunió. I si ho és com a objectiu, és perquè també ho és de mètode i de contingut. Ha estat preparat d'acord amb el pla establert en dos cursos; tot s'enfoca clarament com a interpel·lació i compromís personal, però formant part d'una gran família o col·lectiu que és l'Església, i amb la família pròpia com a nucli immediat de vida i de suport mutu; amb la litúrgia com a expressió viva d'una realitat que, guiada per

l'Esperit, arrela profundament en l'esperit de cada u i es transforma en vida interior, i s'expressa també en pregària personal; s'hi proposa fer servir una diversitat de recursos didàctics, sempre d'acord amb la capacitat i les disponibilitats...

Redactada inicialment en castellà, creiem que l'adaptació catalana guanya en interès per la seva adequació a una àrea concreta i a uns recursos determinats, des del text de les referències bíbliques —preses generalment de les versions litúrgiques habituals— fins a la proposta de cants, que constitueix una iniciació força àmplia en relació amb el repertori usual.

Creiem, doncs, que els quaderns "SEGUIM JESÚS, 1 i 2", amb les seves guies didàctiques, poden facilitar en gran manera els propòsits esmentats al principi: el nou pas d'iniciació que representa preparar-se per la primera comunió per als nois i noies cristians.

JAUME PLANAS i
PAHISSA

Seguim Jesús, 1 i 2. Quaderns de catequesi per la 1a. Comunió i Guies del catequista. Ed. Andros. Casp, 79. Barcelona 1990-91.

Predicació popular

El darrer volum dels Clàssics del Cristianisme està dedicat als dos grans fundadors del metodisme. John Wesley (1703-1791), juntament amb el seu germà Charles, i George Whitefield (1714-1770), preveres anglicans, van ser els iniciadors del metodisme. Curiosa paraula, que té relativament poc a veure amb el moviment que van encetar: agrupats al Holy Club d'Oxford, van ser anomenats així a causa de la seva regularitat i forma metòdica a complir les seves devocions. Però voldria fixar-me en alguns trets del metodisme, si més no, del temps en què va néixer.

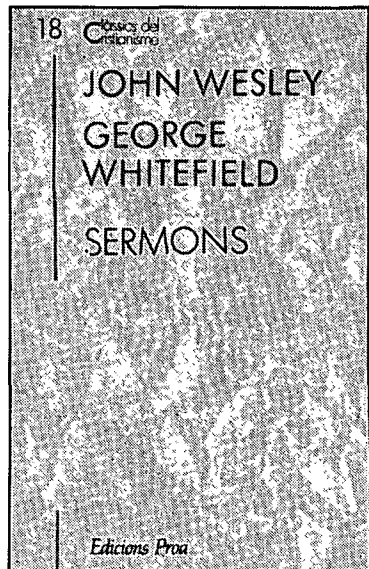
El primer que crida l'atenció de la lectura dels Sermons, i com es remarca a la Introducció del llibre, són els destinataris: gent humil, minaires, camperols, presoners i el proletariat de l'Anglaterra de la primera Revolució Industrial del segle XVIII, així com de les colònies americanes del Nord (on actualment viuen més de la meitat dels metodistes, que són arreu del món uns cinquanta milions). El segon és que es tracta de predicació popular a l'aire lliure, semblant a les missions populars catòliques de la mateixa època. El tercer, que no passen més de deu ratlles sense una cita bíblica; i és que van entendre molt bé que només hi ha una veritable 'Paraula'. El quart, és la insistència d'ambdós predicadors, Wesley i Whitefield, en la necessitat de conversió: els resultats de les

prèdiques havien de ser conversions públiques, cosa realment curiosa per a un lector catòlic, acostumat a la rutina o a processos de conversió llargs i molt madurats.

El metodisme insisteix sobre manera en la necessitat d'obres, potser més que cap altra Església reformada. Una lectura dels sermons ens fa veure que això no és pas lluny —ja sabem que és fill de l'anglicanisme— de la doctrina catòlica de la contra-reforma jesuítica i més distanciat de la Reforma clàssica basada en la gràcia, i que donà pas al capitalisme. Per això els metodistes s'han caracteritzat per la seva acció social: les escoles dominicals, la lluita contra l'alcoholisme, el joc...

Però també, com llegim en un sermó de Wesley: "El coneixement de Déu en Crist Jesús, la vida que està amagada amb Crist en Déu, estar unit al Senyor en un mateix Esperit, tenir comunió amb el Pare i el Fill, caminar en la llum tal com Déu és la llum, purificar-se perquè Déu és pur, aquesta és la religió, la justícia de la qual aquesta ànima té fam, i no troba descans fins que descansa en Déu" (p. 62). És una predicació adreçada molt a les consciències, a la pietat personal, al cor, com, per exemple, quan explica què s'entén per "pacífadors" sense al·ludir a la pau política o social (p. 77-79).

Per acabar, voldria transcriure la conversió de Whitefield, per preguntar-vos ambell:

"Estic segur de poder confirmar que això és veritat. Només fa uns quants anys que estic allistat sota la bandera de Jesús, però puc dir que he gaudit d'un goig més sòlid en un sol moment de comunió amb Déu que no pas el que hauria pogut tenir en els camins del pecat, ni que hi hagués caminat durant milers d'anys. I no podria afirmar la veritat d'això tots els qui temeu Déu i camineu amb ell? No heu trobat que un dia en els portals de la casa del Senyor ha estat més bo que mil? I quin altre motiu ens cal, doncs, per a estimular-nos a caminar amb Déu?" (p. 170-171).

FRA AGUSTÍ BOADAS i
LLEVAT, O.F.M.

(1) JOHN WESLEY, GEORGE WHITEFIELD, *Sermons*, Clàssics del Cristianisme n.º 18, Edicions Proa.

Diari de viatge

Del Brasil fins al Nepal, de Grècia fins a la Rússia de Gorbtxov, de Taizé fins al París de l'abbé Pierre, es traça el pont de les trobades i experiències que Tatiana Góricheva ha consignat en els fulls del seu diari. En el camí es troba sempre amb les qüestions fonamentals: Com pot l'amor omplir la vida? Com poden el món i les coses adquirir novament el resplendor original de la creació?

L'atmosfera d'aquest llibre es basa en un esperit obert no solament als grans contextos i moviments, analitzats amb penetració, sinó també en els detalls concrets, gestos, rostres, tant si Tatiana Góricheva es refereix a una camperola humil de Grècia o al cardenal de Rí, tant si censura l'aparell de l'administració

eclesiàstica o relati sobre criminals que viuen en els baixos fons de la societat. En tot moment fascinen la forma directa de les

seves observacions i la relació que sap trobar en tot amb el sentit de la fe.

Un punt culminant del diari és la seva trobada amb la riquesa del món religiós de l'Índia i de Nepal, però també i sobretot en la seva tornada a Rússia després de vuit anys d'absència: cos i ànima, la seva existència, tot està amarat d'anhel per la seva pàtria. Amb expectació i sentit crític observa el que glasnost i perestroika signifiquen per a la situació religiosa, per a l'Església russa. Amb expressivitat descriu la dinàmica de l'ambient d'obertura en la Unió Soviètica d'avui: en converses, relats, trobades.

Tatiana Góricheva. *La incansable búsqueda de la felicidad*. Ed. Herder.

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

LA SARDANA I LA DANSA

Aplec internacional

Ja ha estat designada la població que viurà el quart aplec internacional de la sardana que preparen conjuntament la Comissió d'Aplecs Sardanistes de les Comarques Barcelonines i ADIFOLK (Associació per a la difusió del folklore). L'aplec es farà a la ciutat de Tolosa de Llenguadoc (Toulouse pels francesos), situada a l'Occitània i capital del Llenguadoc. La festa es dirà ara Aplec Internacional de la Sardana i Mostra de Grups Folkòrics, i la seva ubicació a Tolosa representa una adhesió i un reconeixement a la tasca que allí han fet, i estant fent, els catalans allí residents, ja que aquest aplec serà el quarantè dels que s'han organitzat a la ciutat. Els dies de celebració seran els habituals del primer cap de setmana del mes d'agost, o sigui el 3 i 4 d'agost.

BALLADES DELS BALLS DE GITANES. El dia 3 de febrer va començar a Cerdanyola del Vallès la roda d'actuacions que configura els Balls de Gitanes del Vallès, que durarà fins el dia 12 de maig, i visitarà les poblacions de Mollet, Martorelles, Polinyà, Masrampinyo i Cerdanyola. La cobla Sabadell ocuparà la part musical d'aquestes actuacions.

TROBADA DE VETERANS ALLEIDA. Ens cal rectificar la data que vam donar per aquesta festa. Les Festes de Retrobament dels Sardanistes Veterans a les terres de Lleida, es faran els dies 9 i 10 de març, a la població de Verdú. Podem comunicar també que el pregó el pronunciarà aquest any el senyor Josep Espar i Ticó.

JOSEP VENTURA

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els muntanyencs i llur llenguatge (i 3)

Una muntanya que té el cim extens i pla, pren el nom de mola, el qual figura a bastament en la nostra toponímia: La Mola de sant Llorenç del Munt, La Mola del Bergadà, La Mola d'Escornalbou, etc.

Si fos possible girar del revés la superfície de la terra, tot el que ara són elevacions i prominències, serien sots. Vull dir que la rugositat de la crosta terrestre és feta d'alts i baixos i fins ara només he comentat els primers.

Partim de la riba del mar on no hi ha ni alçada ni profunditat. Amb una petita elevació tenim la plana, i si pugem més, el conjunt d'elevacions i depressions que configuren l'orografia del país.

Ocupem-nos de les depressions. Podem contemplar-les a diferents nivells. Fins i tot, en alguns casos, arriben a situar-se per sota del nivell del mar, com en la mar Morta i en els territoris guanyats al mar en els Països Baixos. Una depressió plana i allargassada en una altura considerable, és anomenada coma, i si és més extensa i profunda, fondal, fondalada o clotada.

L'extensió compresa entre dues serralades que tenen un vèrtex comú o entre dos contraforts d'una mateixa serralada, rep el nom de vall. A voltes coincideix amb el curs d'un riu en el seu fons.

Observeu que el mot vall, en català, al revés que en castellà, és femení en el significat descrit. I si parlem d'un vall, masculí, volem dir l'excavació estreta, llarga i profunda que hom practica als carrers per localitzar una avaria de les canonades subterrànies, o per allotjar els fonaments d'un edifici, o per aïllar una fortificació, etc. També se'n pot dir una rasa. El que no hem de fer mai és anomenar-lo "zanja", nom castellaníssim pels seus sons consonàntics, inexistents en català. Ni tampoc no hem de "zanjar" un afer, sinó resoldre'l o concloure'l.

Per passar per les muntanyes, tant si són cobertes de boscos, o cada vegada més de boscos cremats, o de matolls, com si són pelades, hi ha els camins amples, les pistes forestals, i els estrets, els corriols, les senderes, els viarany, amb prou feines per passar-hi una persona, i encara, esgarrapant i fent-s'hi amb mans i ungles.

Un pas entre dues muntanyes contigües és un port, sempre a gran altura sobre el nivell del mar. Si és molt estret s'anomena congost, i si a més d'estret és curt, és una afrau.

Perles ortogràfiques

Veig en un bar del carrer, un rètol enganxat a la porta tancada, que deia: TANQUEM PER VECANSES del 1 al 15 de setembre, inclusius. Hauria de dir: TANQUEM PER VACANCES de l'1 al 15 de setembre, inclusivament. Encara no havia vist mai vacances tan mal escrit.

ALBERT PERA

COSTUMS I TRADICIONS

Goigs i cobles en la litúrgia casolana

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Joan Amades explicava que "ara fa un segle, en moltes llars menestrals, en acabar el rosari cantaven els goigs del sant del dia, per tal que els ajudés i protegís. A la cambra on passaven el rosari hi havia un marc amb vidre, a tall de quadro, en el qual cada dia es posaven els goigs del sant del dia que presidia el rés, i així es constituïa en testimoni de l'acte de pietat que se li dedicava. Aquesta mena de litúrgia casoiana va induir que fossin dictats i impresos goigs dedicats a molts sants que no gaudien de culte ni devoció a casa nostra, i va propulsar el col·leccionisme de goigs, que els devots ordenaven segons les dates de celebració de la festa dels sants a qui cantaven, fet que vingué a constituir el detall més tingut en compte en els goigs."

He copiat textualment la detallada explicació d'una mena de litúrgia popular i casolana com ha dit el mateix Amades, per afegir que quan arribava el dimecres de cendra, al cant casolà dels goigs del sant del dia, s'afegien les cobles de la Mare de Déu dels Dolors i, en algunes llars, les de la Passió, del Sant Crist i altres apropiades pel temps penitencial i, especialment per la Setmana Santa.

Dels goigs al Sant Crist més antics es coneixen els de Balaguer, de Piera, de Salomó, de la Grua (Montmeló), Sant Jeroni de la Murtra, del Racó o S'Arracó i d'Alcúdia, ambdós darrers mallorquins, entre d'altres.

Algunes de les devocions s'ha perdut, com la del Sant Crist de l'Hospital barceloní de la

Santa Creu. La tornada dels goigs feia: "Puig en creu vos han posat / per pagar lo nostre mal; / siau nostre amparo i guia / Sant Christo del Hospital".

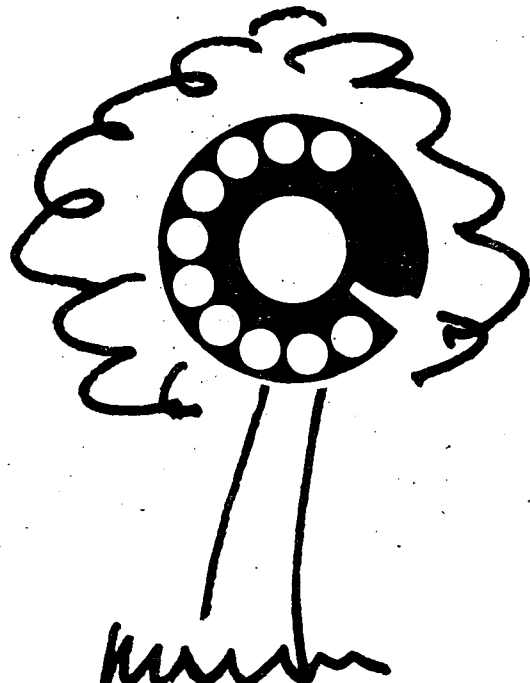
Propis d'aquest temps de l'any eren les Cobles del Santíssim Natzarè que es cantaven en les esglésies caputxines el segle XVIII: "Ditxós qui sabrà seguir-vos / Natzarè, Déu Redemptor". O les del Santíssim Ecce Homo venerat en la seva capella de la plaça del Castell de Reus, a cavall dels dos segles anteriors i que eren en castellà: "Dios, por vuestra Pasión, llena / de amargura, y de dolor / en el mar de tanta pena / halla puerto el pecador".

D'aquells anys hi ha edicions de Cobles a la Preciosíssima Sang, de la Confraria de Perpinyà, la tornada de les quals diu: "Contempla, mortal lo amor / compungit esta vegada / per la Sang que ha derramada / Jesús nostre Redemptor".

Finalment escollim, per penjar en el quadre, uns goigs de la Puríssima Sang, de la Confraria de Camallera datats del 1686: "Jesús, vostra Sang molt pura / és remei del pecador, / i el que devot la venera / alegria de son cor".

Ara, els goigs continuen donant testimoni de la pietat i devoció de la gent, però no es canten a les llars sinó en els temples. Gràcies als "Amics dels Goigs" se n'editen i se'n reediten molts i els nostres millors poetes i músics hi aporten rimes i ritmes.

Endrecem Catalunya

(900) 30 12 24

Col·labori ! truqui al telèfon verd:

Un telèfon obert
a la participació i a la informació ciutadana
per a fer de Catalunya un país on viure.
Protegir el medi ambient és cosa de tots!

Generalitat de Catalunya
Departament de Política Territorial
i Obres Públiques
Direcció General de Medi Ambient

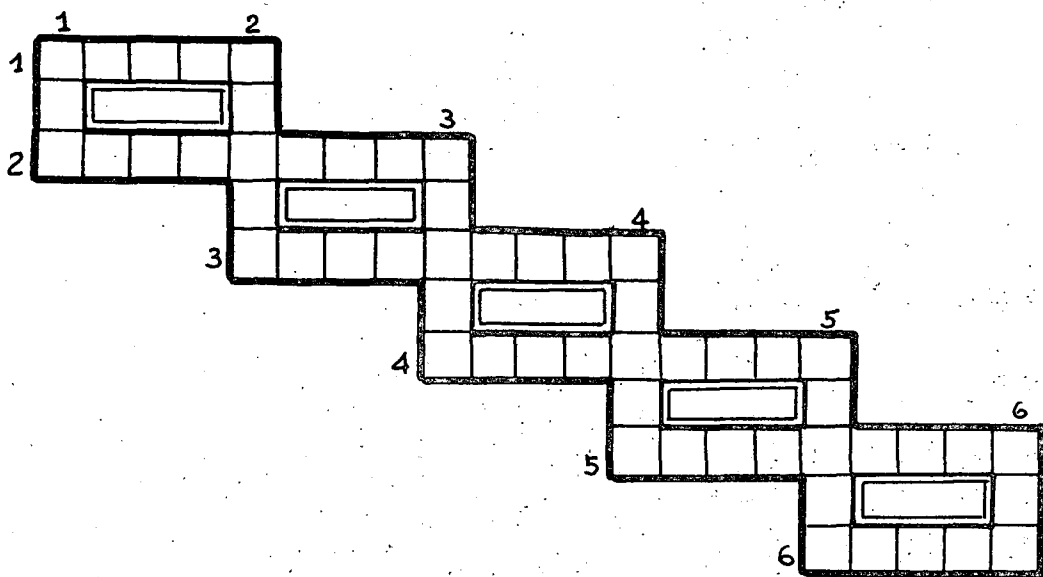
MEDI
AMBIENT

ENCREUATS

per ROSA COLLELL

L'ESCALA

Horitzontals i verticals, amb la corresponent definició i cada cruïlla coincidir amb la mateixa lletra: horitzontals i vertical.-

HORITZONTALS

- Disposició regular de les coses.-
- Do de l'Esperit Sant.-
- Do de l'Esperit Sant. (en castellà).-
- Fa traïció.-
- Ermità, solitari.-
- (En llatí) Anyell.-

VERTICALS

- Sigles de la organització contra la fam, (a l'nr).-
- Aldea prop de Jerusalem on Jesús s'aparegué a dos dels seus deixebles.-
- Valent, coratjós.-
- Home vellet.-
- Fa adoració.-
- Abans.-

Solució

HORITZONTALS

- Ordre.-
- Portalesa.-
- Sabiduria.-
- Traliona.-
- Anacoreta.-
- Agnus.-

VERTICALS

- OAF.-
- Emaus.-
- Ardit.-
- Anclà.-
- Adora.-
- Ans.-

FILATÈLIA

per ENRIC GRAUPERA

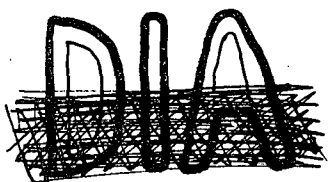
SANT FAMIA

La ciutat de Gallese (Itàlia) commemorà l'any passat el 900 aniversari del naixement de sant Famià, amb aquest matasegells. Famià nasqué a la Colònia Agripina el 1090. Portà una vida exemplar com a monjo cistercenc. Morí a Galio dels Faliscos, el 1150, a 60 anys d'edat.

JEROGLÍFIC

per NÚRIA ALBERT

QUANTA ESTONA ET QUEDARÀS.

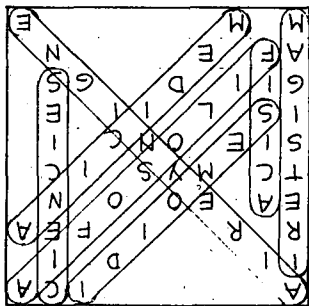
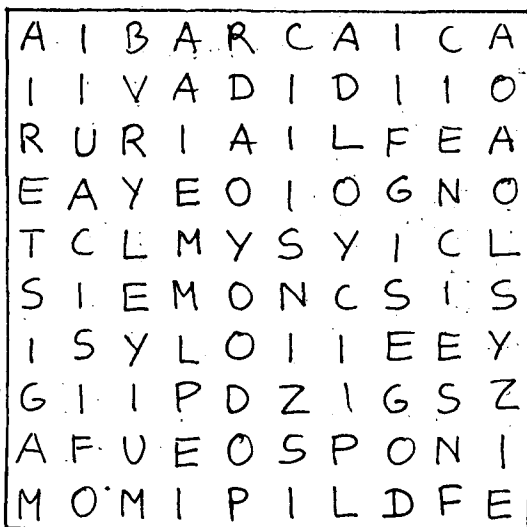

Solució al 594
RES

SOPA DE LLETRES

per MONTSERRAT ALBERT

POTS ESTUDIAR...

Solució

magister - física - idiomes -
filosofia - medicina - ciències -
enginyeria.

ESCACS

per JAUME MORA

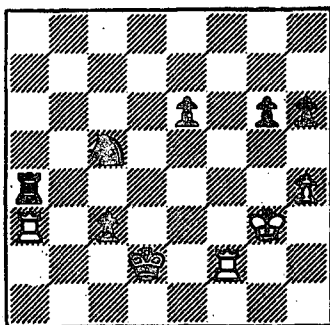
DIAGRAMA 364

Negres Juguen i guanyen.

El rei negre és qui s'ha de moure. Pot triar cinc caselles. Cal fixar-se, però, que el peó és intocable.

Solució al diagrama 363

1 Df2-g2 Db7xg2+, 2 Cf4xg2 1-0.

LA TRAVESSA

OSASUNA-ATH. BILBAO.....	1
SP. GIJON-TENERIFE.....	1
AT. MADRID-R.VALLADOLID.....	1
BARCELONA-BETIS.....	1
CASTELLON-VALENCIA.....	2
SEVILLA-ESPAÑOL.....	X
R. MALLORCA-R. MADRID.....	X
R. ZARAGOZA-OVIEDO.....	2
CADIZ-LOGROÑES.....	1
R. SOCIEDAD-BURGOS.....	1
LLEIDA-ORIHUELA.....	X
LEVANTE-ALBACETE.....	2
ELCHE-FIGUERES.....	1
BILBAO AT.-SESTAO.....	2
Pleno al 15	
PALAMOS-MALAGA.....	X

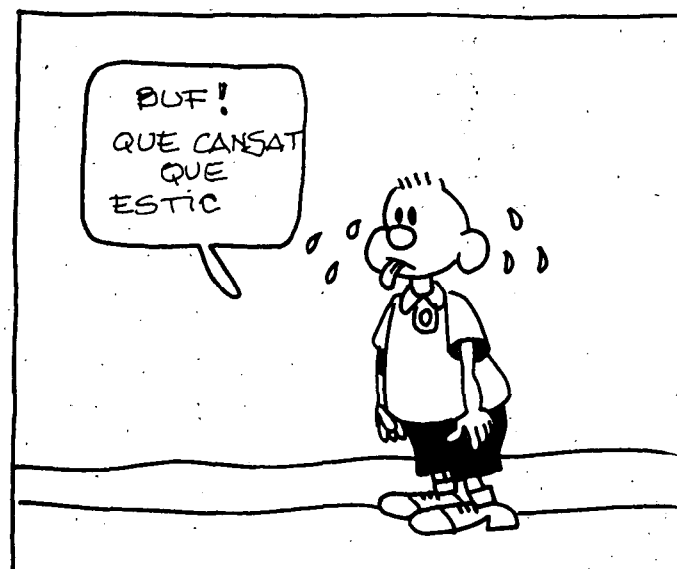
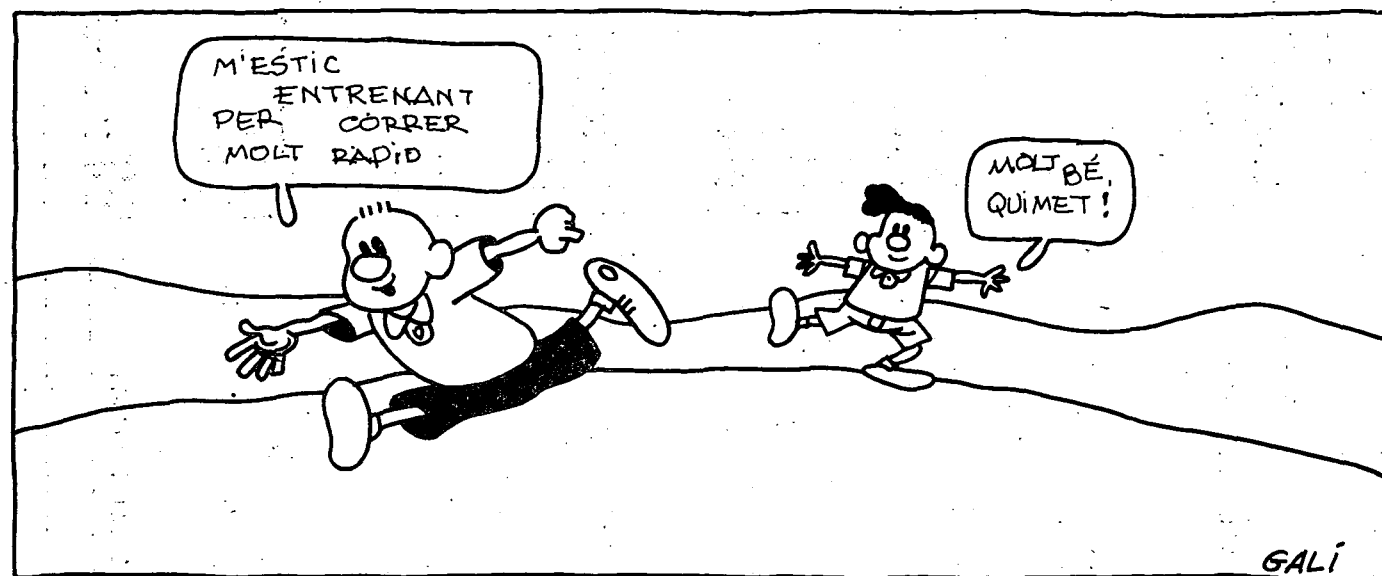
RESULTATS

OSASUNA-ATH. BILB.....	1-0
SP. GIJON-TENERIFE.....	2-1
AT. MADRID-R.VALLADOLID.....	2-0
BARCELONA-BETIS.....	4-2
CASTELLON-VALENCIA.....	0-2
SEVILLA-ESPAÑOL.....	1-1
R. MALLORCA-R. MADRID.....	1-1
R. ZARAGOZA-OVIEDO.....	0-1
CADIZ-LOGROÑES.....	2-0
R. SOCIEDAD-BURGOS.....	3-1

CLASSIFICACIONS

1.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	22	36+12
2.	AT. MADRID	PJ	PTS	22	32+8
3.	AT. OSASUNA	PJ	PTS	22	29+5
4.	R. MADRID	PJ	PTS	22	26+6
5.	SEVILLA C.F.	PJ	PTS	22	26+2
6.	SP. GIJON	PJ	PTS	22	23-1
7.	C.D. LOGROÑES	PJ	PTS	22	23+3
8.	R. OVIEDO	PJ	PTS	21	23+5
9.	VALENCIA C.F.	PJ	PTS	22	22+2
10.	R. BURGOS	PJ	PTS	22	20-2
11.	R. ZARAGOZA	PJ	PTS	22	20-2
12.	ATL. C. BILBAO	PJ	PTS	21	20-2
13.	R.C.D. MALLORCA	PJ	PTS	22	20-4
14.	R. VALLADOLID	PJ	PTS	22	19-1
15.	REAL SOCIEDAD	PJ	PTS	22	19-3
16.	R.C.D. ESPAÑOL	PJ	PTS	22	18-2
17.	C.D. CASTELLON	PJ	PTS	22	18-6
18.	C.D. TENERIFE	PJ	PTS	22	17-5
19.	CADIZ C.F.	PJ	PTS	22	14-8
20.	R. BETIS	PJ	PTS	22	13-7

LA MALA VELLA DE CALDES

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

Nº. 549

Històries d'Eixerits

No malgastem els diners!

De diners els nois i les noies de la nostra edat en tenim pocs. És clar, com que no en guanyem cap, no ens toca més remei que parar la mà i arreplegar el que podem. Jo quan necessito diners els demano al pare o a la mare; els dic per a què els necessito, i si els sembla bé, me'ls donen, i en paus.

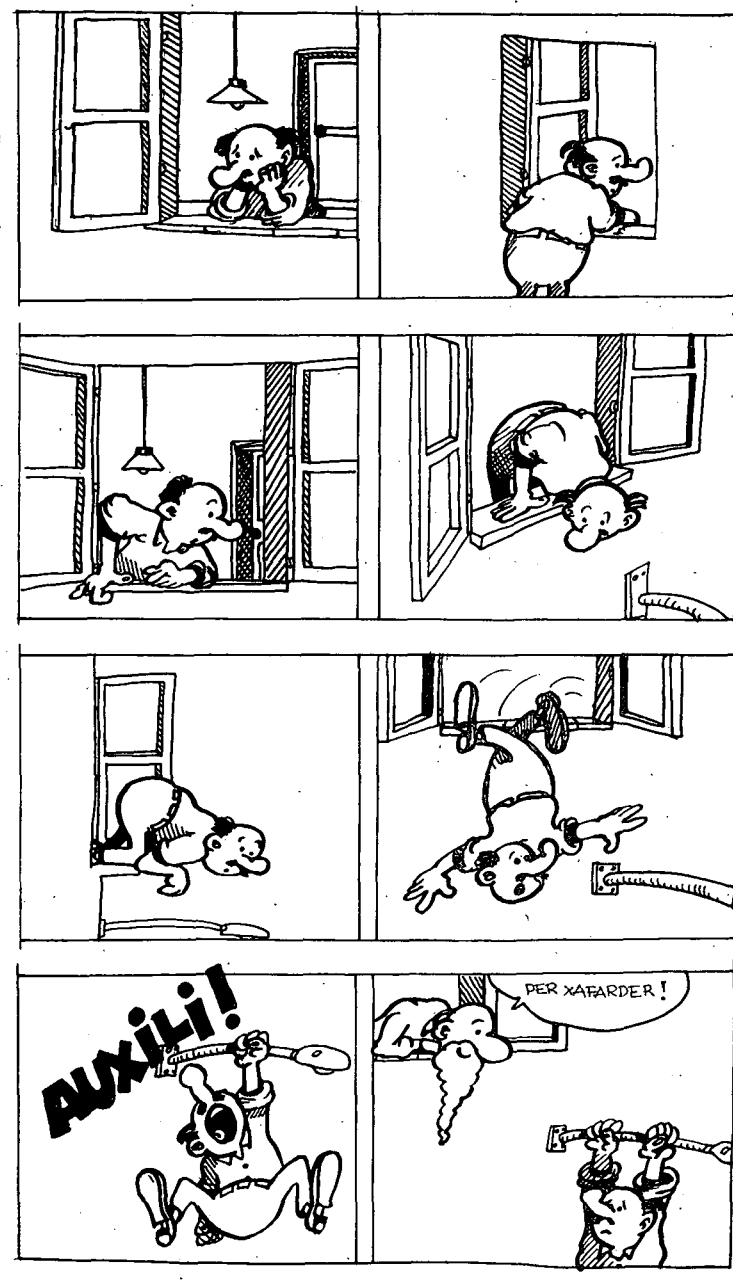
Per omplir una mica la guardiola, cal esperar Nadal, Reis, el sant, l'aniversari, les bones notes (?), la visita de l'oncle Pep o de la tia Ramona, etc. Això permet fer una petita recollida de diners, i ben gastar-los en alguna necessitat o en algun caprici no gaire exagerat.

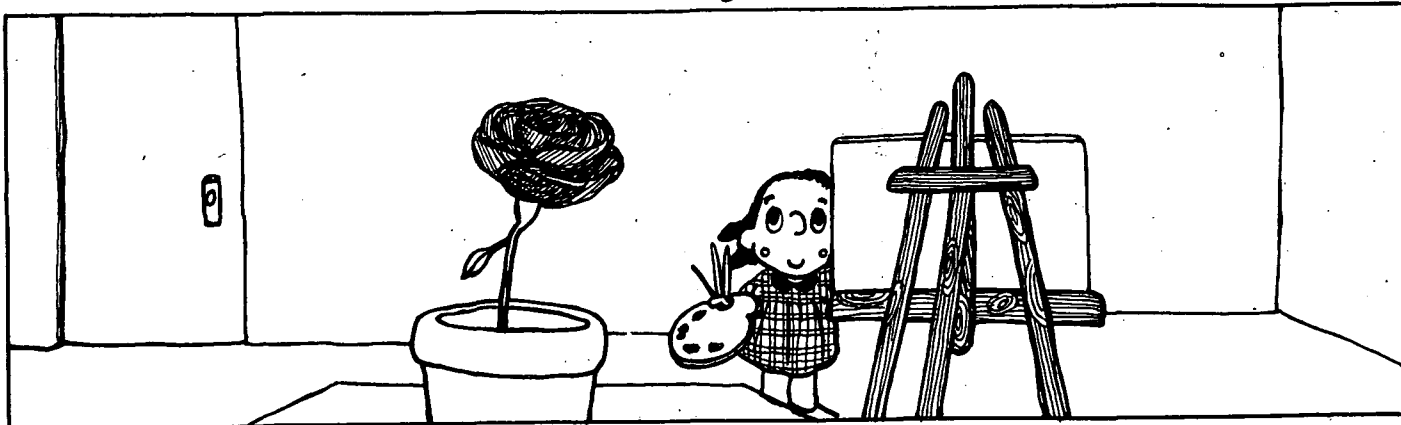
Jo, el que volia dir-vos és que no ens gastem els diners sense solta ni volta. Primer, perquè no els hem guanyat nosaltres. Segon, perquè hi ha gent que no en tenen ni pel més necessari. Tercer, perquè malgastar-los inútilment és una ximpleria.

Hi ha nois i noies que els agrada fer-se veure gastant "perquè sí": Dues pastes, tres xupa-xups, dues xocolatines, tres xiclets...Au, home, això es massa! N'hi ha per agafar un mal de panxa dels més forts. L'important no és comprar coses i coses, sinó saber ser alegre amb allò que es té, i quan es pot, satisfer alguna il·lusió.

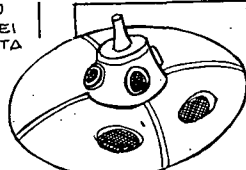
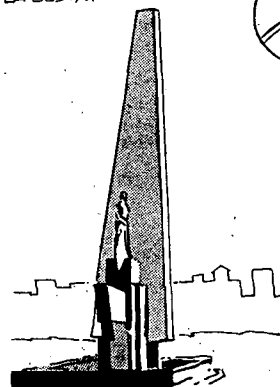
Jo, cada vegada que amb els meus estalvis m'he comprat alguna cosa, n'he tingut una gran alegria.

L'Eixerit

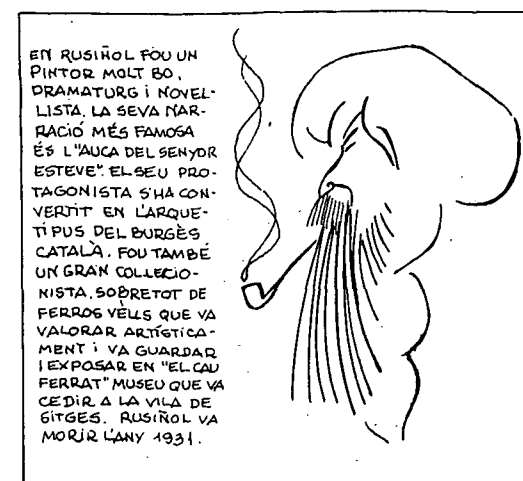

EL 1229 VA SORTIR DE SALOU L'ESTOL DE VAIXELLS DEL REI JAUME I PER A LA CONQUESTA DE MALLORCA. AQUEST MONUMENT COMEMORA LA GESTA.

AQUEST POBLE TAN BONIC ÉS GITGES, VILA PIONERA DEL TURISME A CATALUNYA. EL MONUMENT AL GRECO ES DEU A LA INICIATIVA DE SANTIAGO RUSIÑOL I ELS SEUS AMICS.

EN RUSIÑOL FOU UN PINTOR MOLT BO, DRAMATURG I NOVEL·LISTA. LA SEVA NARRACIÓ MÉS FAMOSA ÉS L'AUCA DEL SENYOR ESTEVE. EL SEU PROTAGONISTA S'HA CONVERTIT EN L'ARQUETIPUS DEL BURGÈS CATALÀ. FOU TAMBÉ UN GRAN COL·LECCIONISTA, SOBRETOT DE FERROS VELS QUE VA VALORAR ARTÍSTICAMENT I VA GUARDAR I EXPOSAR EN "EL CAU FERRAT" MUSEU QUE VA CEDIR A LA VILA DE GITGES. RUSIÑOL VA MORIR L'ANY 1931.

-CONTINUARÀ

pel Mossèn

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Marc, capítol 1, versets del 12 al 15 (Mc 1:12-15).

Reflexionem: 1. L'evangelista Marc parla molt breument de les temptacions de Jesús al desert. Jesús tenia al davant diferents maneres possibles de realitzar la seva missió. L'Esperit de Déu, però, li donà a entendre clarament que el camí de la humilitat, de la pobresa, de la lluita contra el mal, de la passió i de la mort. Amb l'expressió "l'alimentaven els àngels", Marc es refereix a la victòria de Jesús sobre les temptacions d'un messianisme fàcil.

2. També nosaltres tenim davant nostre, a cada moment, diferents maneres de comportar-nos. No sempre estem prou a punt per fer amb joia i promptitud allò que hem de fer. Sovint la mandra, la negligència, el tant-se-me'n-dóna, etc. ens treuen l'alegria i la força de la feina ben feta i del deure acomplert.

3. També per a nosaltres, la pregària, l'Evangeli, l'Eucaristia, el Sagrament de la Confessió, etc. són com "aliment d'àngels" que ens atorguen la gràcia i l'ajut de Déu perquè puguem vèncer els nostres egoïsmes i fer allò que Déu espera de nosaltres.

L'Idris, el petit grumet (II)

per ANNA

Els homes demanaven explicacions, no podien entendre què havia passat. Un parell de tècnics van revisar els aparells, i uns altres van regirar totes les cartes de navegació que tenien. Però res de res. Ningú no podia dir amb exactitud on eren. No hi van faltar especulacions:

—Quan era a les ordres del Búfal Viquing ens va passar quelcom de semblant, començà a dir el Jofre però érem a una galàxia molt llunyana d'aquí... No conec aquests paratges...

Ningú no sabia del cert on eren. L'Idris va començar a sentir comentaris poc agradables dels corsaris. Alguns d'ells començaven a dir que potser havia estat una errada del capità:

—Ha treballat molt durament aquestes darreres setmanes, se'l veu cansat, ves a saber si no s'ha adormit al lloc de comandament, i ...-deia l'Enzo, l'italià.

L'Idris mirava i escoltava bocabadat tot el que passava al seu voltant. De sobte el vell Jorba tornà a demanar silenci:

—Companys!, començà a parlar el capità Adzo. Companys, si us plau, el què ara més necessitem és

serenitat. Haurem de treballar molt més durament a partir d'ara. Hem d'estar preparats per qualsevol imprevist, hem de controlar constantment la maquinària, hem d'estar ben a l'aguait.

El silenci s'havia tornat a apoderar del galàctic, però no era un silenci tranquil·litzador, tot al contrari, era aclaparador, un silenci provocat per pur nerviosisme. Tothom va tornar cap als seus llocs. A partir d'ara tots haurien de fer torns dobles. Estractava d'una situació d'emergència. S'havien acabat els esbarjos. Ningú no sabia què podrien trobar a partir d'ara.

Aquella nit, l'Idris no va poder dormir ni un sol moment, però tampoc no va sortir a admirar l'espai. No podia, no tenia esma ni per això, ara temia aquell espai que l'envoltava, un espai que no coneixia, un espai que ni tan sols coneixia el capità Adzo. Un espai engolidor i desconegut en el qual es trobaven perduts i sols. El seu pare, què hauria fet?, l'hauria conegut aquella galàxia?, hauria conegut aquell espai que ara l'espantava tant?

(Continuarà)

TV3

DIUMENGE, 17

09.15 Sardanes
09.50 Programació infantil
10.40 Les fabuloses tortugues Ninja
11.05 Karate Kid
11.30 Bola de drac (D)
12.25 Gol a gol
14.00 Gol a gol
14.30 Telenotícies
15.00 El Temps
15.10 Programació infantil
15.35 La pel·lícula del diumenge (D): «Passió salvatge»
17.15 Les brigades del Tigre (D)
18.10 Batman
18.40 Jim West (D)
19.45 Gol a gol
20.30 Telenotícies
21.00 El temps
21.05 Trenta minuts
21.40 Dallas (D)
22.35 Gol a gol
00.05 **SIGNE DELS TEMPS**

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

08.30 Gracià, ara pot!
10.15 Universitat oberta (D)
12.00 Gent del Barri (D)
13.30 T/N Comarques
14.30 Telenotícies
15.00 El temps - Bona cuina
20.30 Telenotícies
21.00 El temps - Bona cuina
24.00 Telenotícies
00.20 Dinars
00.30 Tot l'esport

DILLUNS, 18

10.45 Thalassa
11.40 30 minuts
12.20 Cagney i Lacey (D)
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.45 Com a casa
16.40 La bella i la bèstia
17.35 Programació infantil
19.00 Magnum
19.50 Diccipointa
21.15 Betes i films
21.50 Pantalla (D): «Jo defenso als hipopòtams»

DIMARTS, 19

10.45 Vida salvatge
11.15 Senyals
12.00 Versió directa
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La bella i la bèstia (D)
17.35 Programació infantil
19.00 Magnum
19.50 Diccipointa
21.10 Super 10
21.20 Roseanne 2 (D)
21.50 Això és massa
22.55 Mike Hammer (D)

DIMECRES, 20

10.45 Vida salvatge
11.15 Segle XX
12.15 Això és massa
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La bella i la bèstia
17.35 Programació infantil
19.00 Magnum
19.50 Diccipointa
21.05 Sorteig Lotto 6/49
21.25 Cinema 3: «La selva esmaragda»
23.25 Informatiu cinema
00.25 Motor a fons

DIJOUS, 21

10.45 Planeta terra
12.00 60 minuts
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La bella i la bèstia
17.35 Programació infantil
19.00 Magnum
19.50 Diccipointa
21.05 Super 10
21.20 Tres pics i repicó
23.00 Actual

DIVENDRES, 22

10.45 Natura
11.15 Actual
12.10 Dallas
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa

16.40 La bella i la bèstia
17.35 Programació infantil
19.00 Magnum
19.50 Diccipointa
21.15 La vida en un xip

DISSABTE, 23

09.15 Sardanes
09.30 Pel·lícula de dibuixos animats
11.00 He man i els senyors de l'univers
11.30 Bola de drac
12.25 Tres pics i repicó
14.00 Betes i films
14.30 Telenotícies
15.00 El Temps - Bona cuina
15.10 Les fabuloses tortugues Ninja
15.40 Tarda de fantasia: «Els viatgers del temps»
17.30 Sereu campions
17.45 Oliana Molls
18.15 Buck Rogers (D)
18.55 Cagney i Lacey (D)
19.50 Futbol
22.00 Telenotícies
22.30 El temps - Bona cuina
22.40 Cine nit: «La rossa del bar»
00.15 Cinema de Mitjanit: «El mot»

CANAL33

DIUMENGE - 17

14.00 Sputnik TV
14.45 Oh, no!
15.15 Més enllà del 2000
16.00 Futbol americà
17.15 Tennis
18.15 Bàsquet
19.45 Sessió de vespre: «Bubù de Montparnasse»
21.20 Informatiu cinema
22.00 Natura
22.30 Gran estrena
24.00 Informe mundial CNN

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.30 Gracià, ara pot!
18.15 Universitat oberta
17.45 Victor
20.00 Tot l'esport
20.25 Sputnik TV
21.25 Mil paraules
21.35 Les notícies amb Josep Cuní
22.00 Dinars

DILLUNS - 18

19.00 Basquetmania
20.55 Gent del barri
22.15 Versió directa
23.15 Segle XX

DIMARTS - 19

19.00 Vida salvatge - Durrèl a Rússia
20.55 Gent del barri
22.15 Teatre: «Les tres germanes»

DIMECRES - 20

19.00 Vida salvatge - Durrèl a Rússia
20.55 Gent del barri
22.15 60 minuts
23.15 Planeta terra
00.15 Sputnik Concert

DIJOUS - 21

19.00 Vida salvatge - Durrèl a Rússia
20.55 Gent del barri
22.15 Fila 33 - «L'exèrcit de les ombres»
00.05 Més enllà del 2000

DIVENDRES - 22

19.00 Futbol 92
20.55 Gent del barri
22.15 Tres catorze setze
23.00 Canal 33 presenta: «Audiència»
24.00 Versió original: «Tom Waits, big time»

DISSABTE - 23

13.15 **SIGNE DELS TEMPS**
14.00 Cadència
15.00 Vibria
15.15 Senyals
16.00 Bàsquet NBA
18.00 Bàsquet
19.45 Telefilm dissabte tarda: «L'afer Nairobi»
21.30 Oh, no!
22.00 Thalassa
22.40 Els intocables
23.35 Jazz & Co.
00.35 Informe mundial CNN

TV1

DIUMENGE, 17

02.05 Esport nit
08.00 Informe setmanal
09.00 **TEMPS DE CREURE**
09.15 Concert
10.00 **EL DIA DEL SENYOR SANTA MISSA**
11.00 **POBLE DE DÉU**
11.30 Camp i mar
12.00 Parlament
12.30 135 escons
13.00 Cosmos
14.00 Arc de triomf
15.00 Telediari-1
15.35 Els fruitis
16.00 Sessió de tarda: «Virilidad española»
17.35 Joc d'infants
18.05 L'hora de Bill Cosby
18.35 El temps és or
19.30 L'hora Warner
20.30 Telediari-2
21.05 Eva y Adan, Agencia matrimonial
21.35 Diumenge cine: «Los lobos humanos»
23.40 Telediari
23.45 Els treballs i els dies
00.15 Pictionary
01.45 Andalusia
02.00 Art i artistes Flamencs

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

08.00 Programa Informatiu
10.45 Telediari
11.40 Telediari
12.55 Telediari
13.00 Teleuna
14.00 L'Informatiu Migdia
15.00 Telediari-1
17.55 El follet del globus
18.00 Els mons de Yopi
18.30 Calaix desastre
19.20 L'Informatiu Vespere
20.30 Telediari-2
24.00 Diari nit

DILLUNS, 18

09.10 A bona hora
10.00 L'illa
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Els fills del fred
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 El preu just
22.25 S'ha escrit un crim
23.15 A debat
00.30 Diari de la guerra

DIMARTS, 19

09.10 A bona hora
10.00 L'illa
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Tendido cero
19.30 Els carrers de San Francisco
21.05 Els vídeos de primera
21.40 Sessió de nit: «El vuelo de la paloma»
23.20 A portada
00.30 Diari de la guerra
01.30 **TESTIMONI**

DIMECRES - 20

09.10 A bona hora
10.00 L'illa
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Amb les mans a la massa
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 La ronda
22.00 Falcon Crest
23.00 La petjada del crim
00.35 Diari de la guerra

DIJOUS, 21

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Clau en mà
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 Bojos per la tele
22.15 El primi-joc
23.30 Estrenes TV: «Con los ojos del amor»

00.45 Diari de la guerra

DIVENDRES, 22

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 3, 2, 1... contacte
18.30 Festival Hanna Barbera
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 Nit d'humor: «Nido vacío»
«Chicas de oro»
22.00 Visca l'espectacle!
23.30 Sèrie rosa
00.15 Diari de la guerra

DISSABTE, 23

00.30 Al·lucini
01.55 Diari de la guerra
02.40 Esport nit
08.00 La ronda
09.00 **ULTIMES PREGUNTES**
09.30 Concert del dissabte
11.00 En escat
11.30 No t'ho perdís
13.00 Trobada juvenil amb Banesto
14.00 Rockopop
15.00 Telediari-1
15.35 Les mil i una amèriques
16.00 Sessió de tarda: «Bill, dos sombreros»
17.40 Chub Disney
19.35 Las calles de San Francisco
20.30 Telediari-2
21.00 Informe setmanal
22.05 Dissabte nit: «Ruta suicida» - «Made in USA»

TVE2

DIUMENGE, 17

07.30 Tribunal Popular
08.30 **SANTA MISSA**
09.15 Puçastoc
10.00 Gorbi
10.30 Cine para todos: «Como dos gotas de agua»
12.00 Diumenge esport
14.30 Servei de notícies
14.35 Diumenge esport
16.30 Servei de notícies
16.35 Diumenge esport
18.00 Cine Paraiso «Muerte en los pantanos»
20.00 Mira - 2
21.00 L'Informatiu cap de setmana
21.15 Las colecciones de la 2
22.45 Ciclismo
23.30 Especial Billy Joe
00.00 Los vengadores
01.00 Glasnost
01.30 Música N.A.

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

11.00 Paseo central
14.25 Avanc informatiu
15.55 Un punt de solta
16.25 Avanc informatiu
17.55 Avanc informatiu
20.00 L'Informatiu vespre
21.00 Contrapunt

DILLUNS, 18

07.30 Dibuja 2
08.00 Video-Mix
09.00 TV educativa
12.00 Historias de la ópera
13.05 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Cheers
16.00 La barberia
16.30 Primera sessió: «Asesinato doble»
18.00 Historias de cada día
19.00 Basket ACB
19.30 T y T
20.30 Força Barça
21.10 Murphy Brown
21.30 Aquellos maravillosos años
22.00 La estrella es... Gary Grant: «Un corazón en peligro»
00.00 Rápido
00.30 Última sessió: «La semana del asesino»

DIMARTS, 19

07.30 Dibuja 2
08.00 Video-Mix
09.00 TV educativa
12.00 National Geographic
13.00 Bellesa i poder

13.25 Guamans
13.35 La palmera
14.35 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Cheers
16.00 El show de Jerry Lewis
16.30 Primera sessió: «Con la música a otra parte»
18.00 Historias de cada día
19.00 Mec-Mec
19.30 T y T
20.30 Una sombra al sol
20.55 Vuelta ciclista CC. Valenciana
21.10 Sigue, sigui plastic!
22.00 Un año en la vida
23.00 Crónicas urbanas
00.00 El arte del video
01.00 Última sessió: «El contrato del siglo»

DIMECRES, 20

07.30 Dibuja 2
08.00 Video-Mix
09.00 TV educativa
12.00 Extra
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.35 La palmera
14.35 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Força Barça
16.00 El show de Jerry Lewis
16.30 Primera sessió: «Policia»
18.00 Historias de cada día
19.00 Mikimoto-clip
19.30 La finestra
20.15 Vuelta ciclista CC. Valenciana
20.30 Futbol
22.00 Estrass
23.30 Documents tv
00.30 Última sessió de cine: «Miss Mary»

DIJOUS, 21

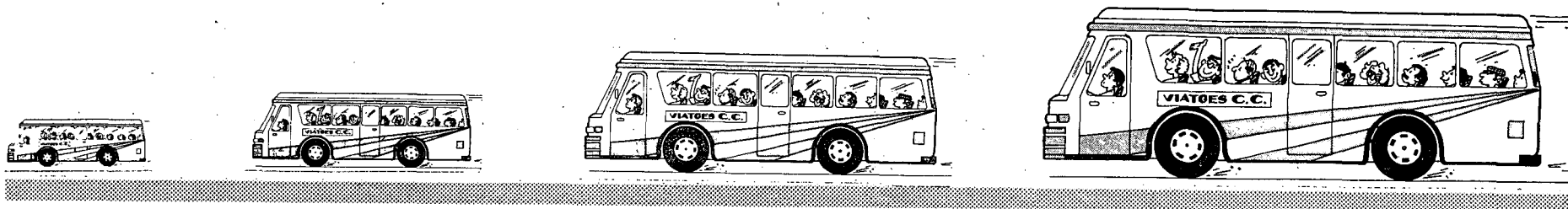
07.30 Dibuja 2
08.00 Video-Mix
09.00 TV educativa
12.00 Documental
12.20 Glasnost
12.45 Andalusia
13.00 Bellesa i poder
13.25 Guamans
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 Cheers
16.00 El show de Jerry Lewis
16.30 Primera sessió: «Mujeres de treinta años»
18.00 Historias de cada día
19.00 Baloncesto
20.50 Vuelta ciclista CC. Valenciana
21.15 Espiral
22.00 Dijous cinema: «Cabaret»
01.00 Última sessió: «Decálogo nueve, Decálogo diez»
02.30 Pase de publicidad para profesionales

DIVENDRES, 22

07.30 Dibuja 2
08.00 Video-Mix
09.00 TV educativa
12.00 Revista de música
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cifras y letras
15.30 La finestra
16.00 Barcelona olímpica
17.30 Primera sessió: «La monja alférez»
18.00 Historias de cada día
19.00 Baloncesto
20.55 Vuelta ciclista CC. Valenciana
21.10 Tribunal Popular
22.00 El mirall: «Tiempo de silencio»
01.00 Jazz entre amigos
02.00 Última sessió de cine: «Aoom»

DISSABTE, 23

08.00 Espiral
09.00 Dibuja-2
09.30 Això no pot fer-se per TV
10.00 Los caballeros del zodiaco
10.30 Cine para todos: «Chim, Chim, Boum, Boum»
12.00 Bellesa i poder
13.30 Mikimoto clip
14.00 Va de cine
14.30 L'Informatiu migdia
15.00 NBA
16.30 Dissabte esport
20.00 Cine club: «Huracán»
21.45 Diari de la guerra
22.00 L'Informatiu cap de setmana
22.10 La sombra de la horca
23.15 Brigada central
00.15 La tabla redonda
01.10 Última sessió de teatre: «Crónica de un secuentro»
02.45 Video-mix-mix

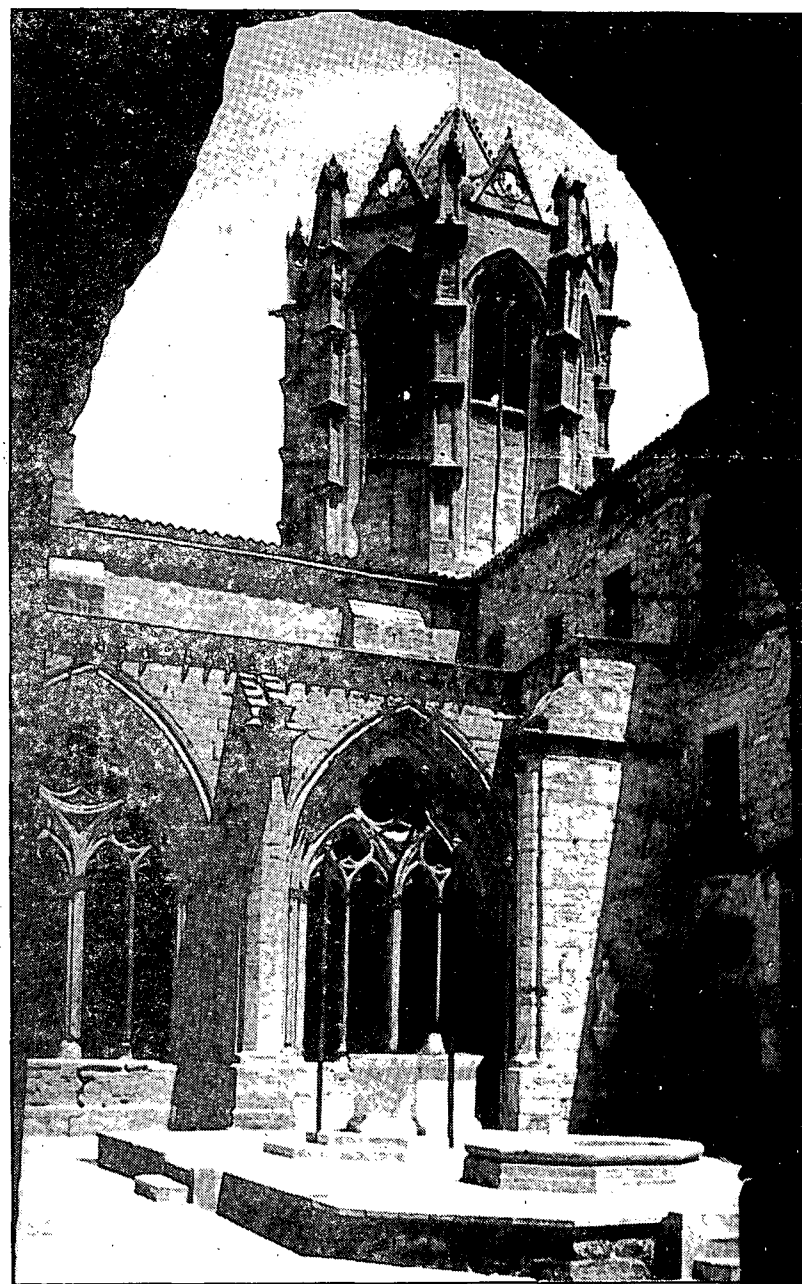
LXXI VIATGE CULTURAL

Dia 24 de febrer de 1991

VISITA al monestir de Vallbona de les Monges i Verdú

Església parroquial de Verdú

Vallbona de les Monges

DINAREM
al
Restaurant

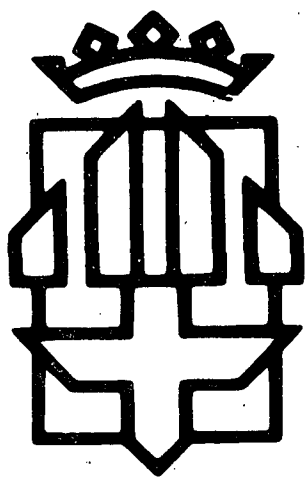
EL TALLAT

TEL 33 02 70
VALLBONA

Preu: 3.000 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 215 27 84 Sra. Montserrat. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical

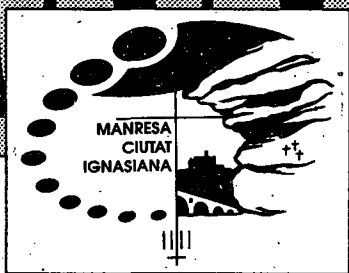
AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

ESPECIAL

MANRESA

ESPECIAL

Entrevista a l'Alcalde de Manresa, Juli Sanclimens i Genescà

—Quin és l'origen i la significació de les festes de la Misteriosa Llum?

—La llum, juntament amb l'aigua, són els dos elements més significatius i simbòlics de la història de Manresa, com es pot extraure dels fets següents, que són dels més transcendents del nostre passat.

Cal situar-nos al voltant dels anys 1333 i següents en què l'escassetat de pluges fou causa d'una gran manca d'aliments a la nostra ciutat. La reacció de la Ciutat i dels seus consellers va ser singularment valenta i d'una gran visió de futur. A petició d'aquests, el Rei Pere III de Catalunya, concedia a la nostra Ciutat el privilegi de construir una sèquia que portaria l'aigua del Llobregar des del terme de Balsareny, la qual cosa permetria regar els conreus dels manresans. Era l'any 1339.

Però, aquesta sèquia havia de passar per les possessions del Bisbe de Vic que era senyor del terme de Salient, i s'hi va oposar, i en plantar-li cara els consellers manresans els va excomunicar a ells i a tota la ciutat.

Manresa durant 5 anys va patir un calvari: l'obra de la sèquia havia quedat paralitzada, la secada continuava i l'excomunió suposava l'exclusió de tota activitat ciutadana.

Lavors la tradició explica que un 21 de febrer de 1345, una llum intensa va sortir de Montserrat i es va anar a posar a l'interior de l'església del Carme. Era el senyal diví que el Bisbe de Vic s'havia equivocat. Pocs dies després s'aixecaven les penes canòniques, la sèquia era construïda i arribaria l'aigua i amb ella la riquesa a la nostra ciutat.

La sèquia és una remarcable obra hidràulica, única en el seu temps, que segueix nodrint d'aigua i de manera abundosa a la nostra ciutat. La llum és el símbol del que pot aconseguir la unió i tenacitat d'un poble, i Montserrat és pels manresans molt més encara que per la resta de catalans, un lloc entranyable d'on tantes vegades ha sortit la llum del nostre país.

—Enguany, la celebració de les Festes coincideix amb el V Centenari del naixement de sant Ignasi. Manresa i sant Ignasi van influir-se mútuament. Quina incidència ha tingut el fet ignasià en l'esperit dels manresans?

—La llum d'enguany és la llum dels aniversaris ignasians, efectivament. Manresa és ciutat ignasiana des del 1522, que el sant pelegrí davallà de Montserrat i començà una estada d'11 mesos a casa nostra, durant els quals escrivia els exercicis espirituals.

Manresa va donar acollida al Sant, va ser seu de la seva transformació interior, i el Sant va deixar una petjada profunda en els seus habitants, conservada a través del temps. Posar la cita del Dr. Torras i Bages, que recull el P. Joan Segarra en el seu llibre *Manresa i Sant Ignasi de Loiola*, editat per l'Ajuntament recentment,

ho resumeix tot: "Manresa és la pàtria espiritual de la Companyia de Jesús, i de son fundador Sant Ignasi de Loiola. Entre Manresa i Sant Ignasi hi ha un llaç d'unió que res no podrà trencar".

—L'Ajuntament quins actes té previstos en 1991 per celebrar el V Centenari?

L'acció de l'Ajuntament va en un doble sentit:

—d'una banda, recuperar i rehabilitar els llocs ignasians, ja que alguns d'ells han sofert la degradació pròpia del pas del temps. En aquest sentit, ja sigui directament o en conveni amb entitats privades, hem realitzat i estem realitzant la rehabilitació, adecentament dels entorns i il·luminació dels monuments ignasians: la il·luminació de la Cova i la millora dels seus accessos, el Pou de la gallina i la seva Capella, la plaça de Sant Ignasi Malalt, fins i tot la compra de la capella i casa de Sant Ignasi Malalt per la seva posterior rehabilitació, són exemples ben significatius d'aquesta nostra voluntat.

—d'altra banda, divulgar la nostra història ignasiana, per nosaltres mateixos i pels molts visitants que arriben a la Cova d'arreu del món. Hem fet edicions de llibres, opuscles, etc. sobre les rutes ignasians, s'han celebrat actes acadèmics al Saló de Sessions de l'Ajuntament, conjuntament amb la Companyia de Jesús, de gran interès, s'ha convocat un concurs estatal de fotografia sobre motius ignasians, etc.

Però, he de dir que estem especialment satisfets pel ressò que la commemoració té entre la xarxa d'entitats civiques de la nostra ciutat. Això demostra que el sentiment ignasià es manté viu en la nostra ciutat.

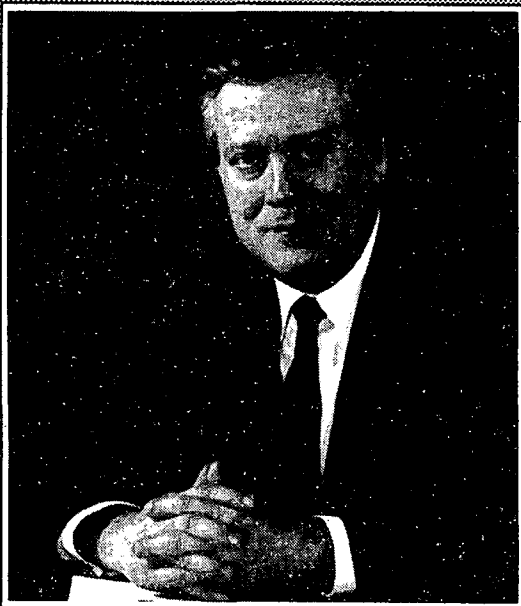
—Creu que el fet ignasià ha donat a conèixer Manresa a la resta del món?

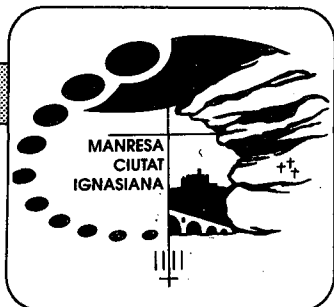
—Manresa és al món gràcies als jesuïtes. Des del Perú fins a Sri Lanka hi ha 22 centres, institucions, indrets, etc. de dependència ignasiana que porten el nom de Manresa.

D'altra banda, persones d'arreu del món, dels llocs més allunyats, vénen a Manresa per visitar la Cova, un dels santuaris més celebres del món catòlic.

Però, el que per nosaltres és més important és que Manresa és al món a través de l'obra dels jesuïtes. I que quan contemplem la immensitat de la seva acció en els més diversos àmbits de l'espiritualitat i del desenvolupament integral de la persona, a casa nostra i arreu, en el decurs d'aquests 450 anys que ara es commemoren, ens sentim especialment privilegiats de ser el bressol de la Companyia.

Per aquesta raó, l'Ajuntament de Manresa va acordar per unanimitat el 7 de novembre passat, atorgar la Medalla d'Or de Manresa a la Companyia de Jesús, —la més alta distinció que concedeix la Ciutat—, i perquè l'acte de lliurament tinguí el relleu i el simbolisme que es mereix, es farà lliurament de la Medalla, el dia de la Llum, a la sortida de l'ofici que cada any se celebra a l'església del Carme.

ESPECIAL MANRESA

ACTES MÉS RELLEVANTS

PROGRAMA DE FESTES

Divendres, 8 de febrer

• A les 20 h.:
Pregó de les Festes, a càrrec de Mn. Josep M. Ballarín, capellà de Queralt i escriptor.
Saló de Sessions de l'Ajuntament.

Dilluns, 11 de febrer

• A les 20 h.:
Cicle de conferències: "Persona, societat i canvi de segle".
Futur de la societat i personalisme.
A càrrec de: Josep M. Coll, Degà de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya.
Lloc: Sala "La Plana de l'Om".
Ho organitza: Caixa de Manresa - Obra Cultural.

Dimarts, 12 de febrer

• A les 20 h.:
Cicle de Conferències: "Viatjant pel món"; Les illes dels fòssils vivents: una expedició a l'arxipèlag de les Galàpagos.
A càrrec de: Joaquim Montoriol i Pous, catedràtic i ex-Vice-Rector de la Universitat de Barcelona.
Lloc: Sala "La Plana de l'Om".
Ho organitza: Caixa de Manresa - Obra Cultural.

Dimecres, 13 de febrer

• A les 20 h.:
Presentació a càrrec de Josep Benet del llibre de Pilar Martínez-Carné, "Enric Prat de la Riba i Leonci Soler March, Epistolari inèdit 1899-1916".
Saló de Sessions de l'Ajuntament.
Ho organitza: Centre d'Estudis del Bages.

• A les 20 h.:
Cicle de Conferències: "Pompeu Fabra, 100 anys després".
Pompeu Fabra, enginyer de la llengua catalana.
A càrrec de: MANUEL ARAGONÉS, advocat i cofundador de la fundació Belford.

• A continuació:
Error de perspectiva.
A càrrec de: RICARD S. GÜELL, escriptor, actor i professor d'esperanto.
Lloc: Sala "La Plana de l'Om".
Ho organitza: Caixa de Manresa - Obra Cultural.

• A les 21 h.:
DUGUNDUGU, reportatge amb diapositives de l'expedició manresana Irian Jaya 89, a càrrec de Ramon Majó i Francesc Roca.
Lloc: Centre Excursionista de la Comarca del Bages.
Ho organitza: CECB.

Dijous, 14 de febrer

• A les 20 h.:
Cicle de conferències "Viatjant pel món".
Expedició NORD-3. A través del Finlàndia i Lapònia.
A càrrec de JOAQUIM MONTORIOL i POUS, catedràtic i ex-vice-Rector de la Universitat de Barcelona.
Lloc: Sala "La Plana de l'Om".
Ho organitza: Caixa de Manresa - Obra Cultural.

• A les 21 h.:

Inauguració-Exposició col·lectiva i social.
Lloc: Sala Social Foto Art Manresa.
Ho organitza: Foto Art Manresa.

Divendres, 15 de febrer

• A les 20 h.:
Inauguració de l'exposició i lliurament de trofeus del I Concurs de Dibuix Artístic JOAN VILANOVA.
Lloc: Centre Cívic "Selves i Camer".
Ho organitza: Ajuntament de Manresa.

• A les 20 h.:
Cicle de conferències: "Pompeu Fabra, 100 anys després". De Pompeu Fabra a Josep Miracle.
A càrrec de: RAMON ALCOBERRO, escriptor, traductor i professor de Filosofia.
Lloc: Sala "La Plana de l'Om".
Ho organitza: Caixa de Manresa - Obra Cultural.

• A les 21 h.:
BOLONGS, a través del Senegal i Gàmbia.
A càrrec del doctor Montoriol.
Lloc: Centre Excursionista de la Comarca del Bages.
Ho organitza: Secció d'Estudis del CECB.

• A les 22 h.:
ESTAN TOCANT LA NOSTRA CANÇÓ.
Amb Àngels Gonyalons i Pep Anton Muñoz.
Lloc: Teatre Conservatori.

Dissabte, 16 de febrer

• A les 17.30 h.:
ROSELAND MUSICAL
FLIT-FLIT
Lloc: Sala Ciutat.
Ho organitza: Rialles.

• A les 18 h.:
Cercavila amb els Geganters de Manresa, Geganters del Poble Nou i Cavallets de Manresa.
Lloc: Centre de Manresa.
Ho patrocina: Caixa de Catalunya.

• A les 18.30 h.:
Arribada de la Llum i l'Aigua.
Lloc: Plaça Infants.
Ho organitza: CECB, CAM, CNM.
Ho patrocina: Caixa de Catalunya.

• A les 19 h.:
Xocolatada infantil.
Lloc: Plaça d'Europa.
Ho patrocina: Caixa de Catalunya.

• A les 20 h.:
Cantada d'havaneres i cremat popular.
Grup Port Bo (Palafrugell).
Lloc: Plaça d'Europa.
Col·labora: Rom Pujol.

• A les 22 h.:
Festival de dansa clàssica:
1a. part: "Paquita" - 2a. part: "La fille mal gardée".
Lloc: Teatre Conservatori.
Ho organitza: Escola de Ballet Olga Roig.

• A les 22 h.:
Filmoteca: Los viajes de Sullivan.
Director Preston Sturges.
Lloc: Sala Ciutat.

Ho organitza: Cine Club Manresa.

• A les 23 h.:
La nit amb més marxa i canya de la Llum:
LIGHT-DANCE.
Entrada gratuïta.
Lloc: Pista Castell.

Diumenge, 17 de febrer

• A les 12 h.:
Audició de Sardanes.
Cobla Ciutat de Girona.
Lloc: Plaça d'Europa.
Ho organitza: Nova Crida.

• A les 18 h.:
Concert de sardanes i música per a cobla.
Cobla: Ciutat de Girona i Capella de Música de la Seu.
Estrena de la lletra de la sardana "Manresa, llum i guia", de Sabina Fornells.
Lloc: Sala Mestre Blanch, del Conservatori Professional Municipal de Música.
Ho organitza: Nova Crida.

Dilluns, 18 de febrer

• A les 20 h.:
Cicle de conferències: "Pompeu Fabra, 100 anys després".
Vindicació de Pompeu Fabra.
A càrrec de: JOSEP MIRACLE, escriptor i biògraf, deixeble de Pompeu Fabra.
Lloc: Sala "La Plana de l'Om".
Ho organitza: Caixa de Manresa - Obra Cultural.

Dimarts, 19 de febrer

• A les 20 h.:
Cicle de conferències: "Viatjant pel món".
Per les terres dels profetes: De la mar Morta al Sinai.
A càrrec de: JOAQUIM MONTORIOL i POUS.
Lloc: Sala "La Plana de l'Om".
Ho organitza: Caixa de Manresa - Obra Cultural.

• A les 20 h.:
Els amfibis de Catalunya, a càrrec de Francesc Junyent i Maydeu.
Lloc: Sala d'Actes EUPM.
Ho organitza: Associació Cultural UPC.

Dimecres, 20 de febrer

• A les 20 h.:
Cicle de conferències: "Persona, societat i canvi de segle".
La societat civil com a component i condicionador de la política.
A càrrec d'ÀNGEL CASTIÑEIRA, filòsof.
Lloc: Sala "La Plana de l'Om".

• A les 22 h.:
TELÓ 91
Ara que els ametllers ja estan batuts.
Companyia de teatre de JOSEP M. FLOTATS.
Lloc: Teatre Conservatori.
Ho organitza: Ajuntament de Manresa.

Dijous, 21 de febrer

• A les 11 h.:
Solemne concelebració eucarística, commemorativa també del V Centenari del naixement de sant Ignasi,
presidida pel senyor Bisbe, Monsenyor Josep M.

Guix.

Participen la Capella de Música de la Seu, Coral Joan XXIII, Cor Parroquial de St. Josep i Coral Font del Fil.
Acompanyament d'una sardana en l'ofrena de l'aigua i la llum.
Lloc: Església de la Mare de Déu del Carme.

• A les 12 h.:
Passada de les Autoritats acompanyats dels Geganters de Manresa i Cavallets de Manresa.

• A les 12.15 h.:
Acte de lliurament de la Medalla d'Or de la Ciutat a la Companyia de Jesús, concedida per acord municipal de 7 de novembre de 1990. A l'acabament hi haurà una breu actuació de la Capella de Música de la Seu, sota la direcció del Mestre Ignasi Torras.
Lloc: Saló de sessions de l'Ajuntament.

• A les 19 h.:
Orquestra Simfònica del Vallès.
Direcció: ODDON ALONSO.
Obres de: BARBER, HAYDN i MOZART.
Lloc: Teatre Conservatori.
Ho organitza: Ajuntament de Manresa.

Divendres, 22 de febrer

• Tarda
2a. fase de l'eliminàtoria del VIII Premi Ciutat de Manresa de piano, cant i música de cambra.
Lloc: Sala d'actes del Conservatori de Música.
Ho organitza: Ajuntament de Manresa.

Dissabte, 23 de febrer

• Tarda
3a. fase de l'eliminàtoria del VIII Premi Ciutat de Manresa de piano, cant i música de cambra.
Lloc: Sala d'actes del Conservatori de Música.
Ho organitza: Ajuntament de Manresa.

• A les 18 h.:
Mostra Folklorica del Bages (1a. part).
Cercavila de grups folklòrics de la comarca.
Lloc: Centre de Manresa.
Ho patrocina: Consell Comarcal del Bages.
Esbarts de la Comarca del Bages.
Entrada gratuïta.
Lloc: Teatre Conservatori.
Ho patrocina: Consell Comarcal del Bages.

Diumenge, 24 de febrer

• A les 12 h.:
46è. Concurs Nacional de Colles Sardanistes.
Lloc: Plaça del Mil Centenari.
Ho organitza: Foment de la Sardana de l'Agrupació Cultural del Bages.

Dimarts, 26 de febrer

• A les 20 h.:
Presentació de la revista "l'Abella d'Or", dedicada a la ciutat de Manresa.
Lloc: Saló de Sessions de l'Ajuntament.

Dimecres, 27 de febrer

• A les 20 h.:
Conferència: Els estudiants davant el seu 1r. lloc

COL·LEGI SANTA ROSA DE LIMA (Dominiques)

S'uneixen amb goig a les festes de la
Misteriosa Llum"

NIVELLS: Jardí d'infància

Pre-escolar

E.G.B.

F.P. (Branca administrativa)

B.U.P.

Activitats complementàries i extraescolars

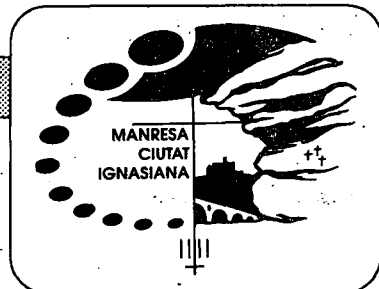
Tots els nivells són mixtos

C/. Bruc, 45-47. Tel. 872 84 00

COL·LEGI LA SALLE

"Que la llum de la
veritat i de l'alegria
acompanyin sempre
el nostre viure"

C/. de la Pau s/n. Tel. 874 03 51

FESTES DE LA LLUM 1991

de treball, a càrrec de Josep M. Vila i Pujol, psicòleg industrial - GPF.
Lloc: Escola Universitària Politècnica de Manresa.
Ho organitza: Associació Cultural UPC.

Divendres, 1 de març

• A les 21 h.:
Concert de presentació de l'Orquestra de Cambra el grup instrumental de vent, del Conservatori de Música de Manresa.
Amb la col·laboració del grup coral de l'Aula de Llenguatge Musical del Conservatori.
Lloc: Teatre Conservatori.
Ho organitza: Conservatori Professional Municipal de Música.

Dissabte, 2 de març

• A les 19 h.:
Audició de Sardanes.
Cobla: LLUÏSSOS DE TARADELL.
Lloc: Plaça de l'Om.
Ho organitza: Nova Crida.

• A les 20 h.:
Partit de bàsquet 2a. Catalana.
Alisos-La Salle Manresa.
Lloc: Pabelló La Salle.

• A les 22 h.:
XXI Nit de l'Esportista.
Lloc: Hotel de Pere III.
Ho organitza: Associació La Salle.
Col·laboren: Administradors de la Llum.
Ho patrocina: Ajuntament de Manresa i Caixa de Manresa.

En el transcurs de la nit es farà un acte d'homenatge a Vicens Comas.

• A les 22 h.:
Acte commemoratiu del 90è. aniversari de l'Orfeó Manresà.
Orquestra simfònica de VIERSEN-DÜLTEN (Alemanya).
Direcció: VERNER TILLMANN.
Obres de CHARPENTIER, LULLY, BRAHMS, BEETHOVEN.
Lloc: Església del Carme.
Ho organitza: Orfeó Manresà.

Diumenge, 3 de març

• A les 12 h.:
Cercavila dels TRES TOMBS i CAVALCADA PER LA CIUTAT.
Amb la participació de la banda de música de la SECCIÓ MUNTADA DE LA GUÀRDIA URBANA DE BARCELONA.
Sortida des de Casa Caritat cap als carrers de Manresa.
Lloc: Centre de la ciutat.
Ho organitza: Gremi de Vaquers i Traginers.

• A les 18 i 22 h.:
Sarsuela: Cançó d'Amor i de Guerra.
Lloc: Teatre Conservatori.
Ho organitza: Comissió de la Divina Pastora.

El Monestir de les Germanes Caputxines de Manresa, 1638-1988

Clarejava el dia 10 de desembre de l'any 1638, quan del monestir de Sta. Margarida la Reial, de les Germanes Caputxines de Barcelona, en sortien cinc religioses en direcció a la ciutat de Manresa, on havien d'erigir una nova fundació segons havia estat voluntat de la Vble. M. Àngela Serafina Prat, fundadora al nostre país i a tot l'Estat, de les Germanes Caputxines, i traspasada ja feia trenta anys.

Eren aquestes fundadores les Gnes. Coleta Casas, Verònica Ferrer, Eulàlia Barbosa i Victòria Pujol, i en qualitat d'abadessa la Gna. Francesca Rossell, barcelonina, que molt joveneta havia rebut l'hàbit de mans de la mateixa M. Serafina.

En el seu trasllat de Barcelona a Manresa, no hi mancà una visita al Monestir de Montserrat, on foren rebudes pel P. Abat i posaren la nova comunitat sota la protecció de la Moreneta.

Llargues i dificultoses havien estat les gestions que precediren a l'establiment de les religioses a la nostra ciutat, i per això ara, el dia 13 de desembre, festivitat de Santa Llúcia, a la seva arribada, Manresa s'abocava a donar-los una entusiàstica rebuda.

Un cop establertes al monestir, que es bastí sobre la mateixa casa on havia nascut la fundadora M. Serafina, que es comprà als seus nebots, es procedí també a la consagració de la nova església dedicada a Sant Carles Borromeu.

D'ençà fins als nostres dies, moltes han estat les vicissituds que han sofert les germanes; en diverses ocasions i per diferents motius: exclaustació, revoltes o pestes, varen haver d'abandonar el convent i refugiar-se en cases particulars o en residències d'altres congregacions religioses, patiren també repetides vegades devastació, incendis i el definitiu

enderrocament de l'any 1936. Les monges però, sempre han retornat al seu lloc d'origen i han reconstruït la casa pairal

amb molt d'amor i no pocs sacrificis.

No obstant, no tot han estat entrebancs en aquesta història tricentenària. Déu ha beneït abundantment la Fraternitat i les germanes han sentit sempre molt de prop l'escalf i l'estimació dels manresans que les han afavorides sempre des de totes les condicions socials. És motiu de joia comprovar, també, com han estat moltes les germanes que han sobresortit per la santedat de la seva vida, la claredat del seu judici i el seny i ben encert en el seu obrar i en el consell.

UN SERVEI ECLESIAL

NOU TIPUS DE PA 'AZIM PER A L'EUCARISTIA

"La raó del signe, diu l'Església, exigeix que el pa per a la celebració de l'Eucaristia se'n presenti com a veritable menjar, que es parteix i es distribueix entre els germans."

Les Germanes Caputxines de Manresa, d'acord amb l'esperit de l'Església, han començat la fabricació d'un nou tipus de pa àzim que es distribueix a diferents llocs de Catalunya i Espanya.

Llocs i adreces:

Manresa	Germanes Caputxines Talamanca, 5-7 T. (93) 872 65 63 - 08240 MANRESA
Vic	Adoratius del Sm. Sagrament Corretgers, 8 T. (93) 886 27 31 - 08500 VIC
Girona	Carmelites Descalces Avda. Montilivi, 27 T. (972) 20 83 56 - 17002 GIRONA
Tarragona	Gnes. Carmelites Descalces Ntra. Sra. del Carme, 2 - 43003 TARRAGONA
Barcelona	Cereria Codina Bisbe Irurita, 2 bis - 08002 BARCELONA Apostolado Litúrgico Via Laletana, 46 T. (93) 318 60 48 - 08003 BARCELONA Cereria Subirà Baixada de la Llibreteria, 7 - 08002 BARCELONA
Mataró	Gnes. Carmelites Descalces Avda. Can Torner, 63 T. (93) 843 06 97 - 08304 MATARÓ
Puiggraciós	Benetes Santuari de Puiggraciós Afores, s/n. T. (93) 843 06 97 - 08480 L'AMETLLA DEL V.
Mallorca	Germanes Caputxines
Maó	Jaquotot, 5 T. (971) 21 03 23 - 07003 CIUTAT DE PALMA Gnes. Concepcionistes Franciscanes Pl. Constitució, 20 - 07701 MAÓ
Oscà	Gnes. Carmelites - Monestir de l'Assumpció Las Cortes, 5-7 T. (974) 22 04 24 - 22002 OSCA
València	Gnes. Caputxines Av. Pérez Galdós, 119 T. (96) 326 24 53 - 46018 VALÈNCIA
Plasència	Gnes. Caputxines Hernán Cortés, 13 T. (972) 41 09 82 - 10600 PLASENCIA
Sevilla	Llibreria Salesiana Mar de Alborán, 40 - 41008 SEVILLA
Saragossa	Germanes Caputxines Día de la Hispanidad, 71 (Travesía Zaragoza) (T. (976) 33 15 83 - 50007 SARAGOSSA
Terrassa	Carmelites Descalces F. Soler, 22 - TERRASSA
Mollerussa	Carmelites Descalces Convent - 25230 MOLLERUSSA
LLEIDA	Gnes. Clarisses Lluís Besa, 5-7 T. 26 82 18 - 25002 LLEIDA

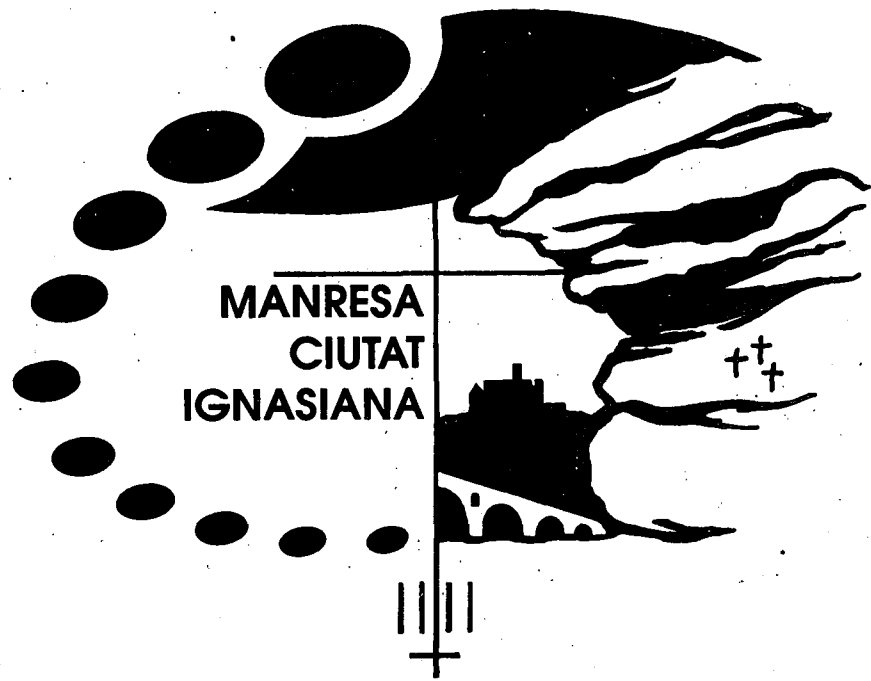
Si algunes comunitats religioses que ja el laboren pa per a la missa, o bé d'altres, volguessin distribuir aquest nou tipus poden adreçar-se a les Germanes Caputxines, c/ Talamanca, 5-7. T. (93) 872 65 63 - 08240 MANRESA.

Mes d'agost vacances.

INTRODUÏU A LA VOSTRA LLAR LA PREMSA CATÒLICA.

FES-TE SUBSCRIPTOR DE CATALUNYA CRISTIANA

MANRESA ACO

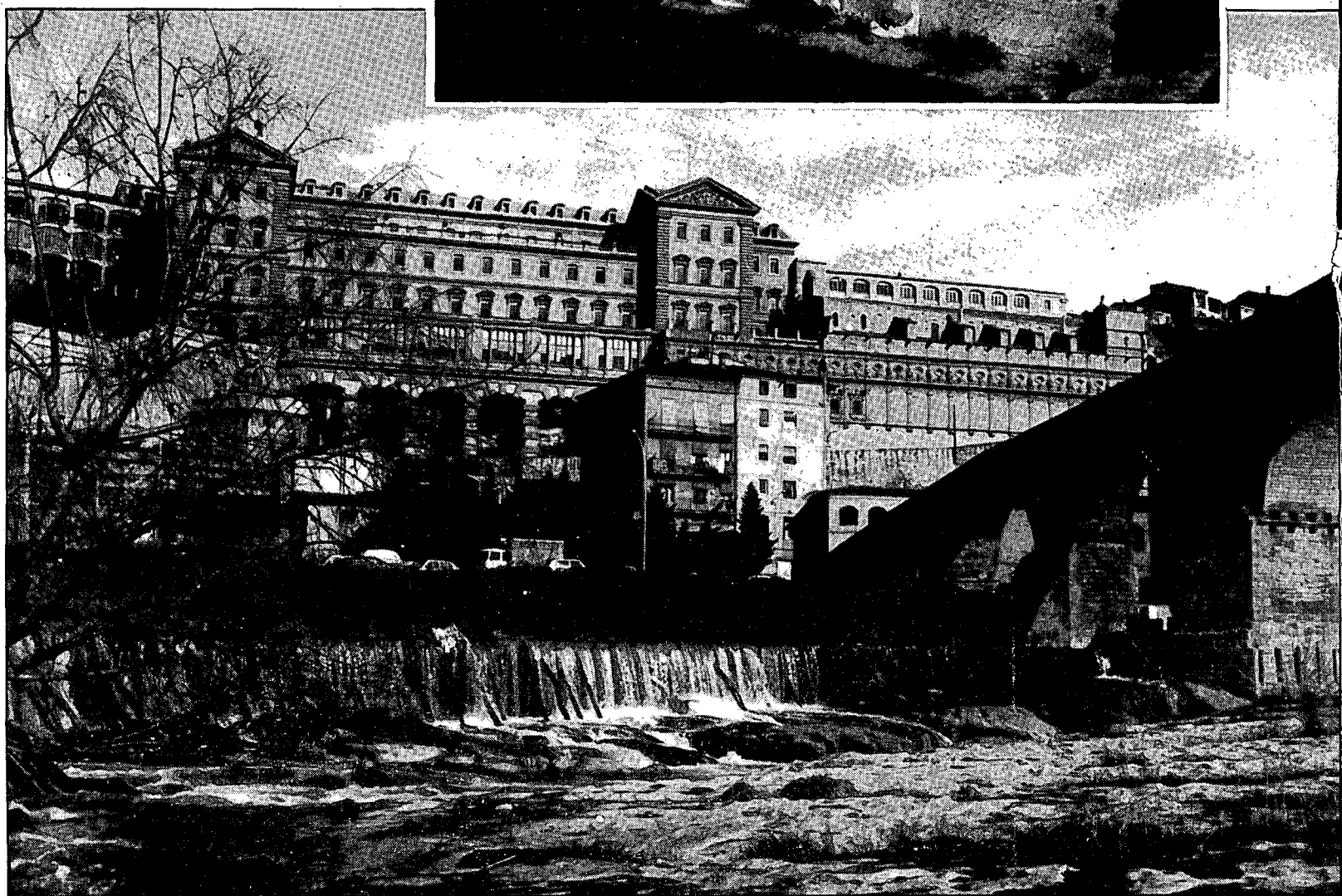
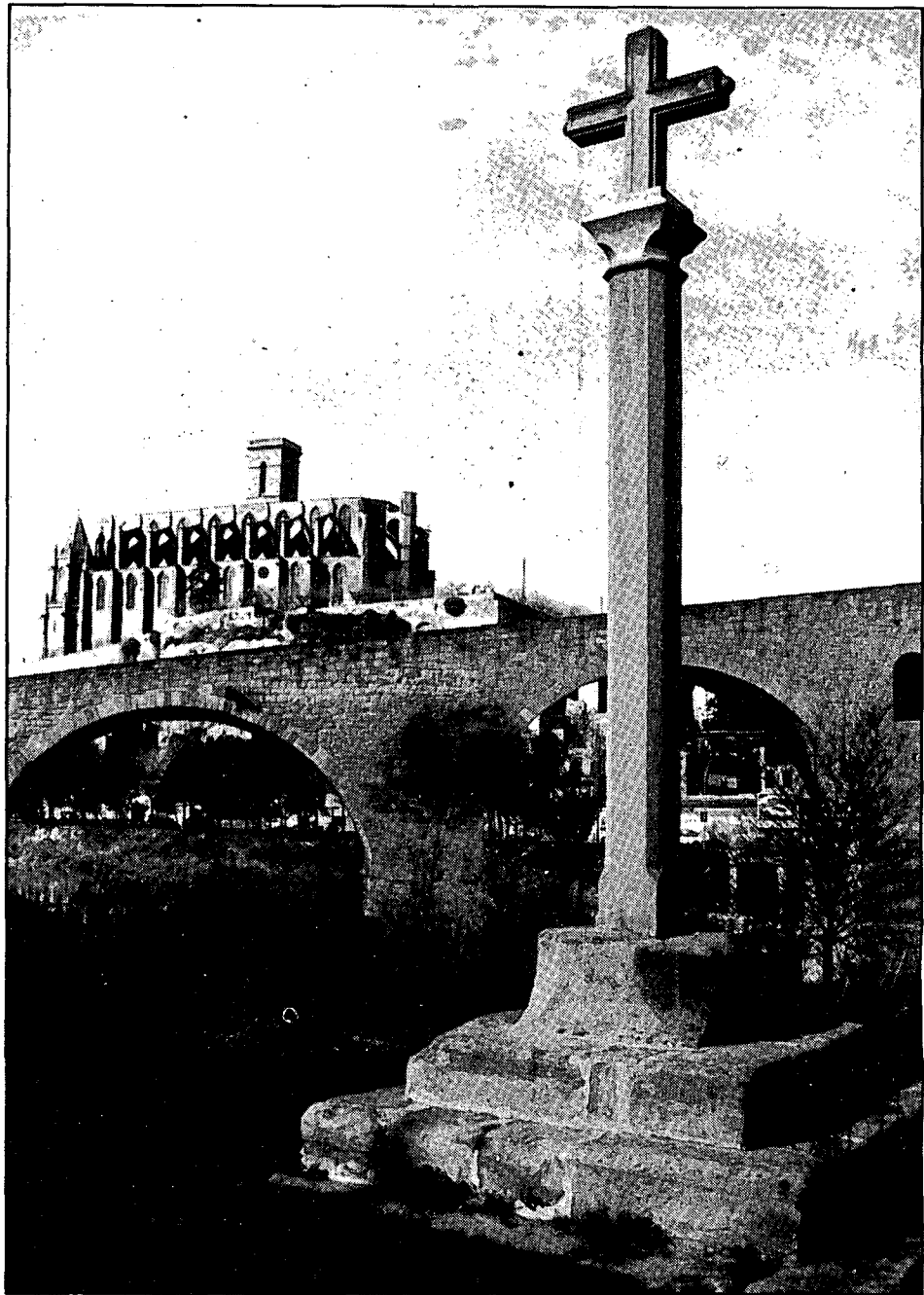
La ciutat de Manresa es distingeix pel qualificatiu d'ignasiana, i amb raó. Un pelegrí vingut de Montserrat el matí del 25 de març de 1522 seria, passats molts anys, "l'home bo", "l'home del sac" i "l'home sant", que donaria a conèixer arreu del món els seus veritables orígens. L'il·lustre pelegrí es deia Ignasi de Loiola i anava coixejant — un peu descalç i l'altre calçat — a causa d'una greu ferida tinguda a Pamplona tot lluitant amb els francesos en la defensa d'aquell castell (maig de 1521).

Vuit mesos llargs de forçosa convalescència que ell passà a la casa-torre de Loiola, li havien donat temps per sofrir i pensar. L'oci que l'imposava el fet de tenir immòbil la cama dreta, el convidava endemés a la lectura i la reflexió. Demanà llibres de cavalleries que poguessin entretenir-lo, però de fet posaren a les seves mans la **Vida de Crist** del Cartoixa (segle XIV) i les **Històries dels sants** recollides per un frare dominic (segle XIII). Conta el mateix Ignasi (Iñigo, li deien en aquell temps) que va observar curiosament un fet molt estrany. Perquè, mentre hi havia coses que li agradaven, com era pensar en vanitats i fantasies fugisseres que a la fi el deixaven buit i perplex, altres coses li semblaven poc o gens atractives, encara que, pensant-

hi detingudament, en quedava satisfet.

Fou la gran descoberta de la discreció dels esperits. Ignasi era ensems atrevit. I es deia a si mateix: "Sant Domènec féu això i això; doncs també jo no vull fer. Sant Francesc féu això i això; doncs també jo ho vull fer".

A poc a poc, l'ànim d'aquell qui havia estat aprenent de cortesà sota el guiatge de Juan Velázquez de Cuéllar a Aréva-

OLLÍ SANT IGNASI DE LOIOLA

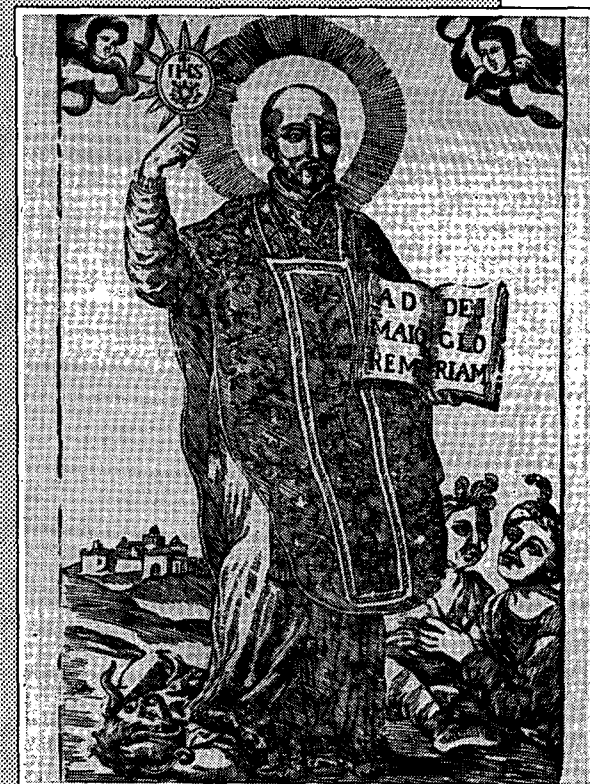
lo, dels setze als vint-i-sis anys, i més tard un gentilhome a Pamplona, a les ordres del vi-
rrei, fins a trenta anys, es va
asserenar, arribant un dia a
decidir d'anar-se'n a Terra San-
ta. L'atractiu de Jesús s'havia fet
poderós i ell desitjava viure —
tant de bo!— prop de Jerusa-
lem. Així, doncs, el pelegrí,
amb una cama ferida, empen-
gué el llarg camí que acabaria
configurant la seva vida.

Un estudiós dels passos de
sant Ignasi sospita que ell, anant
sol i caminant, devia haver fet
més de quaranta mil quilòme-
tres. Loiola, Aránzazu, Nava-
rrete, Igualada (diu la tradició
escrita que hi comprà "unas
esparteñas"), Montserrat, Man-
resa, Barcelona i Terra Santa.
Més tard arribaria a Alcalà, Sa-
lamanca, París (on hi roman-
gué set anys), Venècia (hi rebé
l'ordenació sacerdotal en 1537)
i Roma.

Deturar-nos a Manresa té un
gran encant. El matí de la arri-
bada d'Ignasi s'obrien els cors
a una nova primavera, perquè
era el 25 de març. Aquell dia la
gent honrava la Mare de Déu
de la Guia, petita ermita edifi-
cada al peu de la vella ciutat.
Aquella imatge posava claror
als vianants i assegurava el curs
dels missatgers en les contínues
anades i vingudes pels camins
peninsulars i europeus. La Guia
es trobava a la riba del riu
Cardener, i al seu davant el
pont Vell conduïa a la ciutat.
Enfront del pelegrí sobresortia
com una nau majestuosa la Seu
gòtica (segle XIV) que l'acollí
amb un encís d'acolorida llum
i molt consol. Presidia aquell
temple la Verge de l'Alba,
sempre matineria per a assegu-
rar el goig primer als ciutadans.

En el petit hospital de pobres
(segle XIV) anomenat de Santa
Llúcia —el de baix, contraposat
al de dalt que deien de Sant
Andreu—, Ignasi hi trobà
hostalatge. Sembla que sols hi
havia sis llits de fusta, però
adverteix un biògraf anglès
(James Brodrick) que res no
 devia preocupar el pelegrí, que
havia après a dormir ajagut a
terra.

Recollir en poques ratlles els
distintius viscuts per Ignasi a
Manresa és fàcil espigolant de-
talls —i són molt nombrosos—

Gravats ignasians corresponents als segles XVII i XVIII
(col·lecció Santa Cova de Manresa)

en la història autobiogràfica
que s'anomena de vegades "el
relat del pelegrí". En efecte: ell
demanava almoïna cada dia;
no menjava carn ni bevia vi,
encara que li'n donessin; des-
atengué l'atractiu de la seva
vanitat personal deixant de
cultivar el pentinat i les ungles;
la gent el distingia pel seu
ànim serè i joïós. Era coneixe-
dor de coses interiors espiri-
tuals. Visitava sovint les creus
i ermites de la rogalia, fent

pregària tant a la petita cova
com a Viladordis, on de vegades
vetllava també de nits. Assistia
diàriament a la missa major i al
cant de la tarda, vespres i com-
pletes. Confessava i combrega-
va tant com podia. No li van
faltar mesos de grans escrúpols
i travessà nits d'una veritable
purificació. Tot i tenir un taran-
nà d'home penitent, tots
l'estimaven i li obrien les por-
tes ciutadanes amb molta ge-
nerositat, tenint cura de les

seves malalties. L'acolliment
que ell tingué a Manresa sem-
pre va ser gratuït i hospitalari.
Manresa fou de debò per a
sant Ignasi el lloc de les grans
il·lustracions espirituals. Tant
l'històric rapte de vuit dies i
vuit nits tingut a Santa Llúcia
com —i més encara— l'ano-
menada "eximí il·lustració"
que li sobrevingué a la vora del
riu Cardener, configuren el
pelegrí com un místic innega-
ble. Sant Joan de la Creu es

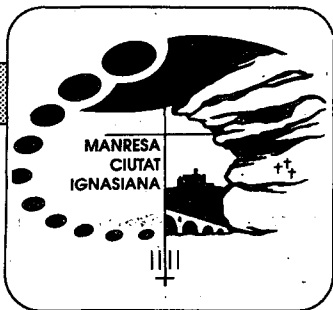
distingeix pel seu esplèndid
simbolisme nupcial, sempre
misteriós i inefable. Sant Ignasi
de Loiola manté com a únic
orient dels seus atractius i de la
seva riquíssima cordialitat Je-
sucrist. Amb paraules d'ell
mateix escrites en el llibre dels
Exercicis i aplicades amb en-
cert com a lema de l'any ignasià
que celebrem, només desitja-
va "en tot estimar i servir".

Jesús i Maria, els pobres i la
gent, en un curs diari marcat
de silenci, pregària, cançó i
il·lusió, el pelegrí basc anava
fent via "d'home sant" pels
diversos indrets de la ciutat de
Manresa. I quan havien passat
molts anys, trenta-tres més enllà
de 1522, és a dir, en 1555,
assegurà que d'algunes coses
ell en tenia evidència molt lú-
cida "per allò que vaig viure a
Manresa". Allò, és a dir: haver
descobert —quaranta o
cinquanta vegades?— l'esplen-
dosa humanitat del Crist.
Allò, o sigui, l'encís puríssim i
tranquil·litzador de la Mare de
Déu. Allò, l'atractiu i estimació
dels pobres malalts que li feien
de coixí tot posant-lo al cor de
l'Evangeli.

Sense cap dubte, Manresa és
per a Ignasi —i ell ho diu— la
seva primitiva església, el seu
veritable noviciat i el lloc de la
seva definitiva maduració.
Perquè més enllà del rapte de
vuit dies i de l'eximí il·lustra-
ció, més enllà de les llargues
vetlles diürnes i nocturnes, dels
dejunis i de la pobresa viscuda
i estimada, hi veiem la mà del
Senyor, que és allò que enca-
mina endavant i amb fermesa
el pelegrí.

Així Manresa és el lloc de les
definitives intuïcions d'Ignasi
de Loiola. Aquí ho veié tot com
un projecte arquitectònic i una
fórmula que compendia el seu
present i futur. Manresa li donà
convicció per a emprendre els
llargs estudis i més tard per
decidir que l'orde de la Com-
panyia de Jesús per ell fundat
es posés al servei del Papa per
a profit del món. Manresa fou
per Ignasi i és per a nosaltres
els jesuïtes allò que recull acció
apostòlica i contemplació llu-
minosa. I allò que mou l'ànim
per a "en tot servir i estimar".

● JOAN SEGARRA, S.J.

ESPECIAL MANRESA

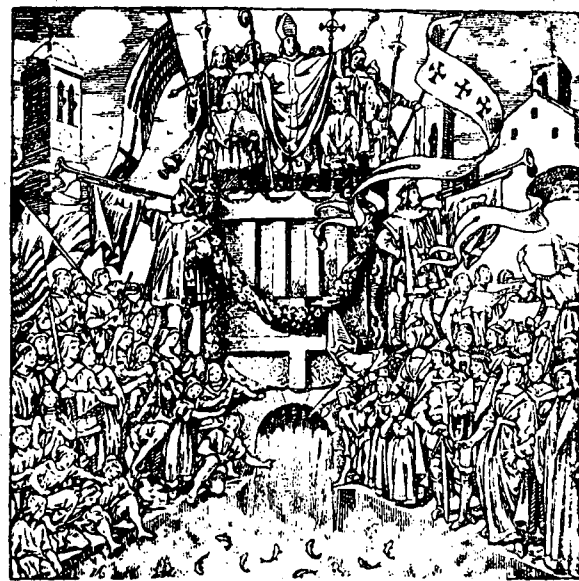
*I "la llum fou", diu l'Escriptura,
plàcida llum que neix a l'Orient,
on Crist —Llum vera— al món es fa
present,]
i cada esdevinença transfigura.*

*Sofrí Manresa nit de desventura
temps ha quan, pereixut, la Sèquia féu.
Destret de dos poders, entredit greu...*

*Fins que esvaní la negra nebulosa
un raig del cel de LLUM MISTERIOSA:
llambreig de la primera que féu Déu.*

I la pau fou, l'abast d'aigua abundosa.

● Mn. Josep Feu i Sala

II • LUSTRACIONS DE JOAN VILANOVA ROSET

Autoedició: Catalunya Cristiana. València, 244: 2º.
Tel. 215 27 39 FAX: 215 28 05

CALCULADORES

PONS, s.a.

Puigterrà de Dalt, 10 / Cra. de Vic, 52
Tl. 872 33 25 - **Manresa**

COL·LEGI DEL SAGRAT COR

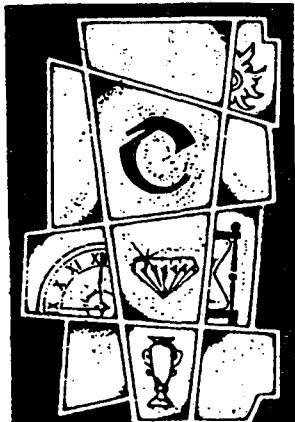
*Jardí d'infància
Parvulari
E.G.B.*

Santa Joaquina, 2-4, Tel. 873 99 47 - **MANRESA**

Copernic

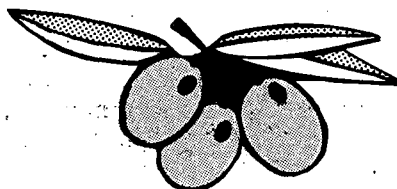
**Rellotgeria
Joieria - Regals**

A. Guimerà, 49
Tel. 872 39 61 **MANRESA**

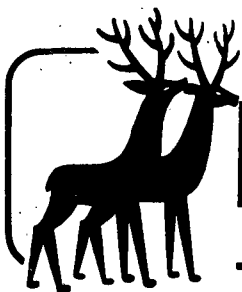

Aceites Moncel®

OLI OLIVA VERGE

Envasat per:
Hijos de A. López, S.L.
St. Domènec, 1 **Manresa**
R.G.S. 164025/CAT

DAINA

calçats

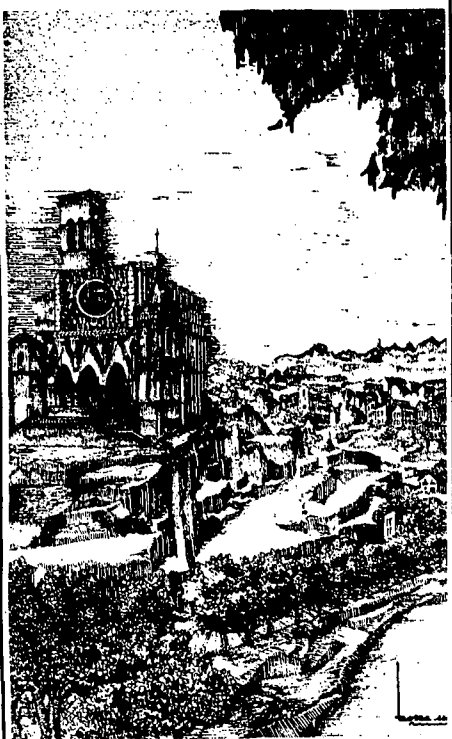
**A L'AVANTGUARDA
DE LA MODA**

BORN, 13 - TELÈFON 872 57 67 **MANRESA**

CALCEM BÉ TOTA LA FAMÍLIA

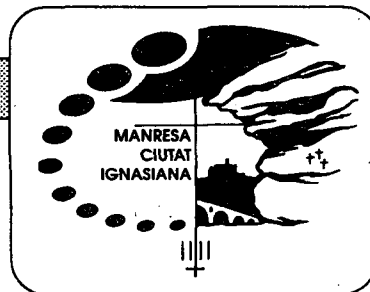
Urgell 27 - Ctra. Cardona 27

La Seu gòtica

MANRESA

ESPECIAL

Manresa i sant Ignasi de Loiola

(Joan Segarra i Pijuan, S.J.)

La ciutat de Manresa acaba de celebrar mil cent anys de vida documentada i a dita efemèrides s'hi aplega el cinquè centenari del naixement de sant Ignasi de Loiola (1491-1991). Aquest llibre respon als dos fets històrics. L'autor té en compte el ric panorama manresà i fa una anàlisi realista dels llocs ignasians que la tradició popular ha venerat sempre al llarg del temps. Uns dibuixos a ploma artístics i originals de **Joan Torra i Miró**, embelleixen el text. Dels vint-i-cinc capítols del llibre, es fan interessants els que tracten de la Manresa ignasiana i compendien la visió general de l'estada del sant pelegrí a la ciutat. Així mateix són atractius els que parlen de la exímia il·lustració del Cardener, la Santa Cova i els Exercicis espirituals. L'etapa manresana d'Ignasi es fa indispensable a tots els estudiosos i aquest llibre l'estudia i descriu traient de les fonts històriques

Joan Segarra i Pijuan, S.J.

Manresa i Sant Ignasi de Loiola

antigues els continguts més valuosos. Dins de poques setmanes es tindrà impresa la versió castellana que es desitja unir a altres publicacions de l'any ignasià.

XIPELL

LLIBRERIES - SALES D'ART

A. Guimerà, 38-40 - Tel. 873 26 84
P. Pere III, 32 - Tel. 872 55 06
Apartat de Correus 346
08240 MANRESA

ANTIGUITATS - FILATÈLIA - GRAVATS - POSTALS - COL·LECCIONISME REPRODUCCIONS D'ART - MARCS - EXPOSICIONS - MATERIAL ESCOLAR - PINTURA I DIBUIX - CERÀMICA

PUBLICACIONS DEL SECRETARIAT INTERDIOCESÀ DE CATEQUESI DE CATALUNYA I LES ILLES (S.I.C.)

ESCUTANT LA PARAULA

EL MISSATGE DE LA SALVACIÓ

1 ABRAHAM
2 MOISÈS

QUADERNS BÍBLICS

EL MISSATGE DE LA SALVACIÓ

Aquests "Quaderns bíblics" intenten de fer assequible la paraula de Déu a tothom qui vulgui escoltar-la dins unes comunitats cristianes.

Preu 425 ptes. IVA inclòs.

MONS. ANTONI DEIG
Cartes catequètiques

Cartes catequètiques per a adults. Un doble moviment de consciència i d'encoratjament és com la nota dominant de totes elles.

Preu 700 ptes. IVA inclòs.

MONS. ANTONI DEIG I CLOTET
CARTES CATEQUÈTIQUES

Estimats Catequistes

Bonaventura Pegleri i Macarulla

PLA DE FORMACIÓ DE CRISTIANS ADULTS

1

Edicions Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes (SIC)

PLA DE FORMACIÓ DE CRISTIANS ADULTS

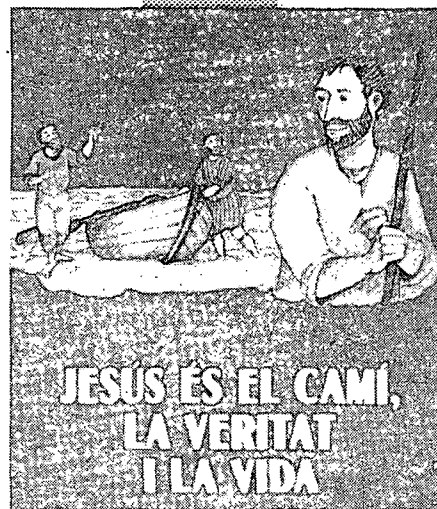
L'objectiu que vol assolir aquest pla de formació és ajudar els cristians a assolir una veritable adultesa cristiana i humana.

Preu 690 ptes. IVA inclòs.

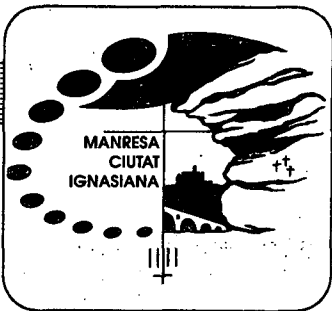
JESÚS ÉS EL CAMÍ, LA VERITAT I LA VIDA

Catecismes per a nois i noies d'11-12 anys ha estat elaborat d'acord amb les directrius del "Fons Bàsic per als catecismes de les Diòcesis catalanes"

Preu 600 ptes. IVA inclòs.

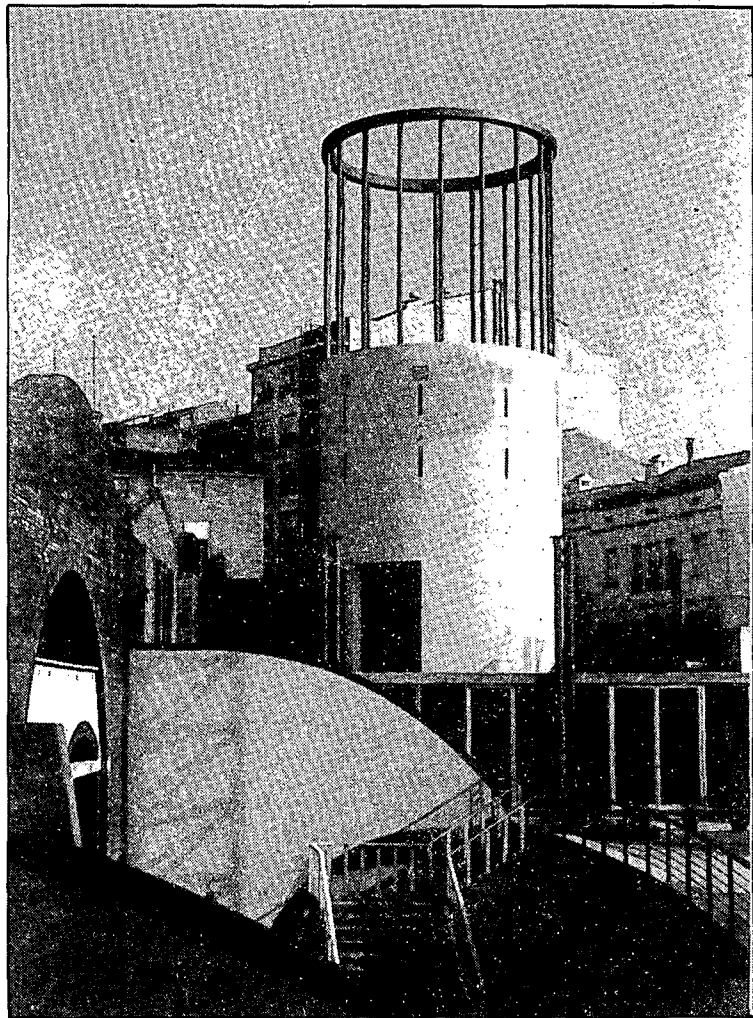

JESÚS ÉS EL CAMÍ, LA VERITAT I LA VIDA

ESPECIAL MANRESA

EL MUSEU DE LA TÈCNICA DE MANRESA

Vista exterior
de l'accés
principal

Discurs del President de la Caixa d'Estalvis de Manresa publicat amb motiu de l'obertura dels dipòsits vells.

Presència de la Caixa de Manresa en tres activitats museístiques de Ciència i Tècnica

Dintre el vast programa d'Obra Cultural de la Caixa d'Estalvis de Manresa en commemoració del seu 125è Aniversari, voldria destacar l'interès que aquesta institució dedica a la ciència i la tècnica, a través del programa "Aigua, Tècnica i Treball", palesa darrerament en tres fonts: tres importants aportacions que ajudaran a fer possible, a tres localitats de la Catalunya central, sengles equipaments museístics de gran interès.

El Museu de la Tècnica de Manresa

Un dels primers projectes a quallar en realitat tangible va ser, tot just estrenat l'any, el dia 7 de gener, la signatura d'un conveni entre el Departament de Cultura de la Generalitat, l'Ajuntament de Manresa, la societat "Aigües de Manresa, S.A." i la nostra Caixa, en virtut del qual es creava, en el recinte dels Dipòsits Vells de la ciutat, el Museu de la Tècnica de Manresa, fet glossat ja per Josep Alabern al número 5 d'aquest butlletí.

L'Ajuntament es feia càrrec de l'ordenació exterior dels nous equipaments, la Caixa de Manresa assumia el finançament del projecte, Aigües de Manresa S.A. el duia a terme i cedia les instal·lacions, i Cultura prenia cura de la museografia adient.

El museu donarà compte de sis àmbits puntuals de la industrialització de la comarca del Bages: la Sèquia de Manresa; els molins fariners i polvorers; la draperia, la seda, les cintes i la passamaneria; la metal·lúrgia; les colònies tèxtils, la mineria, les comunicacions i el transport. Una extensa, profunda i didàctica visió de la història de la comarca a través de l'aprofitament econòmic dels seus recursos naturals.

La sala de la Colònia Sedó, d'Esparreguera

El passat 11 de març de 1990, el Departament de Cultura de la Generalitat, l'Ajuntament d'Esparreguera, l'empresa PICSSA i la Caixa de Manresa van subscriure un acord, segons el qual la Caixa de Manresa adquiria a l'empresa la sala de la Colònia Sedó, de 519,5 m², i hi feia una aportació per adequar-la a museu i fer-ne, tot seguit, donació a la Generalitat. PICSSA donava una turbina de l'empresa "Planas i Flaquer" i una maqueta de la colònia. I la Generalitat i l'Ajuntament assumien la gestió i manteniment de la sala, que serà vinculada al Museu de la Tècnica de Manresa.

Secció de l'home i l'aigua, del Museu Comarcal de l'Anoia

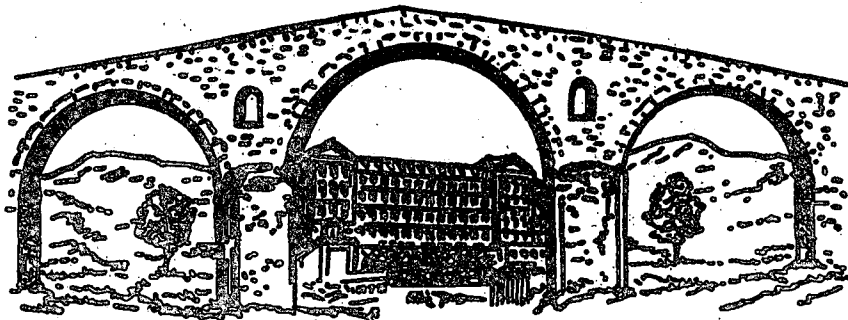
El 25 d'abril de 1990, el Departament de Cultura, l'Ajuntament d'Igualada, la Fundació Pública Municipal "Museu Comarcal de l'Anoia", el senyor Ròmul Gavarró i Castelltort i la Caixa de Manresa van signar un conveni. D'acord amb aquest, la Fundació Pública Municipal "Museu Comarcal de l'Anoia" va acordar constituir una secció dedicada a "l'home i l'aigua", que, juntament amb la ja existent dedicada a la indústria de la pell, es vincularà al Museu de la Ciència i de la Tècnica de Catalunya.

L'Ajuntament d'Igualada adequarà la part exterior de l'edifici de "Cal Boyer", on s'ubicarà la Secció. La Generalitat tindrà cura del local i la Caixa de Manresa farà una aportació de 15 milions de pessetes per ajudar a la realització del muntatge museogràfic. El senyor Gavarró hi aporta la seva extensa col·lecció de peces per exposar.

Aquestes realitzacions recuperen elements essencials de la nostra història: l'economia, l'arquitectura industrial, el procés de l'evolució tecnològica de la indústria catalana... I els destinen a una funció d'utilitat pública, didàctica i a l'abast de tothom, que no és menys important: perquè conèixer, entendre i estimar allò que va fer progressar els nostres besavis és fonamental també per al progrés d'avui, i la projecció al demà, de la nostra societat; i aquest és també l'objectiu a què contribueixen arreu, de forma decidida, institucions com la Caixa d'Estalvis de Manresa al llarg dels darrers 125 anys.

● JOSEP BADAL I PUIG

Manresa va aspirar a convertir-se en la segona ciutat industrial de Catalunya. Lluny de Barcelona i del seu port per on entraven les matèries primeres, va haver de lluitar contra el seu aïllament secular. Malgrat aquest contratemps, Manresa i la seva àrea d'influència: la Vall del Llobregat i la del Cardener, van assolir la més gran concentració industrial de la Catalunya interior. Aquest fenomen es va produir gràcies a l'aprofitament "in extremis" de l'Energia de l'Aigua.

PEDRES DE LA COVA, una especialitat de la casa

R.S.I. 20.4100 / CAT.